

Nomura Mizuki

Ngắm nhìn
bầu trời dịu dàng
từ lòng đại dương
thăm thẳm

Chàng
Thăm
định
viên

và

Nữ
Tác
giả
Tập
Sự

Minh họa: Eihi
Đỗ Nguyên dịch

Chàng thám định viên và Nữ tác giả tập sự

Tác giả: Nomura Mizuki

Họa sĩ: Eihi

Dịch giả: Đỗ Nguyên

Phát hành: Thaihabooks

Xuất bản: NXB Hà Nội

Typet: Hà Du & Xù Kute

Tuy chỉ là một nam sinh cấp Ba bình thường, Ao thực ra còn là một thẩm định viên bản thảo cho các cuộc thi LN dành cho người mới. Một ngày nọ, cậu đột nhiên phát hiện ra tác phẩm của cô bạn cùng lớp Hinomiya Hiyuki trong tập bản thảo gửi đến chỗ mình. Cô nàng bị bạn bè đặt cho biệt hiệu “tiểu thư băng giá” lại có thể viết ra một LN thay đổi phong chữ liên tục với đầy biểu tượng cảm xúc, rồi đem dự thi như thế!? Ao đã vô cùng ngạc nhiên, rồi một vài sự kiện xảy ra vô tình khiến cậu bé trở thành người đưa lời khuyên cho bản thảo của cô bạn. Cậu nhẹ nhàng chỉ dẫn giúp Hiyuki viết nên tác phẩm mới, vượt qua thương tổn vì những phiếu đánh giá trước kia. Thế giới quan, kết cấu nhân vật, cốt truyện đều thuận buồm tiến bước nhưng...

Một câu chuyện thanh xuân thuần khiết!

1

Công việc tuyệt vời nhất thế gian

“Cháu thích đọc sao? Ao?”

“Vâng! Rất thích ạ!”

Công việc làm thêm bí mật của Ao đã bắt đầu như thế.

Đó là chuyện xảy ra vào cuối kỳ nghỉ Hè năm lớp Tám, khi tiếng ve còn đang kêu ra rả ngoài kia.

Ba năm kể từ ngày đó...

“Tuần lễ Vàng năm nay, mấy anh chị trong câu lạc bộ Âm nhạc rủ tao tổ chức tour biểu diễn ngoài trời đấy.”

“Còn tao đi cắm trại với mấy đứa trong hội hện hò nhóm*! Đã nhắm được một bé rồi, phải cố gắng mới được!”

“Thích quá đi. Bố mẹ tao quen được bạn trên trang mạng suối nước nóng, nên giờ cứ ép cả nhà phải đi suối nước nóng trong đợt nghỉ dài. Học cấp Ba rồi mà vẫn phải ngồi tắm suối nước nóng nghe mấy cụ tán chuyện. Chán quá. Tao muốn đi đâu đó chơi với bạn bè cơ.”

“... Tao sẽ dẫn bạn gái đi công viên giải trí, viện hải dương học rồi đi xem phim.”

“Gì cơ, thằng khốn này! Mặt mày sao nhăn nhó thế. Mà nghỉ hện hò thật phiền phức sao. Bộ không muốn à?”

“Khốn nạn, tao cũng thèm có bạn gái! Muốn được hẹn hò ríu rít trong Tuần lễ Vàng!”

Giờ tan học ngay trước đợt nghỉ Tuần lễ Vàng. Học sinh lớp 11-1 của trường phổ thông Hatori đang hào hứng bàn luận về kế hoạch cho kỳ nghỉ sắp tới.

“Ao thì sao?”

Khi nghe đứa bạn hỏi câu đó, Kazetani Ao vừa nhét sách giáo khoa vào trong cặp vừa vui vẻ đáp lời.

“Tao hả? Tao sẽ ở nhà.”

Mấy người bạn đang hớn hờ buôn chuyện nãy giờ chợt khựng lại. Sau đó thì nhau nói như an ủi.

“Vậy sao! Thế cũng hay, có thể ở nhà thong thả nghỉ ngơi.”

“Đúng đấy, coi hết đám đĩa chưa kịp xem, phá đảo vài trò chơi nữa.”

Mấy cậu bạn này mới học cùng lớp với Ao từ tháng Tư, đều là những người rất tốt.

“Ừ, tao mong ngóng lắm.”

Ao vui vẻ tươi cười, khoác cái cặp lên vai.

“Chào, hẹn gặp lại sau kỳ nghỉ lễ!”

Vẫy tay chào thật sung, Ao bay ra khỏi lớp học.

Đúng, Tuần lễ Vàng này, cậu sẽ được thư thả ở nhà làm điều tuyệt vời nhất!

Lướt qua cơn gió mang mùi hương xanh tươi mơn mớn, cậu tươi cười phóng xe chạy dọc đôi hàng cây anh đào đang trổ lá. Cậu mở cánh cửa một ngôi nhà hai tầng vô cùng bình thường trong khu dân cư.

“Con chào mẹ!”

Cậu vừa cất tiếng chào, mẹ đã ngó ra từ trong bếp.

“Chào con, Ao. Nhà xuất bản có gửi đồ đến đó.”

“Con cảm ơn mẹ!”

Ao hớn hờ đáp lời, ánh mắt đã đóng đinh vào mấy cái thùng các tông xếp ngoài hiên cửa. Tất cả có ba thùng! Thùng nào cũng nhét đầy bản thảo đến mức phồng cả lên. Mấy cái thùng các tông màu nâu rất đổi bình thường - nhưng cậu nhìn chúng nằm lặng đày mà như vô cùng thiêng liêng. Đôi môi Ao khẽ nhếch lên thành nụ cười, ánh mắt sáng trưng nhìn chúng đầy hồi hộp.

Cảm giác mong chờ lẫn chút kính cần lấp đầy lồng ngực, như thể sắp sửa bước vào một cuộc phiêu lưu đầy bất ngờ phía trước.

Cậu đứng đó tháo giày, cặp vẫn đeo nguyên trên vai, rồi dùng hai tay bê một cái thùng các tông lên. Nó nặng trĩch đúng như cậu nghĩ, đôi chân như muốn sụm xuống. Cái thùng quá nặng so với đôi cánh tay gầy guộc của Ao nhưng cậu vẫn gắng sức bê nó về phía cầu thang rồi sau đó bước lên từng bước một. Cậu bê cái thùng về trước phòng mình, xoay nắm đấm cửa rồi dùng vai đẩy cửa ra để bước vào trong. Với tiếng thịch nhẹ, cậu đặt cái thùng và cặp xuống thẳm. Sau khi thở ra một hơi dài hạnh phúc, cậu lại xuống tầng lần lượt bê hai cái thùng còn lại lên.

Khi ba cái thùng đã nằm cả trong phòng, cậu nhìn chúng một lượt với cảm giác kính ngưỡng.

“Được rồi.”

Cậu vui vẻ lăm bằm như vậy rồi bóc cái thùng đầu tiên ra.

Bên trên thùng dán tờ giấy “Bản thảo cuộc thi sáng tác không chuyên Edison lần thứ 13” (Mã số 220 - 240), cậu kéo đánh soạt đoạn băng dính dán miệng thùng ra. Bên trong là chồng bản thảo được bọc cẩn thận trong phong bì màu trà hay phong bì đã đóng dấu bưu điện và xếp ken chặt với nhau. Tất cả đều đã từng được mở ra.

Dạo gần đây, số lượng nhà xuất bản lấy bản thảo ra khỏi phong bì rồi gửi đến ngày càng nhiều. Đối với những cuộc thi nhận bản thảo trực tuyến, họ sẽ in ra rồi gửi đến cho Ao.

Tháng trước, nhà xuất bản mà cậu làm việc cùng đã gửi cho cậu hẳn một cái máy tính xách tay để đọc bản thảo. Họ lưu sẵn bản mềm của bản thảo trong máy, cậu có thể đánh giá bản thảo kể cả khi ra ngoài. Thứ đó vô cùng tiện lợi, cũng khiến cậu cảm thấy rõ rệt sự phát triển của thời đại công nghệ.

Tuy áp dụng công nghệ cũng không hẳn là tệ, nhưng Ao vẫn thích nhìn những bản thảo được in ra hơn. Khi nhìn những bản thảo có kích cỡ và cách trình bày khác biệt nhau, cậu như có thể hình dung ra được gương mặt người viết. Những em học sinh cấp Hai thường hay nộp bản thảo viết bằng thứ chữ li ti lấp kín cả lề những tờ giấy khổ B5, chắc đã phải nghiền răng nghiền lợi viết thật nhỏ để cố gắng tiết kiệm tiền in ấn từ quỹ tiền tiêu vặt ít ỏi của mình. Nghĩ đến điều đó, cậu bất giác nở nụ cười.

Đương nhiên cỡ chữ quá bé sẽ rất khó đọc, tác phẩm xuất sắc đến mức nào mà khiến người thẩm định phải căng mắt ra mới đọc được chữ thì có thể gây ảnh hưởng đến tính chính xác trong đánh giá của họ. Bị loại vì những lý do như vậy thật phí hoài, nên cậu vẫn mong người viết dùng một phong chữ dễ dàng rõ đọc.

Đầu tiên, cậu cầm lên cái phong bì để tên nhà xuất bản và rút ra tờ thông báo.

“Gửi các thẩm định viên,

Bản thảo cho vòng sơ khảo cho Cuộc thi sáng tác không chuyên Edison lần thứ 13,”

Bắt đầu bằng một lời đề gửi như vậy, tờ giấy liệt ra hạng mục những điểm cần lưu ý, số lượng dự kiến của những bản thảo sẽ vượt qua vòng loại đầu tiên và cách điền phiếu đánh giá.

Ngoài ra, họ còn gửi kèm một tờ mẫu phiếu đánh giá, một tờ danh sách bản thảo gồm có mã số bản thảo, tựa truyện và bút danh người viết.

Khi nhìn lướt qua một lượt những tựa truyện kia, Ao cảm thấy trái tim mình đập dồn, sự trống đọi càng cuộn lên như sóng thủy triều.

(Tôi chết đi và bị đày xuống địa ngục, ai ngờ thấy năm nàng dâu đang đợi sẵn chẳng hạn. Nghe dở ẹc nhưng thật khiến mình muốn đọc thử. Viên ngọc quý nơi tận cùng vũ trụ chắc thuộc dòng viễn tưởng. Nghe có vẻ hấp dẫn mà có khi còn khiến ta bật khóc nữa. Còn cái tên Cô bé cừu non nhẹ nhàng dễ thương, chắc là một truyện tình cảm hài? Đọc thử xem sao! Cái tên Tiểu thuyết về căn phòng bí mật của thiên tài cũng trực tiếp đánh vào lòng người đấy,

chắc là thể loại trinh thám. *Một thằng bỏ học, mãi cảm lại đa tình tôi đây, đi đến thế giới thứ ba liền kiếm được cô bạn gái thứ ba.* Bản thảo này cũng có vẻ thú vị đấy.)

Cậu cứ tưởng tượng vẫn vợ, rồi lại tự cười khì.

Ao là một thẩm định viên cho các giải thưởng Light novel dành cho người viết không chuyên.

Định nghĩa về Light novel cũng có muôn hình muôn vẻ, nhưng thường đó là những câu chuyện với văn phong dễ đọc có hình minh họa kiểu truyện tranh kèm theo và hướng đến đối tượng bạn đọc trẻ. Trong vòng mười năm lại đây, số lượng Light novel được xuất bản ra đã tăng lên đột biến. Trong số hàng trăm đầu sách được xuất bản và bày bán ngoài hiệu sách mỗi tháng hiện nay, những tác phẩm xếp vào loại Light novel dành cho cả nam lẫn nữ phải lên tới hơn hai mươi tác phẩm.

Các thương hiệu hầu như đều có giải thưởng viết không chuyên riêng, số lượng bản thảo dự thi cũng tăng lên theo từng năm. Nhiều khi lên đến hơn một nghìn bản thảo cho một cuộc thi.

Đương nhiên, những nhà văn nổi tiếng làm giám khảo trong vòng loại cuối cùng sẽ không có thời gian để đọc tất cả. Chính vì vậy, thường họ sẽ loại khoảng 9/10 số bản thảo dự thi, chỉ một bản thảo được lọt vào vòng hai. Cũng có nghĩa là trung bình chỉ có một trong số mười tác phẩm được lọt vào vòng trong. Tỷ lệ này có thể thay đổi đôi chút tùy theo từng đơn vị tổ chức. Họ sẽ có một số điều chỉnh nhất định nếu số lượng tác phẩm đạt chất lượng nhiều hơn số lượng cho phép. Những trường hợp đó thường sẽ là khoảng hai trên mười tác phẩm, hoặc hiếm hơn... Một số trường hợp cực hiếm

còn rộng lượng cho ba trên mười tác phẩm.

Những bản thảo đã lọt qua vòng sơ khảo, sẽ được giao cho thẩm định viên của vòng thứ hai. Thường thì các nhà xuất bản sẽ giao cho biên tập viên đọc bản thảo vòng này. Tiếp theo chúng sẽ qua vòng thứ ba, rồi vòng tuyển loại cuối cùng để chọn ra tác phẩm thắng giải.

Ao chịu trách nhiệm đọc thẩm định bản thảo cho vòng sơ khảo. Là vị trí phải đọc những bản thảo có chênh lệch chất lượng lớn nhất, với số lượng nhiều nhất.

Các thẩm định viên có thể là các nhà văn có mối quan hệ với những nhà xuất bản đó, các tay viết thuộc nhiều thể loại, biên tập viên, cũng có thể là người làm trong lĩnh vực khác hay là bà nội trợ ưa đọc sách được giới thiệu vào.

Nhưng một nam sinh phổ thông, không phải nhà văn hay biên tập viên, cũng chẳng có bất kỳ mối liên hệ gì với giới xuất bản thì chắc chỉ có mình Ao.

Ao lần đầu tiên biết về nghề thẩm định bản thảo cho Light novel, và bắt đầu kiếm được tiền từ khoảng ba năm về trước. Mùa Hè năm lớp Tám.

Đó là một buổi chiều cuối tháng Tám, cậu ghé thăm ông cậu đang sống một mình ở căn hộ cao cấp nằm chéch mé đối diện.

“Cậu Saku, cháu đã đọc xong hết chỗ sách mà cậu cho mượn rồi, cho cháu mượn mấy cuốn khác nhé.”

Cậu Sakutaro là em trai của mẹ Ao, hồi đó mới 29 tuổi. Ngay từ khi còn là sinh viên, cậu đã lập nhóm thiết kế ra một visual novel* R18 và bắt đầu truyền miệng chào bán ra ngoài rồi trở nên nổi tiếng

một thời. Sau bốn năm liền học mãi một lớp, cậu đã bỏ dở trường đại học và thành lập công ty riêng, chính thức bắt đầu dấn thân vào ngành công nghiệp sản xuất trò chơi điện tử. Dự án đầu tiên của công ty cũng trở nên ăn khách, hai lần được chuyển thể thành phim hoạt hình. Nếu chỉ nghe kể những thành tích này, cậu có vẻ là một con người tuyệt vời, tài năng và tràn đầy nhiệt huyết.

Nhưng tài năng đến thế nào chẳng nữa, mỗi lần Ao mang đồ ăn mẹ nấu sang cho cậu là lại phải chứng kiến cảnh cả đồng cốc mì ăn liền, những lọ nước tăng lực hay túi thạch dinh dưỡng vứt ngổn ngang khắp nơi. Những cuốn truyện tranh và đĩa DVD có bìa ngoài rất kêu gọi chất thành đồng bừa bãi trong căn phòng, một gã đàn ông nhếch nhác với cái đầu rối bù xù đang lăn lộn trên sàn nhà.

“Hạn nợ là cái của khi gì. Chẳng nghĩ ra ý tưởng nào cả. A, hay cứ đi xem tập mới nhất của sê ri ‘Cô giáo kêu gọi’ đã, hay nên chơi tiếp trò ‘Chinh phục dàn harem’ đây.”

Mẹ Ao cũng lấy làm muộn phiền và thường xuyên cảm ràm. “Thằng nhỏ đó đổ vào khoa giáo dục của trường đại học công lập, vậy mà bị lưu ban đến tận bốn năm rồi giờ đi sản xuất mấy cái trò chơi ‘người lớn’ đó. Nó có cả chứng chỉ dạy cấp Ba, có thể bỏ công việc ở công ty rồi theo nghiệp giáo cũng được mà.” Mẹ còn ép uổng. “Cậu không được cho Ao chơi mấy trò cậu làm đâu đấy. Cả Ao nữa, khi nào đến nhà cậu Saku, con nhớ nhắm mắt lại đừng nhìn mấy thứ tởm lợm đó nhé.”

Từ hồi còn bé, Ao đã thường đến chơi nhà cậu Sakutarō.

Một phần là do nhà cậu ở ngay gần. Khi không dính phải bất cứ cái hạn nào, cậu Sakutarō là một người rất có khiếu nói chuyện,

hòa đồng với vẻ ngoài rất nam tính. Ao thích cậu, còn thích hơn nữa vì trong nhà cậu Sakutaro có rất nhiều sách.

Cậu bé cũng có hứng thú với mấy cuốn truyện tranh có hình phụ nữ đang tạo dáng “nhảy cảm” làm những chuyện xấu hổ hay những tập sách ảnh của người mẫu nổi tiếng mà cậu Sakutaro dúm cho, thường giờ lướt qua chúng với trái tim đập dồn dập vì ngại ngùng. Nhưng thứ thu hút Ao nhất lại là những cuốn Light novel với bìa là hình những nữ chính dễ thương hay nam chính cực bảnh.

Vốn cậu đã rất thích đọc sách, thường hay đọc hết mấy cuốn sách giáo khoa môn Ngữ văn và Cổ văn cho năm học mới ngay từ khi vừa nhận được. Cậu còn ngấu nghiên hết những tác phẩm văn học hay tiểu thuyết trinh thám, viễn tưởng nước ngoài tìm thấy trong thư viện trường, cuốn nào cũng đầy hấp dẫn.

Lần đầu tiên đọc Light novel là trong căn hộ của cậu Sakutaro, cậu bé thấy cuốn sách đó chân thật và gần gũi với mình hơn tất cả các dòng sách khác. Nhân vật chính hầu hết là học sinh cấp Hai hay cấp Ba cùng độ tuổi với Ao, các đoạn hội thoại cũng chẳng khác cậu với bạn bè nói chuyện trên trường nên Ao thấy rất đồng cảm. Cả nội dung và đề tài cũng đều thu hút, tưởng như cuốn truyện viết riêng cho mình vậy.

Hơn nữa, bối cảnh truyện cũng rất tự do. Mọi thứ đều có thể xảy ra trong thế giới của Light novel.

Ví dụ như một cậu học sinh cấp Ba thông thường cũng có thể được chọn làm anh hùng giải cứu thế giới, chiến thắng được những kẻ địch mạnh nhất hay những thế lực mang sức mạnh siêu nhiên. Hay bên cạnh một cậu học sinh trung học chẳng có điểm gì nổi bật

lại đột ngột xuất hiện một thiên sứ vô cùng xinh đẹp cứ đòi làm vợ mình. Những câu chuyện xa vời hiện thực là thế lại có thể được viết ra nhẹ nhàng đầy thực tế, khiến cho người đọc tin tưởng vào thế giới giả tưởng ấy. Nhân vật cũng rất sinh động và đầy cá tính.

“Cậu Saku, cuốn sách này hay quá.”

Ao ngồi thu lu trên sàn với chỗ sách đã đọc xong chất cao như núi, và cất tiếng với ánh mắt long lanh.

“À, cuốn đó là LN đấy.”

“LN?”

“Là viết tắt của Light novel.”

Cậu Sakutaro vừa cười vừa giải thích. Chắc cậu thấy vui vì Ao bị cuốn hút đến mức đấy.

Ao vui vẻ ghi nhớ lại từ đó vào trong óc, rồi tuyên bố chắc nịch.

“Cháu thích LN!”

Nụ cười của cậu Sakutaro càng nở rộng. “VẬY sao? VẬY thì cứ đọc nhiều vào. Cháu cứ đọc hết những cuốn có ở nhà cậu đi, thích mượn cuốn nào cũng được.” Cậu còn giới thiệu cho cậu bé những sê ri truyện mình thích. “Đây là một tác phẩm nổi tiếng nhất trong những tác phẩm nổi tiếng nên cháu nhất định phải đọc. Bộ này cháu có thể đọc từ tập ba cũng được. Có một chuyển biến khá đặc sắc ở tập này, đoạn cuối sẽ khiến cháu bật khóc. Còn cuốn này thì có cảnh chiến đấu hoành tráng lắm, cháu sẽ thấy những hình ảnh đó hiển hiện trước mặt mình. Cuốn này lại có nữ chính tên Kana cực dễ thương. Nữ chính yêu thích nhất cả đời cậu đấy,”...

Cậu Sakutaro hào hứng nói về Light novel như thế cũng khiến

cậu bé thấy vui trong dạ. Nên cứ hễ có thời gian rảnh là Ao lại đến chỗ cậu Sakutaro đọc Light novel.

Do vừa làm đại diện công ty trò chơi, lại còn kiêm nhiệm luôn vị trí giám đốc kinh doanh, viết nội dung và quản lý dự án, cậu Sakutaro thường xuyên bận rộn và hay rơi vào tình trạng mất hứng. Nên cảnh cậu ôm đầu và than thở những câu như “Tôi không muốn viết nữa! Tôi chưa tắm suốt năm ngày nay rồi, suốt ngày nhìn màn hình thế này thì đâu còn cuộc sống của con người nữa! A, mình phải từ bỏ công việc này. Về sống như một con người thôi” thường xuyên xảy ra.

Vào những lúc như thế, Ao thường sẽ cẩn thận để đồ ăn lại, mượn vài cuốn sách rồi nhẹ nhàng rời đi. Khi mang những cuốn đã đọc xong kia đến trả lại, cậu bé lại đã thấy cậu mình đang ngồi trên ghế quay với vẻ hớn hờ. “Kịch bản này quả là tuyệt tác! Chút gọi tình như có như không. Lại là một thứ người lớn khiến người ta khóc được. Chết thật, mình đúng là thiên tài. Người chơi sẽ lại điên cuồng vì trò này cho xem.”

Trong kỳ nghỉ Hè năm Ao học lớp Tám.

Ngày hôm ấy, cậu Sakutaro đang trong tâm trạng tồi tệ, mái tóc bù xù với bộ râu lồm chồm, lại thêm cái áo sơ mi nhăn nhúm, anh ta lán lộn gào khóc trên sàn.

“Tại sao mọi người toàn đem những thứ kinh khủng đến nhờ mình thế này. Cái thằng đẹp trai đã cười khoe răng sáng láng rồi nói ‘cứ giao cả cho tôi’ hãy đi chết đi. AAAAA! Nhất định không được! Có chạy hết nghìn kilobyte cũng không kịp thu âm. Lại còn vụ thẩm định nữa chứ, muốn chết quá.”

“Cậu Saku, cháu để món gà om thập cẩm và sa lát bơ vào trong tủ lạnh rồi đấy. Cháu mượn thêm vài cuốn sách nhé?”

Ao nói vậy, rồi rút lia lịa mấy cuốn Light novel mới từ trên giá xuống, bê đầy cả tay.

“Ao~ Cháu không cần phải làm bài tập sao~ Còn nám ngày nữa là hết nghỉ Hè rồi đấy~”

Một giọng nói đầy oán hận vang lên từ đằng sau.

“Cháu chắc cũng bận rộn lắm~ Giờ không phải là lúc đọc LN đâu~”

Ánh mắt của cậu Sakutaro từ dưới sàn nhìn lên, giọng điệu như muốn nói cậu đây đang bị cả đống việc đổ vào đầu thì cháu cũng phải cảm nhận chút khổ sở chứ, nhưng Ao chỉ biết thú thực.

“Xin lỗi cậu. Bài tập Hè của cháu chỉ còn một tờ đề Vật lý nữa thôi.”

Nghe câu trả lời đó, ông cậu há hốc miệng, vội ngồi bật dậy.

“Gì cơ! Lũ học sinh cấp Hai bây giờ không bị giao cho bài tập Hè nữa à? Bài tập của cháu chỉ có một tờ đề thôi sao?”

“Có cả bài vở những môn khác nữa mà. Mười lăm tờ đề Vật lý, rồi mười lăm tờ đề Ngữ văn, hai mươi tờ đề Xã hội, một bộ câu hỏi cho môn tiếng Anh và môn Toán, một bài nghiên cứu tự do và một bài thủ công tự do, thêm một bài cảm nhận sách nữa.”

“Cháu đã làm xong hết rồi sao?”

“Vâng. Chỉ cần một bài cảm nhận sách thôi nhưng cháu lỡ viết đến ba bài.” Thấy gương mặt cậu Sakutaro nhăn nhúm vì tuyệt vọng, Ao cảm thấy có lỗi nên khẽ cúi đầu xin lỗi cậu Sakutaro vẫn

đang bệt dưới sàn.

“A, thằng cháu máu mủ của tôi. Cậu đây ghét nhất là những thằng học sinh gương mẫu biết sắp xếp tính toán làm hết công việc của mình, ghét cực kỳ. Khốn thật, thằng cháu này ngày nào cũng đến đọc cả núi Light novel ở nhà cậu, vậy mà vẫn có thời gian làm bài tử tế ở nhà, cháu đúng là đồ xấu xa.”

Cậu Sakutaro than thở một hồi rồi đột nhiên bật dậy.

“Này, Ao.”

Tự nhiên bị gọi như vậy, Ao đang ôm cả đống Light novel trong tay thẳng lưng lên vì thấy nét mặt cậu Sakutaro vô cùng nghiêm túc.

Ông cậu đang nhìn chăm chăm vào Ao như định giá, đôi mắt híp lại thành một đường hẹp. Rồi cậu mím chặt môi, như thể đang suy tính điều gì.

Tiếp theo, gương mặt đó thoát chuyển sang vẻ hiền hòa, ngọt ngào hỏi cậu bé.

“Cháu thích đọc lắm hả, Ao?”

“Vâng! Thích lắm ạ!”

Cậu bé cũng cười đáp lại theo phản xạ.

Với Ao, đây không phải là điều cần suy nghĩ.

Khóe miệng cậu Sakutaro khẽ nhếch lên.

“Cháu biết đánh máy không?”

“Cháu có học trên trường ạ.”

“Gõ tốt không?”

“Chắc là bình thường ạ.”

“Thế là đủ rồi. Muốn làm thêm không, Ao? Có thể kiếm tiền bằng

cách đọc Light novel.”

“Daaaa??”

Ao bối rối.

Chỉ cần đọc Light novel mà có thể kiếm tiền, đào đâu ra một công việc làm thêm nào tốt như thế chứ.

Cậu chợt nhớ lời mẹ dặn hàng ngày là không được để cậu Saku lôi kéo vào con đường xấu xa.

“Cậu Saku, cậu lừa cháu chứ gì?”

Nếu không phải trò lừa thì chắc hẳn ông cậu bị công việc gì sát, nên đã phát điên và nói năng lảm nhảm rồi. Ao lo lắng hỏi lại như vậy thì cậu Sakutaro chỉ cười khì.

“Không, công việc đó có tồn tại. Chỉ là cháu không biết đấy thôi.”

Anh ta đứng lên rồi bê một cái thùng các tông nặng trích từ trong góc phòng ra, đặt bịch xuống trước mặt Ao.

“Cháu mở ra xem xem!”

Cậu bé ngỡ ngàng mở thùng ra thì thấy một đồng phong bì màu nâu trà chất đầy trong đó. Trên mặt cái phong bì có ghi dòng chữ:

“Công ty xuất bản Eidansha

Bản thảo ứng tuyển Cuộc thi sáng tác không chuyên lần thứ 25 của Star Bunko - Nội bộ”

Đập thẳng vào mắt Ao.

Cuộc thi sáng tác!

Ao cũng biết là có khá nhiều cuộc thi sáng tác Light novel được tổ chức định kỳ. Những tác phẩm lọt qua mọi vòng thẩm định rồi đạt được giải thưởng sẽ có vinh dự được lòng đai ghi chữ “Tác phẩm

đạt giải nhất!” trên cuốn sách. Đây thường là những tác phẩm có ý tưởng mới lạ và hành văn mượt mà, cũng không thiếu chi tiết khiến người đọc cảm động.

Những bản thảo cho một cuộc thi như vậy đang bày ra trước mắt Ao!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện một trong số những bản thảo này sẽ thắng giải và được xuất bản thành sách là cơ thể cậu bé như nóng lên, tim đập nhanh vì hồi hộp.

“Đọc các bản thảo được nộp tới, nhận định xem nó có đủ tiêu chuẩn vào vòng tiếp theo hay không. Người ta gọi nó là nghề ‘thẩm định viên’. Cậu đang lo chi phí sản xuất cho trò chơi mới nên muốn tiết kiệm thêm chút tiền. Hơn nữa, đọc những cái này còn giúp cậu nắm bắt được xu hướng, xem dòng văn học nào đang thịnh nên cũng tính là một công việc làm thêm tốt. Khi một người quen làm biên tập ra ý hỏi, cậu đã đáp liền: ‘Nếu có công việc thẩm định bản thảo thì tôi sẽ làm nên cứ giao cho tôi đi. Anh gửi bao nhiêu bản thảo cũng OK. Tôi nhất định sẽ giữ đúng lịch hẹn.’ Được người ta gửi việc cho cũng tốt, nhưng mà công việc thiết kế lại đúng lúc cần chạy rất gấp. Thành thử ra cậu không có tâm trí đâu để đọc. Thật sự không nổi.”

Cậu Sakutaro vừa nói vậy vừa nhìn Ao đăm đăm, hai tay chấp vào nhau.

“Ao, cháu hãy đọc thay cậu nhé. Cậu sẽ gửi tất cả thù lao cho cháu.”

Thấy cậu mình cúi dập đầu như vậy, Ao tỉnh hồn mà nháo nhào lên.

“Ờ, nhưng mà cháu mới chỉ là học sinh cấp Hai thôi. Cháu sao có thể làm được công việc do cậu Saku nhận về được? Người bên công ty xuất bản sẽ không giận chứ?”

“Chỉ cần ta ngậm chặt miệng, họ sẽ không biết đâu. Hơn nữa cậu nhờ vì biết đó là cháu mà, Ao. Cháu đã đọc sạch sẽ đám sách chất đống của ông cậu này, lại còn viết bài cảm tưởng. Cháu đã dành thời gian đọc và suy ngẫm về chúng còn sâu sắc hơn cả cậu nữa, nên Ao có thể làm được. A, nhưng mà đọc xong phải điền phiếu đánh giá nữa đấy. Thường họ chỉ gửi phiếu đánh giá về cho những thí sinh có tác phẩm lọt qua vòng hai thôi và đều do các biên tập viên viết, sẽ không gửi phiếu đánh giá của cháu đâu. Người ta chỉ dùng để tham khảo nên cháu cứ viết thành thật cho cậu, cậu sẽ xem qua một lần trước khi gửi lại cho biên tập viên.”

“Phiếu đánh giá?”

“Ờ thì, cái này gọi là phiếu đánh giá. Cháu chỉ cần viết mỗi phần đánh giá tổng hợp thôi. Loại này là tiện lợi nhất đó. Cái này cũng tùy theo từng nhà xuất bản, người ta có bảng điểm riêng xếp theo chữ cái trong hạng mục phân định sẵn, cũng khá thông dụng.”

Mẫu phiếu đánh giá cậu Sakutaro đưa cho Ao xem chia thành các mục: cốt truyện, nhân vật, văn phong, tính độc đáo, khả năng thương mại. Tính theo thang điểm từ A đến C cho từng hạng mục. Dưới cùng là ô “đánh giá tổng hợp” dùng để ghi lại những cảm nhận cụ thể của người đánh giá. Còn trên cùng có ô “tổng điểm” kèm chú thích tác phẩm phải đạt tổng điểm từ A đến B+ mới có thể lọt vào vòng trong.

Theo tiêu chuẩn chấm điểm thì A là những tác phẩm có khả năng

xuất bản. A- hay B+ là những tác phẩm vẫn còn sạn nhưng vẫn mang nhiều sức hút.

Bản thảo cho những cuộc thi sáng tác LN này có vẻ thú vị, mình cũng muốn đọc thử. Nhưng đúng là không thể để một đũa học sinh cấp Hai như mình làm công việc cậu Saku nhận về được. Điền phiếu đánh giá cũng không giống viết bài cảm nhận. Hơn nữa, bản thảo người ta dồn bao tâm sức viết ra lại để một đũa học sinh cấp Hai đọc như thế thì đáng thương quá. Biết đâu mình quá kém cỏi rồi lỡ loại mất kiệt tác nào thì sao?

Ao đã từ chối như vậy nhưng cậu Sakutaro vẫn nản nì.

“Cậu hiểu rồi. Vậy thì cháu cứ phân những bản thảo không thể và những bản thảo có khả năng lọt vào vòng hai là được! Chỉ cần như vậy thôi cũng giúp cậu nhiều lắm rồi. Những bản thảo nào khiến Ao cảm thấy phân vân thì cậu sẽ đọc.”

Thấy cậu cứ chấp tay phủ phục trước mình như vậy, cậu bé đành nhận đọc chúng.

Tuy trong lòng Ao vẫn có cảm giác bất an và tội lỗi nhưng cậu vẫn không thể cưỡng lại ham muốn đọc chỗ bản thảo chất đầy trong cái thùng các tông kia.

Vậy là, cậu bắt đầu đọc chúng, mê mải đến quên cả thời gian.

Những bản thảo này khác với các tác phẩm đã được xuất bản.

Câu văn với thứ ngôn từ cộc lốc, sắp xếp gượng ép, nhân vật thay đổi tính cách liên xoành xoạch, những cuộc hội thoại tào lao kéo dài mãi không dứt.

Nhưng mà, thú vị quá đi!

Cách hành văn lủng củng nhưng lại thấy được sự mộc mạc, trật tự rối rắm nhưng mang lại cảm xúc cực kỳ tươi mới. Những nhân vật với tính cách không nhất quán, những đoạn hội thoại dài ngoằng chẳng liên quan gì đến cốt truyện, lại khiến cậu cảm thấy ấm áp và thân thuộc như nghe mấy cuộc chuyện trò vắn vơ cùng chúng bạn.

Trời ạ, cái này thú vị ghê.

Cậu chưa từng đọc qua thứ tiểu thuyết nhồi nhét đủ thứ, đầy điểm vô nghĩa và kém hoàn chỉnh như thế này! Với bằng đó lỗi, còn thiếu kết nối, suy bụng ta ra bụng người, ngắt nghỉ lung tung, chịu ảnh hưởng nhiều từ các tác phẩm nổi tiếng, thậm chí đôi chỗ giống như đạo văn, bản thảo này hoàn toàn không thể xuất bản thành sách. Nhưng cậu cũng chưa từng cảm thấy thứ nhiệt huyết hừng hực khó lòng giải thích rõ như trong cuốn tiểu thuyết này!

Không ngờ một thứ đầy lỗi như này lại thú vị đến vậy.

Ao nhập điểm vào phiếu đánh giá trong máy tính xách tay: Cốt truyện C, Nhân vật B, Văn phong C, Tính độc đáo C, Khả năng thương mại B, tổng điểm là C+. Điểm C thì chắc chắn là có vấn đề nặng. B thì vẫn còn nằm lưng lửng ở chỗ tạm được.

Để đánh giá xem bản thảo này có lọt nổi vào vòng hai không thì đã quá rõ ràng. Bản thảo này chưa đủ tầm. Nó vẫn còn chưa có độ chín để trở thành một tác phẩm hoàn chỉnh. Hơn nữa, cũng thật khó trả lời nếu đặt ra câu hỏi có thể kỳ vọng chút gì. Vào thời điểm hiện tại, bản thảo này chưa có cá tính riêng, bối cảnh thường thấy và cách sắp xếp rối rắm, chỉ như bắt chước các tác phẩm trào lưu hiện giờ.

Vậy nhưng, nó lại thú vị đến thế.

Bối cảnh này vừa thấy lúc nãy xong! Về ngoài của nữ chính, mái tóc vàng tết bím hai bên rồi đôi mắt mèo, cả dáng khoanh tay này nữa, giống y hệt miêu tả về nữ chính bộ mình vừa đọc ban nãy! Mỗi lần đọc những bản thảo kiểu này, lại có cảm giác sẽ tìm ra được những tinh tiết trùng lặp nào đó! Trái tim cứ theo đó mà đập loạn nhịp.

Cậu không ngờ đọc những tiểu thuyết chưa chẵn chu lại háo hức và vui vẻ được như thế.

Tiếp theo, mình sẽ đọc một tác phẩm thế nào đây? Sau đó? Rồi sau đó nữa?

Cậu cứ đọc mãi không ngừng.

Ngồi xồm trên cái sàn nhà gỗ ngang mấy gói thực phẩm dinh dưỡng dạng thạch, cậu cố gắng đọc tập bản thảo cỡ giấy A4 được kẹp cố định lại bằng một cái kẹp đen to tướng. Phần bị kẹp lại rất khó đọc nên cậu cứ phải cố gắng bành sát góc giấy để đọc từng chút một, chỉ sợ làm tuột cái kẹp thì sẽ bung hết thứ tự bản thảo.

Khi bắt đầu đọc sang bản thảo thứ năm, cậu lại cảm thấy sự ngỡ ngàng khác biệt.

Người này viết hay quá!

Chỉ với mấy dòng mở đầu, ánh mắt cậu đã bị hút chặt lại. Giống như cậu đang trong một dàn hợp xướng của học sinh Tiểu học, vui vầy với cách hành xử vụng về và nét mặt nỗ lực miệt mài của đám trẻ. Một nhạc công trưởng thành đột ngột xuất hiện với vẻ rất ngẫu và bắt đầu chơi bản nhạc của mình cực mượt mà.

Câu cú khá đơn giản nhưng từ ngữ được chọn lựa cẩn thận, lưu

lại ngay trong đầu người đọc. Chà, mình thích nhịp điệu câu chuyện quá. Nhân vật không quá cá tính và có chút kỳ lạ, nhưng nữ chính thì vô cùng dễ thương và thẳng thắn.

Cậu đọc một hơi đến trang cuối cùng, vừa than thở vừa đọc nốt những dòng cuối bản thảo, rồi không do dự gì điền A vào tổng điểm.

A, mình đọc được một câu chuyện hay thật đấy!

Cậu thực sự muốn thẩm định viên vòng hai đọc bản thảo này. Mà không, muốn để nhiều người khác được đọc nó. Tuy vẫn chưa đạt đến mức hoàn hảo, kết cấu truyện vẫn còn nhiều chỗ khó hiểu nhưng chỉ cần chỉnh sửa đôi chút là được. So với bao điểm hấp dẫn của tác phẩm này, đây chỉ là một lỗi nhỏ. Cậu cũng ghi những lời này vào trong phiếu đánh giá. Cảm thấy vui vì đã có thể tìm được một bản thảo đạt tới điểm A, cậu mới thả lỏng hơn và kịp nhận ra bên ngoài cửa sổ trời đã tối đen.

Ao đến thăm nhà cậu Sakutaro từ lúc quá trưa, nhưng giờ kim đồng hồ đã chỉ sang mười giờ tối!

Cậu đã đọc gần mười tiếng đồng hồ.

Chân cậu tê rần, bụng thì đói meo, mắt cũng khô rát cả. May mà cậu Sakutaro đã nhanh ý gọi cho mẹ cậu báo là nay thẳng cháu sẽ ngủ lại nhà mình nên Ao có thể thoải mái.

“Cảm... cảm ơn cậu.”

Cậu bé đã nói vậy.

Cậu Sakutaro cũng bảo là thấy cháu mê mải đọc vui vẻ đến thế nên không dám gọi. Nghỉ ngơi ăn tối đi. Anh đồ món gà om thập cẩm và sa lát bơ Ao mang đến hồi trưa ra đĩa, bày ra sàn cùng mỳ

tôm vị súp miso và bánh quy.

Trong khi Ao ngồi ăn thì cậu Sakutaro nhòm vào cái máy tính, kiểm tra nội dung phiếu đánh giá Ao viết. Má anh bạnh ra, môi mím chặt, ánh mắt nghiêm túc có phần đáng sợ nhìn những dòng chữ trên màn hình. Ao không khỏi lo lắng rằng phiếu đánh giá do một thằng nhóc cấp Hai viết ra không thể dùng được, sợ có vấn đề gì trong cách viết của mình.

Cậu Sakutaro thở dài u ám.

“Thua rồi...”

Thấy cậu Sakutaro lẩm bẩm đau khổ như thế, cậu thắng thốt nghĩ không ổn rồi. Trái tim cậu như ngừng đập, liền bật lên câu “xin lỗi cậu Saku” nhưng cậu Sakutaro lại gào lên với cái trần nhà.

“Khốn kiếp, đúng là tuổi thanh xuân mà. A! Cho tôi trở về làm học sinh cấp Hai đi trời!”

Sau đó, cậu vỗ bàn tay to tướng lên đầu Ao rồi vò đầu cậu bé.

“Cháu làm việc này ngon lành hơn một lão già mệt mỏi như cậu đấy. Nhờ cháu cứ phát huy như thế với chỗ còn lại nhé. Tất cả là 30 bản thảo. Hạn chót là năm ngày nữa. Trừ đi thời gian chuyển phát thì cháu cần hoàn thành 23 bản thảo còn lại trong vòng bốn ngày nhé.”

Cậu Sakutaro hớn hờ nói như vậy, ánh mắt nhìn xuống Ao dẹt dẹt mà đầy tự hào.

Trong số ba tác phẩm Ao đã lựa vào vòng hai khi đó, một tác phẩm vào đến vòng ba, hai tác phẩm còn lại đạt giải nhất và giải khuyến khích. Cậu chỉ nhận đọc 30 trong tổng số 600 bản thảo gửi

đến cuộc thi đó, mà lại chọn ra được hai tác phẩm đoạt giải là điều vô cùng hiếm thấy, có lẽ là một khởi đầu may mắn trong nghề.

Những phiếu đánh giá mà Ao viết cũng được Ban biên tập khen là viết chẵn chu và dễ hiểu, cảm giác như rất đồng cảm với thí sinh.

“Họ còn nói rằng: Ai lần đầu đọc mấy phiếu đánh giá này còn tưởng anh Saku là một người tốt lắm cơ. Khốn nạn quá.”

Cậu Sakutaro đã càu nhàu như vậy.

Kể từ đó, cậu Sakutaro nhận công việc thẩm định bản thảo về cho Ao làm. Hình như anh đã giải thích với bên biên tập là nhờ một người trong “công ty” thẩm định bản thảo giúp. Hồi đầu, những phiếu đánh giá kia chỉ được đọc trong nội bộ Ban biên tập, nhưng dần dần còn được gửi về cho thí sinh nộp bản thảo.

“Phiếu đánh giá của Ao được Ban biên tập khen lắm đấy. Rất có mắt nhìn lại chân thật.”

Ao cảm thấy vui khi nghe cậu Sakutaro nói vậy, nhưng cậu bé vẫn có phần lo lắng vì không thể hỏi được trực tiếp xem những thí sinh gửi bản thảo nghĩ thế nào về chúng.

Ban đầu, cậu Sakutaro còn xem qua một lượt phiếu đánh giá cho Ao. Nhưng bây giờ tất cả đều do Ao tự lo lấy.

Công việc thẩm định ngày càng nhiều lên. Hiện tại, cậu đọc trung bình từ 30 đến 50 bản thảo mỗi tháng. Những kỳ nghỉ dài như đợt nghỉ Hè, cậu có thể đọc đến cả trăm bản thảo trong một tháng.

Ban đầu người ta gửi bản thảo đến nhà cậu Sakutaro, nhưng Ao cứ chết gí trong nhà của cậu Sakutaro như thế, lại thường xuyên về muộn hay ngủ lại khiến cho mẹ Ao dấy lên nghi ngờ. Mẹ còn đến

tận nhà cậu hỏi cho ra nhẽ xem ông cậu có dạy hư con mình hay không.

Khi Ao thành thật giải thích lý do cho mẹ nghe, mẹ cậu đã chấp nhận: “Chà... chỉ cần Saku không nhét cho con chơi mấy trò người lớn nó làm ra thì được... Nhưng con phải hứa học hành tử tế đấy!” Thế là từ đó bản thảo được gửi thẳng về nhà Ao.

Vậy nên, giờ Ao có thể để thùng đựng bản thảo trong phòng mình và đọc bất cứ khi nào cậu thích.

Tuần lễ Vàng đợt này cũng thế, cậu muốn đọc thật nhiều nên đã nhận tới 50 bản thảo về. Cậu đoán hai thùng to có 20 bản thảo trong mỗi thùng, thùng còn lại chứa mười bản thảo.

Cách đóng thùng bản thảo cũng tùy theo từng nhà xuất bản. Nhiều bên gửi đến những thùng cỡ nhỏ chứa vừa đủ mười bản thảo, cũng có nơi ấn đến chật ních thùng thì thôi. Họ mà chia thành các thùng nhỏ thì phòng Ao lại chất đống đầy vỏ thùng các tông, nhưng những thùng to lèn chặt bản thảo thì lại phải phân bót ra mới có thể bê lên tầng hai được, tốn khá nhiều thời gian. Cách làm nào cũng có những ưu nhược riêng.

Nhưng dù được đóng gói theo cách nào, cảm giác hào hứng khi bóc niêm phong thùng giấy vẫn nguyên vẹn như vậy suốt ba năm qua. Mỗi lần lướt mắt qua danh sách tựa đề, trống ngực Ao lại đập rộn ràng.

Từ phong bì dán dấu niêm phong, cậu lôi ra một tập giấy khổ A4 khá nặng.

Nhà xuất bản lần này không yêu cầu định dạng cụ thể, nên chỉ là khổ giấy A4 thông thường với cỡ chữ in 20x20. Trong trường hợp

này, thường phần lề giấy sẽ để khá rộng, chỉ cần căn chữ với căn dòng hợp lý cho dễ đọc là quá tuyệt vời. Nhưng cũng không thiếu người gửi đi những bản thảo tận dụng tối đa tờ giấy A4, viết các chữ ríu rít vào với nhau. Trường hợp viết lên giấy viết bản thảo rồi in thẳng sang những tờ giấy trắng phau mới là kinh khủng nhất. Khi đó, các con chữ cách nhau quá xa, cực kỳ khó đọc.

Ví dụ, một câu đơn giản như “Haruki là một thiếu nữ xinh đẹp.” lại thành:

“Ha ru ki là một thiếu nữ xinh đẹp.”

Cậu phải đọc từng chữ, từng chữ một rồi gom lại thành câu văn, rất khó để lưu vào đầu.

Thành thử nhiều câu văn rất xuôi nhưng lại thành khó đọc cũng chỉ vì cái lỗi căn chữ chính lề. Thật phí hoài.

Dạo gần đây, nhiều bên nhận gửi bản mềm nên bên biên tập thường căn chỉnh lại cho dễ đọc nhưng bản thảo đầu tiên Ao đọc cho lần này lại là một bản thảo bị tách từ quá lâu rồi mới lại thấy.

A, thật phí hoài.

Cậu vừa nghĩ vậy như mọi khi vừa liếc qua phần thông tin cá nhân của thí sinh. Trang thứ hai ngay sau trang bìa có ghi rõ bút danh, tên thật, địa chỉ, số điện thoại, địa chỉ email, tuổi tác, nghề nghiệp, lịch sử tham dự các cuộc thi sáng tác của người đó. Điều này cũng tùy vào từng nhà xuất bản, nhiều bên không gửi kèm những thông tin này cho người thẩm định vòng sơ khảo. Họ sợ bị rò rỉ thông tin cá nhân của thí sinh, cũng muốn thẩm định viên đọc bản thảo một cách khách quan.

Đích thực là nhìn vào thông tin một người đã 20 lần bị loại bản

thảo, thẩm định viên sẽ nghĩ rằng bút lực của người viết này không đủ. Ngược lại, nếu thấy người này đã từng lọt vào vòng cuối của một cuộc thi nào khác thì dễ mang trong lòng chút kỳ vọng, đọc qua bản thảo mà thấy không được như kỳ vọng lại cho rằng đánh giá của mình có thể sai lầm. Họ sẽ băn khoăn không biết những thẩm định viên khác liệu có cho bản thảo này vào vòng tiếp hay không, nhiều lúc còn đọc đi đọc lại đến ba lần.

Cậu hiểu được rằng gửi thêm thông tin cá nhân là nguy cơ khiến khả năng đánh giá bản thảo bị ảnh hưởng ít nhiều.

Nhưng mà cá nhân Ao lại thích cảm giác được đọc những dòng thông tin kia để biết được người viết ra bản thảo này là người như thế nào, để có thể tiếp cận gần hơn với tác phẩm.

Truyện này do một người 27 tuổi làm nghề tự do viết. Người này đã gửi bản thảo đi nhiều nơi suốt năm năm nay rồi, hai năm trước lần đầu lọt được vào vòng hai, rồi năm ngoái từng lọt vào vòng ba rồi. Có vẻ là một người thẳng thắn và đầy nỗ lực, hy vọng bản thảo lần này cũng có kết quả tốt.

Hay như,

Người này là nhân viên kỹ thuật chạy máy X-quang trong bệnh viện sao? Thảo nào, anh ta miêu tả về bệnh viện tỉ mỉ như vậy.

Rồi thấy lưu tâm,

Ái chà, người này đã 73 tuổi rồi! Còn hơn cả tuổi ông mình! Hay thật, lại còn là bản thảo viết tay nữa. Nét chữ đẹp quá!

Thêm phần thán phục,

Ơ, địa chỉ này... không phải trong tù sao?!

Hay bật ngựa ra,

Nghề nghiệp: fighter! Ơ kìa? Người này làm nghề gì vậy trời?

Rồi thì làm bầm trong vui sướng khi thấy một cái tên quen thuộc.

Ồ! Mình đã đọc bản thảo của người này sáu lần rồi đấy. Ái chà, lần này không phải là gửi lại bản thảo cho cuộc thi khác mà là bản thảo mới sao!

Cậu cứ say sưa với những niềm vui như vậy thôi.

Hiện cậu đang đọc bản thảo do một sinh viên đại học 20 tuổi viết ra, cũng mới gửi đi dự thi lần đầu tiên. Chắc vì thế nên mới dàn chữ khó đọc thế này.

Cậu đọc lướt qua phần tóm tắt nội dung. Vừa định hình bối cảnh câu chuyện trong đầu, vừa bắt đầu đọc vào phần chính truyện.

Câu cú khá là tròn trịa. Có vẻ như là người chăm đọc sách. Tuy nhiên, cách dẫn vào nhân vật có hơi đơn điệu. Ngay từ đầu đã đưa ra một đồng nhân vật, rồi đi thẳng vào câu chuyện trong khi không tạo ra cá tính riêng cho từng người nên rất khó phân thoại của từng nhân vật.

Xem nào, người này là Morita? Còn đây là Kondo, đây là... Nikado chẳng... Nhưng Nikado vẫn xưng là tao chứ có phải tôi đâu? Vậy người này cũng là Kondo?

Cậu cảm thấy vui khi vừa đọc từng câu chữ vừa phân tích.

Cảm giác như người này không định hình được cốt truyện từ trước, mà viết đến đâu nghĩ đến đấy. Phần sau có vẻ viết đã vào guồng hơn, cũng khá được. Lên tay nhanh thật. Nhưng mà đoạn phát triển ý này đột ngột quá.

Đã thế lại còn hay thêm thắt vào mấy thứ trời ơi nghĩ ra giữa chừng nữa chứ. Wow! Gì thế nhỉ? Tình tiết này chẳng ăn nhập gì với phần trước cả. Ôi trời, mình hồi hộp quá đi, thật thú vị...

Càng là những tác phẩm còn non nớt với nhiều lỗi hỏng, cậu càng cảm thấy hào hứng, càng cảm thấy cuồng nhiệt. Cảm xúc này vẫn không hề thay đổi kể từ lần đầu tiếp xúc với công việc thẩm định bản thảo.

Ao coi công việc thẩm định này là công việc tuyệt vời bậc nhất.

Thực sự đúng là có công việc chỉ cần đọc cũng ra tiền. Đọc một tập bản thảo tầm trên dưới ba trăm trang và điền vào phiếu đánh giá, trung bình Ao được trả tầm ba nghìn yên, một số nhà xuất bản còn hào phóng trả đến bốn nghìn yên.

Cậu đọc khoảng ba mươi bản thảo một tháng là có mức thu nhập tám mươi nghìn yên đã trừ thuế. Tính ra còn cao hơn mức lương làm thêm bên ngoài của học sinh cấp Ba. Hơn nữa có thể vui vẻ làm vào lúc rảnh rỗi.

Cậu đọc như thể rủ rủ tâm tình với những tác phẩm còn chưa chín và coi đó là một loại niềm vui, cũng có cơ hội đọc được những bản thảo từ những người thật sự tài năng. Cậu có thể nhận ra những bản thảo này nay từ những dòng đầu tiên, khiến lưng cậu bất thần thẳng lên.

Những câu từ bóng bẩy, những nhân vật đầy mị lực, với một cấu tứ vững chắc đến quái đản, chúng như dồn áp lực lên trong khi cậu lặng lẽ đọc. Đến tận phút cuối cùng, tài năng của người viết vẫn không bị ngắt đoạn.

“Thật là một câu chuyện hay.”

Cậu lẩm bẩm cùng với một tiếng thở phào.

“Bản thảo này nhất định sẽ đạt giải. Người ta sẽ vẽ minh họa cho nó như thế nào đây, nó sẽ thành một cuốn sách như thế nào nhỉ?”

Suy nghĩ này cũng đủ khiến cậu thấy hồi hộp.

Trong ba năm theo nghề này, đã có 20 tác phẩm đạt giải trong số bản thảo Ao chọn vào vòng hai. Tuy chưa bao giờ chọn ra được cùng lúc hai bản thảo giành giải thưởng như công việc đầu tiên, nhưng có năm cậu đã đưa vào được đến mười thí sinh thắng giải.

Cậu Sakutaro từng nói rằng có người đã làm nghề thẩm định bản thảo suốt mười năm mà chưa từng chọn vào được một bản thảo nào đạt giải thưởng, tỉ lệ đạt giải cao như trường hợp của Ao là vô cùng hiếm có.

Anh còn nói: “Biên tập viên có khen với cậu là bản thảo nào đạt điểm A từ thẩm định viên của ‘công ty’ anh Saku coi như có tư cách giành giải rồi.”

Ao lại nghĩ rằng một bản thảo đủ sức chiến thắng thì thẩm định viên nào cũng sẽ lựa chọn nó thôi. Không phải vì Ao có con mắt thần, cậu chỉ chọn đưa vào vòng trong những bản thảo bản thân thực lòng mong muốn mọi người có thể cùng đọc. Những tác phẩm xuất sắc đó cũng chỉ tình cờ lọt vào trong thùng chứa bản thảo cậu phụ trách.

Nhưng đây vẫn là một điều may mắn, một niềm kiêu hãnh của Ao. Những bản thảo mình chọn vào vòng hai sẽ tiến tiếp vào vòng ba, thậm chí còn vượt qua được vòng cuối cùng rồi đạt giải thưởng, được xuất bản trở thành sách và bày bán ngoài cửa hàng.

Cậu vẫn luôn theo dõi tình hình trong suốt thời gian tuyển chọn. Mỗi khi tim đập thình thịch mở điện thoại ra tra kết quả giải thưởng trên mạng, cậu đã bao lần hét lên: “đạt giải rồi!” trong phòng mình, rồi còn cười tí mắt vì sung sướng.

Mỗi khi bước vào trong hiệu sách và thấy tác phẩm đạt giải xếp thành chồng, cậu lại chẳng thể nén nổi nụ cười. Bạn bè đã bao lần hỏi với vẻ thắc mắc.

“Có gì mà cứ tùm tùm hoài vậy, Ao?”

Đương nhiên, cậu sẽ mua những tác phẩm đạt giải có liên quan tới mình, đem về đặt trang trọng trên giá sách. Hai mươi cuốn sách đó đối với Ao đều là những cuốn sách đặc biệt, cả tác giả đã viết ra nó cũng vậy. Tuy không hề có cơ hội gặp gỡ, cậu vẫn luôn dõi theo ủng hộ họ. Bản thảo của những tác giả này ban đầu là do cậu đọc! Đó chính là niềm kiêu hãnh thầm kín của Ao.

Sau khi đọc xong bản thảo dự thi lần đầu của anh sinh viên đại học, cậu điền bình luận vào các hạng mục của phiếu đánh giá rồi sau đó ghi tổng điểm B-.

“Tuy lần này bị loại, nhưng người này vẫn còn có nhiều tiềm năng. Hy vọng anh ấy sẽ tiếp tục viết...”

Ao hoàn thành phiếu đánh giá trong khi lòng thầm cầu nguyện như vậy. Cậu cất lại bản thảo đó vào trong phong bì, với sang cái phong bì màu trà tiếp theo và rút bộ bản thảo trong đó ra.

Tựa đề là: Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quỷ vương, vua của một harem.

“Tựa đề thẳng thắn ghê! Có vẻ được đấy!”

Cậu vừa nghĩ vậy trong khi tủm tỉm cười và lật bìa ra đọc thông tin người viết.

“Bút danh: Sameyo ROI”.

Còn tên thật là... “Ơ?”

Ánh mắt Ao bị ghim vào một điểm. Đó là một cái tên nữ giới.

“Tên thật: Hinomiya Hiyuki.”

Một cái tên mà có tới hai tầng băng giá*, chỉ nghe đọc lên đã như đóng băng cả không khí. Cái tên trong veo mà lạnh lùng này, cậu nhớ mình đã từng gặp qua.

Có lẽ nào?

Cậu như nín thở, kiểm tra tuổi tác và nghề nghiệp của người này.

“16 tuổi, học trường cấp Ba Hatori.”

“!”

Cậu hít vào một hơi thật mạnh. Trái tim réo rắt từng hồi.

“Là cô nàng Hinomiya Hiyuki đó sao?”

Hiện lên trong đầu Ao là hình ảnh cô bạn cùng lớp với biệt danh “tiểu thư băng giá”.

...

Buổi sáng sau Tuần lễ Vàng.

Ao đang ở trong lớp tán chuyện với mấy cậu bạn

“Bọn mày phải biết buổi biểu diễn náo nhiệt thế nào, cực kỳ tuyệt vời.”

“Đi suối nước nóng cũng được phết đấy! Tao hết mụn rồi này, da

cũng mịn, còn có bánh bao đặc sản về làm quà cho mấy đứa đây.”

“... Ngày nào tao cũng phải đi chơi với bạn gái, mệt quá là mệt.”

“Thằng kia! Mà cố ý hả! Mà biết tao bị con nhỏ Soejima từ chối trong buổi cắm trại nên mới cố tình nhắc chứ gì!”

“Bình tĩnh đi nào. Mà này, Ao đang nhìn đi đâu thế?”

Ao đang lơ đãng nhìn xa xăm từ chỗ ngồi của mình bên cạnh cửa sổ, cậu giật nảy mình vội nói lảng sang chuyện khác.

“Ờ, a, hôm nay trời đẹp quá nhỉ?”

Thật sự thì cậu đang mãi nghĩ đến Hinomiya Hiyuki. Cô bạn Hiyuki vẫn chưa đến lớp, chỗ ngồi thứ ba tính từ cửa sổ vẫn còn trống không.

“Ao ở nhà suốt kỳ nghỉ lễ hả?”

“À, ừ. Vui lắm.”

“Vậy sao? Này, ăn bánh bao đi.”

“Tao có mua ít sô cô la từ chỗ cắm trại về làm quà đây. Đặc biệt cho Ao hai cái này.”

“Cảm ơn nhé.”

“... Cho mấy đứa xem ảnh bạn gái tao nhé?”

“Đẹp đi mà!”

Trong khi mấy thằng bạn học đang náo động như thế, một thiếu nữ mang bầu khí chất lạnh lùng bước vào từ cửa trước, ngay sát giờ sinh hoạt lớp buổi sáng.

Đó chính là Hinomiya Hiyuki!

Cô nàng có mái tóc màu nâu nhạt khác với hầu hết người Nhật bình thường, thả dài theo dáng lưng gầy và bờ ngực gọn, dung đưa

theo từng nhịp bước. Tay chân dài như người mẫu, dáng lưng nghiêm thẳng, chiều cao cũng vượt chuẩn con gái thông thường. Có lẽ trong người cô nàng có dòng máu lai ngoại quốc, làn da trắng tựa như trong suốt. Đôi mi dài rủ xuống, bên dưới là cặp mắt to cuốn hút như ôm trọn thứ ánh sáng lạnh băng. Đôi môi mỏng với nốt ruồi nhỏ nơi khóe môi rất quyến rũ làm xiêu lòng bất cứ gã con trai nào.

Cô nàng rất xứng với cái tên Hinomiya Hiyuki, là một người đẹp lạnh lùng đến mức chẳng biết đã bị đặt cho cái biệt danh “tiểu thư băng giá” từ khi nào.

Năm ngoái, Ao học khác lớp với Hiyuki nhưng từng nghe qua cái biệt danh đó, cũng như biết được một vài chuyện liên quan đến Hiyuki.

Như chuyện cô ấy là tiểu thư sống trong một tòa biệt thự kiểu Nhật ở gần trường.

Cô ấy sống cùng với người bà ngoại luôn mặc kimono, dáng lưng lúc nào cũng thẳng. Bà là một mỹ nhân, trông rất thanh tao nhưng mà đáng sợ vô cùng, riêng về điểm khó gần thì Hiyuki cực kỳ giống bà mình.

Hiyuki là một con người cao ngạo, thẳng thừng làm lơ những kẻ đến bắt chuyện với mình, mở miệng cũng toàn nói những lời lạnh lùng nên chẳng ai dám hỏi han chuyện trò với cô nàng.

Cũng chẳng phải là mọi người cô lập cô ấy, cái biệt danh “tiểu thư băng giá” càng khiến mọi người nhìn cô ấy với ánh mắt ghen tị. Nhìn gần thì thấy sợ hãi nhưng nếu ngưỡng vọng từ xa, ta có thể thấy được một mỹ nữ mang dáng vẻ trưởng thành, cuốn hút lòng

người.

Khi lên lớp 11 và biết sẽ học cùng lớp với cô bạn này, Ao từng thầm nghĩ: *Bạn Hinomiya Hiyuki đó sao. Đúng là một mỹ nhân...* với ít nhiều quan tâm. Cậu cũng thấy nốt ruồi nơi khoe miệng của cô nàng hấp dẫn đúng như lời thiên hạ khen ngợi.

“Hôm nay Hinomiya cũng quyến rũ quá.”

“Ánh mắt lạnh lùng trông như nữ hoàng nhỉ?”

“A, chắc tao đông cứng mắt thôi nếu ánh mắt đó lơ nhìn tới mình.”

“Mày thích ‘ăn hành’ hả? Tao thì không chịu nói đâu. Tao mà được ánh mắt lạnh lùng của mỹ nhân nhìn tới chắc chết ngay tại trận quá.”

“... Hinomiya không nhìn đến mấy thằng như bọn mày đâu, lo lắng làm cái gì.”

“Thích kích đều nhau hả! Mày tưởng mình có bạn gái thì vênh hả?”

Hiyuki dường như chẳng hề để tâm ngó ngang đến miệng lưỡi hay ánh mắt những người xung quanh, cô nàng duyên dáng khoan thai đi tới, kéo ghế ra không một tiếng động rồi thanh tao ngồi xuống.

Cô bạn mở cặp rồi lấy sách giáo khoa và vở ra, bắt đầu cho vào trong ngăn bàn. Kể từ lúc bước vào trong lớp, Hiyuki không hề lên tiếng chào hỏi bất kỳ ai. Gương mặt nhìn nghiêng tuyệt hảo như tượng tạc, nhìn đâu cũng thấy nét lạnh lùng.

“Gì thế, Ao cứ nhìn Hinomiya chăm chăm kìa. Hay lơ thương

thầm Hinomiya mất rồi?”

“Hả!”

Đột nhiên bị hỏi câu đó, Ao bật lên một tiếng. Cậu thực sự đã nhìn Hiyuki chăm chú đến mức bất thường rồi chẳng?

“A, không, không phải vậy đâu. Tớ chỉ nghĩ là cậu ấy vẫn đẹp như thế thôi.”

“Mặt đỏ lên rồi kìa.”

“Hoàn toàn không phải vậy đâu.”

Cậu cuống cuống bác bỏ.

Thực sự không hề có chuyện cậu thích Hiyuki.

Minh không thể nói là Hinomiya đã nộp bản thảo cho cuộc thi viết truyện mà mình đọc thậm định được.

Bản thân Ao cũng vẫn còn bán tín bán nghi.

Ngay trước Tuần lễ Vàng, cậu đã vô cùng ngạc nhiên khi bắt gặp cái tên Hinomiya Hiyuki trong phần thông tin của người nộp bản thảo. Khi biết người này 16 tuổi, học trường cấp Ba Hatori và chắc chắn người đó chính là cô bạn cùng lớp, cậu càng thêm ngạc nhiên tột độ.

Hiyuki là một nữ sinh ưu tú lại yêu kiều, nhưng lạnh lùng đến mức bị đặt cho cái biệt danh “tiểu thư băng giá”. Một cô nàng như thế lại đi nộp một bản thảo dự thi với tựa đề: *Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là kẻ anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem sao?*

Hơn nữa, lịch sử nộp bài dự thi còn cho biết đây không phải lần đầu tiên cô ấy nộp bản thảo. Cô bạn này đã đều đặn nộp bản thảo

cho các cuộc thi suốt từ tháng Tư năm ngoái, đến giờ đã là lần thứ năm. Hơn nữa, các bản thảo dự thi đều bị loại từ vòng gửi xe.

“Tóm, tóm lại là đọc thử xem, ừ.”

Cậu cảm thấy lo lắng hơn hẳn lúc đọc các bản thảo khác, tay lật giở từng trang.

Đầu tiên, cậu nhìn lướt qua phần tóm tắt. Tóm tắt của câu chuyện này cũng giống như tựa đề của nó, là một tác phẩm kiểu chuyển sinh sang thế giới khác khá phổ biến hiện nay.

Trong thế giới hiện thực, nhân vật chính là một người không có bạn bè lại còn bị gia đình bỏ mặc, thậm chí chẳng có bất kỳ ưu điểm nào. Khi tỉnh dậy sau một tai nạn giao thông thì đã thấy mình đang ở một thế giới giống như Châu Âu thời trung cổ. Cậu ta trở thành anh hùng và được nhờ đánh đuổi Quỷ vương.

Bản thân cậu ta cũng biết được mình chính là hồi sinh của Quỷ vương, cậu ta đã mang theo bí mật đó làm quen và trở nên thân thiết với rất nhiều cô gái trong khi cố gắng đi trên con đường chính nghĩa. Đây là một cốt truyện thường thấy nhưng còn tùy vào bút lực của người viết, cốt truyện với đề tài này mới có thể trở nên thú vị được.

Cô nàng Hinomiya đó mà viết chuyện hài này sao...?

Cậu lật sang trang trong sự sững sờ, để rồi thấy loạn cả đầu.

“RẦM!”

Dòng đầu tiên đập vào mắt đã to tổ bố như vậy.

“Chết thật, đâm phải người rồi! Thật chẳng ra làm sao! Cậu bé

mặc đồng phục! Mới là HỌC SINH Cấp Ba thôi sao!”

“PÍ PO PI PO...”

A, đau quá, khốn nạn thật.

Đám đông hiếu kỳ đang dần tập trung lại ở nút ngã tư 109 tại Shibuya.

Bị một chiếc Mercedes-Benz cao cấp màu đen đâm trúng người, tôi đang nằm giữa vũng máu chờ cái chết đưa đi, tiếng hú còi của xe cứu thương vang vọng bên tai.

“PÍ PO PI PO...”

Khốn quá, tiếng đó vang lên mỗi lúc một to.

“Cháu gì ơi! Cố gắng lên! Xe cứu thương sắp đến rồi đó.”

Người đâm vào tôi tầm 50 tuổi, mang dáng vẻ của giám đốc công ty nào đó. Ông ấy mặc bộ vét Armani ba màu sang chảnh, kèm chiếc cà vạt Helmes. Còn đang lay gọi tôi.

Xin lỗi đã kéo ông vào vụ này, ông chú. Cháu không cố ý đâu, hãy nghĩ cháu như con ruồi nhặng nào đó bay ngang qua rồi sớm quên đi.

Dẫu sao cuộc đời tôi cũng có khác gì loài ruồi nhặng.

Bạn bè không, bạn gái cũng không.

Đến cha mẹ còn bỏ mặc.

Một kẻ cô đơn tột đỉnh.

“PÍ PO PI PO...”

Khực.

Tránh ra, tránh ra.

“NGƯỜI BỊ THƯƠNG ĐÂU RỒI!”

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng nhân viên cứu thương, trong khi đầu ngã sang bên.

Vĩnh biệt nhé, thế giới xám xịt này.

TÔI ĐÃ CHẾT.

“Cha, cha, cha, cha. Chara, chararararara (Nhạc đám ma)”

Thứ này là... do Hinomiya viết sao!?

Ao không khó chịu với kiểu cách thay đổi phong chữ, dùng nhiều dấu nháy và lảm từ tượng thanh thế này. Cậu chấp nhận mọi kiểu trình bày chỉ cần nó phù hợp với ý đồ tác phẩm.

Với ý kiến đó, cậu thấy câu chuyện này thay đổi phong chữ cũng không có gì sai.

Đây cũng là phương pháp cực kỳ hay ho.

Nhưng cậu nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể hiểu được, đây là thứ cô bạn Hinomiya Hiyuki đó viết?

Mỗi lần lật sang một trang mới, thấy những chữ to tướng như kiểu “parurun♪” hay “puni puni ☆” rồi thì “Quần chíp kẻ sọc nè \ (@^0^@)/” là mắt cậu lại hoa lên, trong đầu lại hình dung đến mỹ nhân cao ngạo và trưởng thành Hinomiya Hiyuki với ánh mắt lạnh như băng. Cậu ngồi trong phòng mà cũng thấy đầu óc mình xây xẩm, đọc cho cố hết tập bản thảo.

Thật sự chuyện Hinomiya nộp bản thảo cho cuộc thi LN đúng là có gì đó sai sai.

Kể cả khi tiết sinh hoạt bắt đầu, Ao vẫn chăm chăm quan sát Hiyuki. Ao ngồi dưới Hiyuki hai hàng nên cậu có thể nhìn rõ nét mặt

trông nghiêng bình thân của Hiyuki. Cơn gió tháng Năm ùa vào từ bên ngoài cửa sổ nhẹ đưa mái tóc Hiyuki. Ánh nắng càng khiến làn da trắng kia như trong suốt hơn. Hiyuki ngồi thẳng lưng, mắt nhìn lên bảng đen. Đôi mắt lạnh lùng đó ánh lên vẻ bình thân đậm chất trưởng thành, đôi môi mím chặt như vừa vận nét thông minh. Cả nốt ruồi nơi khóe miệng trông cũng rất người lớn. Đúng là xứng danh “tiểu thư băng giá”.

Bạn Hinomiya đó đã viết ra chữ “RẦM” đó sao? Đã tỏ vẻ dễ thương mà nói “Quần chíp kẻ sọc nè... ”sao? Hay là “Váy tó bay lên này, hé hé ☆” trong khi le lưỡi và tự cốc vào đầu mình ư?

Cậu còn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hiyuki nữa kia.

Ao có ông cậu Sakutaro là minh chứng cho thấy rằng tác giả và tác phẩm không nhất thiết phải giống nhau. Dù Sakutaro thường thiết kế ra những nhân vật thiếu nữ ngực phẳng cướp đi trái tim của không biết bao nhiêu người chơi, nhưng anh ta lại theo chủ nghĩa ngược lại khi mê ngực khủng từ trong máu, người bạn gái đầu tiên hồi cấp Ba cũng là một chị nhân viên văn phòng đã ngoài hai mươi tuổi. Ông cậu còn than thở những cô gái ngực “lép” trông như nhãi ranh, chẳng nhìn ra nét nào của phụ nữ.

Hơn nữa, nhân vật nữ chính do cậu Sakutaro thiết kế ra lúc nào cũng mặc quần chíp có hình dâu tây nhưng cậu Sakutaro có lần vừa tô nét cho cái quần chíp dâu tây đó vừa càu nhàu: “Con gái mà mặc mấy thứ hoa hoét này thì thẳng nào thềm chứ. Phải là đồ lót màu đen, màu đen cơ! A, một cô nàng 27 tuổi với cặp búi đơn mơn lại còn mặc quần chíp đen nữa thì có phải nhũn tim người ta

không, đúng là khiến người đời được rửa mắt!”

Nhân vật nam chính mà cậu Sakutaro tạo ra thường là dạng cực kỳ nhát gái, mặt chưa gì đã đỏ lựng lên, mũi chảy máu cam nhưng cậu Sakutaro chẳng có điểm nào như vậy cả.

Vậy nên, Hiyuki viết ra một tác phẩm hoàn toàn khác với ấn tượng bề ngoài của mình cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng mà..

Biết đâu trong trường Hatori còn cô bé nào khác tên Hinomiya Hiyuki?

Cậu còn nảy ra nghi ngờ đó.

Không thể có chuyện Hinomiya Hiyuki là tác giả Sameyo ROI của bản thảo *Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là kẻ anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem* được.

Lúc đó, cây bút chì kim Hiyuki đang cầm trên tay lọt vào ánh mắt của Ao. Cây bút được thiết kế rất dễ thương với một con cá nhỏ gắn trên đầu, không hề hợp với hình tượng “tiểu thư băng giá” của Hinomiya. Con cá màu xám xanh đó có một đôi mắt rất đặc trưng. Nó xanh thẫm lại còn to cộ như muốn lồi hẳn ra.

Ờ... lẽ nào nó là... cá mập ?

Sameyo ROI... Sameyo ROI... Cá mập*!

Mọi thứ dần liên kết với nhau, đầu óc cậu chợt nóng phùng lên. Trong giờ nghỉ giải lao, cậu lôi điện thoại ra tra cứu về cá mập.

Cậu tra ra được một loại cá mập tên là Cá mập vây điều*. Chúng sống ở tầng biển sâu, đôi mắt to ánh ra thứ ánh sáng màu xanh trông vô cùng mạnh mẽ.

Sameyo ROI là ý chỉ loài Cá mập vây điều này!

Tim cậu lờ một nhịp như thể mình vừa khám phá ra một phát hiện động trời. Giờ coi như có thể xác định chắc chắn rồi.

Hinomiya Hiyuki chính là Sameyo ROI.

“Ái chà.”

Cậu lờ thốt ra thành tiếng nên vội ngậm chặt miệng lại. Khi nhìn sang bàn Hiyuki thì cô bạn đã đi đâu mất, chỉ còn chỗ ngồi trống không.

Nhưng trống ngực thì vẫn không ghìm bớt được nhịp nào, cậu cứ thấy bứt rứt như muốn gào lên những điều mình vừa được biết.

Đương nhiên cậu không thể nào hỏi thẳng “Hinomiya là Sameyo ROI có phải không?!” được. Những thẩm định viên luôn được nhắc nhở không thể để lộ thông tin về thí sinh nộp bản thảo cũng như nội dung tác phẩm hay kết quả tham khảo ra bên ngoài, một số nhà xuất bản còn bắt ký cam kết về vụ này. Nếu lộ ra chuyện một học sinh cấp Ba như Ao đang làm thẩm định viên lại càng tội tệ hơn. Hơn nữa, đột nhiên một bạn cùng lớp lên tiếng hỏi mình điều như thế, chắc chắn Hinomiya cũng bất ngờ và khó xử.

Nhưng mà, mình muốn hỏi chuyện Hinomiya một lần xem sao.

Nếu đem Light novel ra gọi chuyện, biết đâu lại có thể đề cập đến vụ đó? Ngày trước, Ao từng phát hiện ra một thí sinh nộp bản thảo sống ở gần nhà mình. Lúc đó, cậu cũng rất hào hứng khi nghĩ rằng anh kỹ sư 26 tuổi kia chắc cũng dùng chung một nhà ga với mình. Lần này còn học cùng trường, lại là bạn cùng lớp nữa.

Cậu phải đấu tranh tư tưởng với một bên là yêu cầu nghiêm ngặt cấm để lộ thông tin cá nhân cũng như giấu chuyện bản thân đang

làm nghề thẩm định bản thảo, một bên là mong muốn bắt chuyện với cô nàng.

Hiyuki chỉ quay trở lại lớp học khi đã sát giờ vào lớp. Cô bạn vẫn chẳng nói chuyện với ai, ngồi xuống ghế của mình với dáng lưng thẳng tắp.

Gương mặt đẹp lạnh lùng đó lại viết ra những lời như: “Quần chíp kẻ sọc nè” sao? Nội tâm chắc cũng phong phú.

Hồi mới trở thành bạn cùng lớp với cô bạn này vào tháng Tư, Ao cũng thấy chút để tâm vì cô ấy là một mỹ nữ nhưng chẳng có hứng thú tìm hiểu sâu hơn. Nhưng giờ đây Hinomiya Hiyuki đã chiếm trọn tâm trí cậu. *Cô bạn này đã viết Light novel từ khi nào? Tại sao lại có ý định viết Light Novel? Cô ấy còn viết những tác phẩm như thế nào nữa? Cô ấy yêu thích tác giả nào? Cậu cứ nghĩ mãi không dừng được về những điều đó.*

Trong suốt tiết học, cậu cứ nhìn chăm chăm gương mặt nghiêng nghiêng kia.

Đến giờ nghỉ trưa, Hiyuki lại xách cặp rời khỏi lớp.

Quả thật Hinomiya không bao giờ ở lại trong lớp suốt giờ nghỉ trưa...

Cậu cũng nhận ra là cô nàng chỉ quay lại khi giờ học sắp sửa bắt đầu.

“Có vẻ như Hinomiya ăn trưa cùng bạn ở lớp khác nhỉ?”

Khi tụ tập với mấy cậu bạn trong lớp ăn cơm hộp mẹ chuẩn bị cho, Ao đã hỏi câu này.

“Ôi trời, đúng là mày thích Hinomiya rồi còn gì.”

“Dám có ý đồ với 'tiểu thư băng giá', tên này cũng gan đày chớ.”

“Từ bỏ đi, không ăn được Hinomiya đâu.”

Đám bạn cười cợt nhưng cũng lo lắng giùm cho cậu.

“Tao đã bảo không phải rồi mà. Bình thường chẳng thấy cậu ấy trong lớp vào giờ nghỉ trưa, tao chỉ thắc mắc cậu ấy đi đâu thôi.”

“Nếu không có ý gì với con gái nhà người ta, thằng nào dư hơi để ý mấy chuyện đó chứ.”

“Đúng đó, mày mê mệt con nhỏ rồi, Ao ơi.”

Thật sự là không phải mà.

Ao chỉ còn biết cười trừ nghe mấy thằng bạn cùng lớp kể cho đủ thứ thông tin về Hiyuki.

“Hinomiya luôn ở lại trong phòng máy tính từ sáng sớm trước khi vào học, suốt giờ nghỉ trưa lẫn sau giờ tan học đó. Từ hồi lớp 10 đã như vậy rồi, mắt gườm gườm nhìn màn hình lạnh lẽo kinh người.”

“Tao cũng từng nhìn thấy, cạnh bàn phím đặt đầy sách luật, rồi học thuyết kinh tế Marx, bàn tay gõ lia bàn phím không chút động tác thừa. Nhìn cứ rợn rợn thế nào ấy. Máy ghế xung quanh Hinomiya hầu như chẳng có ai ngồi.”

“Lúc tao ngó qua thì là sách vở về ngành y cơ. Lần sau đó thì là sách triết học. Mấy kiểu sách của Platon hay Aristotle gì đó.”

“Có lẽ cô nàng nghĩ là bồi bổ kiến thức cho bản thân ý nghĩa hơn nhiều ngồi buôn chuyện với những thằng như chúng mình.”

Cậu ấy gõ thứ gì đó trong phòng máy tính, có khi nào là viết bản thảo chẳng?

Tim Ao lại đập nhanh thêm một nhịp.

Khi tiết năm sắp sửa bắt đầu, Hiyuki quay về lớp, ngồi vào ghế bằng động tác vô cùng thanh thoát.

Ao ngồi chéch mé sau lưng ngắm nhìn cặp mắt lạnh lùng của Hiyuki, đôi môi mỏng mím chặt, cả nốt ruồi bé xinh, và con cá mập vây điều có đôi mắt lồi to tướng dính trên đầu chiếc bút chì kim.

Cậu thử tìm đến phòng máy tính sau giờ tan học.

Căn phòng máy tính trên tầng ba vẫn thường mở cửa cho học sinh tự do ra vào. Chính vì thế, không ít học sinh tìm đến phòng máy tính trong giờ nghỉ trưa hay giờ tan học. Nhưng nhà trường đã ngăn máy tính kết nối với các trang trò chơi điện tử hay web đen, cũng có dán giấy “Cấm nói chuyện riêng” nên hầu như chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím lạch cạch bên trong căn phòng.

Hiyuki đã đến trước Ao. Cô đang ngồi ở một bàn trong góc, nhìn vào màn hình trong khi tay gõ lia lịa.

Ra thế, chính vì cô bạn này tỏa ra thứ hàn khí còn kinh khủng hơn cả trong lớp học nên mấy cái ghế quanh Hiyuki đều trống không.

Ao bạo dạn ngồi xuống ghế bên cạnh Hiyuki.

Một cơn rùng mình thoáng lướt qua gian phòng, có lẽ là do những học sinh khác đang ngạc nhiên tột độ khi có một kẻ dám cả gan ngồi xuống chỗ bên cạnh “tiểu thư băng giáp.

Hiyuki không thèm liếc sang đến một cái, những ngón tay thon thả vẫn tiếp tục gõ phím. Trên bàn cô chất đầy mấy cuốn lý luận Toán học hay kiến trúc có vẻ khó nhằn. Cuốn nào cuốn nấy đều dày cùi, đến độ có thể làm vũ khí đánh người, lại cứ như một bức tường

ngần cách với người ngồi bên cạnh.

Chồng sách đã che chắn hết, cậu không thể nào nhìn thấy màn hình. Hơn nữa, Hiyuki còn chỉnh độ sáng màn hình xuống thấp, font chữ lại nhỏ xíu. Ai liếc qua cũng chỉ thấy một đám chữ nghĩa dày đặc, không đọc ra được là thứ gì.

Nhưng nhìn cậu ấy ở khoảng cách gần thế này, lại càng thấy đậm nét mỹ nhân trưởng thành.

Làn da trắng và cảm giác trong suốt đến áp đảo, rồi ánh mắt lạnh băng của Hiyuki, cả dáng lưng thẳng vẫn không hề đổi khác kia khiến Ao thấy khó thở.

Đằng nào cũng đến đây rồi. Cứ thử kiểm tra xem Hinomiya có phải Sameyo ROI không đã.

Tâm trạng đang hưng khởi, cậu rút từ trong cặp ra một cuốn Light novel.

Bìa vẽ hình một thiếu niên cầm kiếm và một thiếu nữ giương cung, đây là một bộ truyện chiến tranh trong thế giới giả tưởng đang khá nổi gần đây. Cũng may cậu có nhét cuốn này theo vì đang đọc dở.

Cậu nhắm đúng chỗ gần chân Hiyuki mà thả rơi cuốn truyện.

“A, xin lỗi.”

Hiyuki vẫn đang mãi nhìn đăm đăm vào màn hình bấy giờ mới ngó sang Ao. Đôi mi dài hơi sụp xuống, đôi môi mỏng mím chặt cùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào cậu.

Ái chà...

Giây phút ánh mắt hai người chạm nhau, một luồng điện như

chạy dọc sống lưng cậu. Hiyuki là một người đẹp thanh tao mà lạnh lùng đến thế. Cậu tự nhiên thấy hồi hộp, cơ thể căng cứng lên như thể một kẻ bẽ tội chực chờ phủ phục dưới chân nữ hoàng, y như lời đám bạn trong lớp đã nói. Về đẹp quá mức kia đã trở thành thứ vũ khí lẩn át quần hùng, khi bị Hiyuki nhìn thẳng mặt như thế này cậu mới thật tâm thấm thía những điều đó.

Cậu ngỡ tưởng Hiyuki sẽ nhặt hộ mình cuốn sách rơi nhưng có vẻ đã mơ hão rồi.

“Ha ha, tởm tay làm rơi.”

Vừa chữa ngượng một câu, Ao vừa cúi xuống. Nhưng khi thoáng thấy viền váy đồng phục của Hiyuki và đôi chân trắng muốt đó, trái tim lại thót lên một nhịp khiến cậu vội lia mắt sang chỗ khác.

Khi cậu nhặt được cuốn sách rồi ngồi lên, Hiyuki vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng nhìn về phía cậu. Nhưng đó là một ánh mắt lãnh đạm như thể không để Ao vào trong mắt.

Nhìn vào ánh mắt đó, cậu lại thấy chút thấp thỏm nhưng cố gắng lấy dũng khí mà nhỏ giọng giới thiệu.

“A, tởm là bạn cùng lớp với Hinomiya, tên Kazetani Ao. Cậu biết tởm chứ?”

Nét mặt Hiyuki vẫn không hề thay đổi.

“... Vâng.”

Giọng nói sắc lạnh y như gương mặt cô khi đáp lại lời đó.

May quá. Coi như cậu ấy đã xác nhận mình là bạn cùng lớp rồi.

Cậu thở phào.

“Cuốn sách này là tập mới nhất của một bộ Light novel, thú vị

lắm đó. Tớ đang thích mê. Hinomya có đọc LN không?”

Cậu vừa giơ cho cô bé xem bìa cuốn sách vừa tìm cách bắt chuyện.

Dựa theo bản thảo của Hiyuki viết ra thì có vẻ bộ truyện này hợp với sở thích của cô nàng. Nó hiện đang là đề tài được nhắc đến rất nhiều trong giới đọc Light novel, một học sinh cấp Ba có ý định viết bản thảo nộp cho các cuộc thi viết thì khả năng cao là có đọc qua cuốn này.

“...”

Đôi hàng mi của Hiyuki sụp xuống với nét quyến rũ vô cùng người lớn. Cô nàng nhìn cuốn sách trong tay Ao nhưng đôi mắt lạnh lùng không hề ánh lên một tia nào khác biệt.

“... Không.”

Cô nàng lăm bằm một lời mà lạnh như muốn đóng băng cả không khí, rồi quay mặt đi.

Những lời đó như tiếng cửa kéo đóng sập trước mắt cậu.

“Phiền lắm, đừng bắt chuyện với tôi.”

Tưởng như cô bạn đang muốn nói với mình như thế, toàn thân Ao như cứng lại.

Hiyuki cho tất cả mấy thứ bút thước vào trong cặp, hai tay ôm chồng sách rồi rời khỏi phòng máy. Cảm tưởng như cô nàng thấy khó chịu khi bị Ao bắt chuyện nên đang cố nhanh chóng rời đi đến một chỗ không có Ao.

“...”

Đôi môi mỏng vẫn luôn mím chặt điểm nốt ruồi duyên nơi khóe

miệng, ánh mắt nhìn xuống và gương mặt lạnh lùng... cô nàng thẳng lưng đi ngang qua Ao mà không nói một lời khiến cậu cảm thấy một cơn đau quặn lên trong lòng. Ao thấy mặt mình nóng lên với cảm giác tủi hổ khi nhìn theo bóng dáng đó.

Ôi... mình thật xấu hổ quá đi.

...

“Sao thế Ao, sao lại thờ dài như vậy?”

Sau khi về nhà. Cậu rẽ vào căn hộ của cậu Sakutaro, ngồi thu lu trên sàn với cuốn sách đang đọc dở để mở nguyên ở đó. Về mặt như đưa đám của cậu khiến ông cậu phải hỏi han.

Hiếm hoi mới có một bữa cậu Sakutaro nhiệt huyết tràn trề với công việc đến thế. Ấy vậy mà ông cậu cũng phải di ghế khỏi ba cái máy tính xách tay vây nơi bàn làm việc để lại gần thẳng cháu.

“Lẽ nào cháu đang gặp bứt rứt trong chuyện tình cảm? Vậy thì cứ tâm sự với cậu xem sao.”

Anh ta vừa nói vừa cười cầu tài.

Tại sao cả lũ bạn cùng lớp lẫn cậu Sakutaro đều nghĩ rằng Ao đang yêu. Tuy cậu không bứt rứt chuyện tình cảm nhưng đúng là đang bứt rứt chuyện liên quan đến con gái. Cậu Sakutaro dẫu sao cũng có qua lại với nhiều phụ nữ, cũng thường được khen là dựng lại tâm lý nhân vật trong trò chơi rất khéo. Nhưng chính Sakutaro cũng phải thừa nhận phụ nữ không dễ nắm bắt. Một khi ông cậu có thể nói ra những lời có vẻ thực tế như thế, chắc cũng hiểu rõ về cách thức vận hành của trái tim phụ nữ.

Vậy nên, cậu bé khẽ hỏi thử.

“... Giả dụ như trong lớp cậu có một cô bé cực kỳ xinh đẹp lại cao ngạo, chẳng chịu nói chuyện với bất kỳ ai...”

“Ồ, hay đó. Dạng lạnh lùng ít lời.”

“Cô bạn đó lại có một mặt bất ngờ khác, chỉ mình cháu tình cờ phát hiện ra và muốn được hiểu nhiều hơn về bộ mặt kia của cô ấy nên mới tìm cách động chạm đến vấn đề đó đôi chút. Ai ngờ cô ấy bơ cháu luôn rồi chạy trốn mất, đây có phải do cô ấy không muốn đề cập đến chủ đề đó hay không. Liệu có phải cô ấy thấy cháu phiền phức quá? Chắc là thế thật rồi.”

Tự mình nói ra điều đó khiến cậu cảm giác như một hòn đá nặng trịch vừa rơi xuống lòng mình.

Ai mà ngờ được cô nàng lại đứng phất dậy và bỏ đi như thế chứ. Cô nàng nghĩ Ao không ngang hàng với mình, nên bị cậu bắt chuyện là điều xấu xa ghê gớm lắm chẳng. Cậu đã nghĩ rằng nếu bắt chuyện được về vụ Light novel, thì có thể cô ấy sẽ kể cho cậu nghe đôi chút về việc viết lách.

“Phiền phức? Có lẽ nào là con bé sợ không?”

Cậu Sakutaro nói với vẻ mặt thẳng oắt có chuyện phiền phức rồi đây.

“Sợ ư?”

“Thì cô bé ít lời kia không muốn cho ai thấy mặt bất ngờ của mình còn gì. Đó là điều cô bé muốn giấu giếm mà.”

“Vâng, nên cháu nghĩ là có thể cô ấy thấy cháu bắt chuyện là phiền phức nên mới nổi cáu.”

“Ừ, cũng có thể là như vậy. Những kẻ đơn độc thường thuộc dạng mạnh mẽ hay hèn nhát. Mà không, bên trong những kẻ mạnh mẽ luôn ngấm che giấu một phần nào đó hèn nhát. Họ sợ bị kẻ khác làm tổn thương. Chính vì vậy, họ mới cuộn tâm tư của mình vào bên trong, khi đột nhiên bị kẻ nào đó ngấm ra dấu nói *tôi biết tỏng bí mật của cậu* thì họ sẽ thấy sợ hãi.”

Hiyuki rời đi không phải vì tức giận với Ao mà vì cô sợ hãi sao?

Những lời của cậu Sakutaro như sét đánh ngang tai.

Cậu ngẫm lại hình ảnh Hiyuki mím chặt bờ môi, gương mặt y như một nữ hoàng khi đó... Nếu đúng như lời cậu Sakutaro phân tích, có khi nào cõi lòng cô nàng không hề tĩnh lặng như vẻ ngoài?

“Trong trò chơi cũng có nhiều vụ như thế mà. Một kẻ nắm được điểm yếu của những mỹ nữ lạnh lùng ít lời rồi đem điều đó ra để đe dọa và bắt cô ta phải phục tùng mình. Trong những trò dành cho nam giới thì mấy nhân vật nam bày trò đe dọa đó thường là mấy kẻ thô lỗ, còn trò chơi dành cho nữ giới thì thường là trai đẹp nào đó. Đôi lúc cũng cần phải chút đe dọa đúng không, cảm giác bị dồn ép sẽ khiến con người ta hưng phấn hơn mà.”

Thường nếu bị một anh chàng đẹp trai đúng chuẩn nào đe dọa thì họ sẽ xuôi theo, đó chính là tiếng lòng phụ nữ. Ao nghe cậu Sakutaro thao thao bất tuyệt về những dòng trò chơi mang xu hướng đe dọa như thế trong khi thấy mặt mình tái dần.

Đe dọa! Có khi nào Hinomiya nghĩ rằng mình đang đe dọa cậu ấy!

...

Ngày hôm sau. Ao bồn chồn đợi Hinomiya Hiyuki xuất hiện trong lớp học. Hiyuki nghĩ mình đã bị Ao bắt được điểm yếu, nên cậu phải sớm tìm cách hóa giải hiểu lầm để cô bạn có thể an tâm, không cần canh cánh lo sợ bị cậu đưa ra những điều kiện hay yêu cầu quái gở.

Khi thấy Ao cứ mãi nhìn về phía chỗ ngồi của Hiyuki, mấy thằng bạn cùng lớp lại thì thào với nhau.

“Người ta yêu rồi kìa.”

“Say đắm ai kia rồi.”

Sáng nay, chắc Hiyuki lại ngồi trong phòng máy viết bản thảo chẳng. Cậu muốn đi lên phòng máy nhưng lại lo mình sẽ dọa Hiyuki thêm lần nữa.

Cậu cứ bắt mình phải kiên nhẫn chờ đợi, Hiyuki vào lớp ngay sát giờ bắt đầu tiết sinh hoạt buổi sáng. Ánh mắt cô nàng sụp xuống, không hề ngó về phía Ao.

Mình nên làm thế nào đây, bắt chuyện với cô ấy bằng cách nào bây giờ? Giờ mà đột ngột nói rằng mình sẽ không kể cho ai biết chuyện Hinomiya đang viết bản thảo LN và gửi đi dự thi có phải là kỳ lạ quá không?

Chỉ cần cậu mở miệng nói ra những lời đó, Hiyuki chắc sẽ sợ đến xanh lét mặt mày.

Trong khi ánh mắt Ao đuổi theo gương mặt lạnh băng đó với mỗi bản khoăn trong đầu, Hiyuki chợt liếc về phía cậu.

Ánh mắt của Ao và ánh mắt của Hiyuki gặp nhau trong một thoáng.

Ao trợn mắt lên ngạc nhiên, bờ vai Hiyuki như khẽ run lên, gương mặt chợt lộ ra vẻ yếu đuối. Nhưng cô bé lập tức khôi phục lại nét lạnh lùng, đôi mắt sụp xuống và đi về chỗ ngồi của mình. Dáng lưng vẫn thẳng băng, cô nàng bắt đầu lôi sách giáo khoa ra khỏi cặp.

Lúc này... gương mặt cậu ấy như thoáng vẻ sợ hãi.

Một chút yếu mềm của “tiểu thư băng giá” lại khiến trái tim cậu như ngừng đập. Và khi nó đập trở lại, nhịp đập lại cao đến vang dội lên tai.

Cô ấy còn có biểu cảm như vậy sao.

Để tránh bị phát hiện, cậu khẽ khàng lén lút nhìn sang thì thấy Hiyuki đang ghi chặt cây bút chì cá mập vào điều trong khi gục đầu xuống.

Mình nên bắt chuyện theo kiểu gì để không làm cậu ấy sợ hãi đây...

Trong khi nỗi lo lắng vẫn mãi nằm lì trong đầu cậu, một tiếng tiết đầu đã kết thúc đến giờ giải lao. Tiếp theo sẽ là giờ Tin học, nên đám bạn cùng lớp tranh thủ giờ giải lao để sang phòng máy tính.

Cậu những tưởng Hiyuki đã sang phòng máy từ sớm, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cô nàng đâu trong khi các bạn dần lấp đầy chỗ ngồi.

Hôm qua Hinomiya đã ngồi ở bàn kia, mình cố tình đến ngồi bên cạnh và dùng cuốn LN để bắt chuyện nhưng cậu ấy lại rời ghế bỏ đi mất.

Cậu còn đang nhớ đến ký ức cay đắng kia thì...

“Ơ kìa? Cái gì thế này!”

Cậu bạn ngồi vào chỗ của Hiyuki hôm qua chợt cất tiếng,

“Trên màn hình có cái gì đây này. Ai đó quên không tắt sao? Cái gì mà ‘RẦM!’ rồi thì ‘Lỡ rồi, lỡ rồi’ thế này. Cái này là LN mà!”

“!”

Ao nuốt vào một hơi.

Hiyuki không tắt tên bản thảo mình đang viết dở trên máy tính của trường sao? Hay Hiyuki đã quên không tắt chúng đi? Máy đưa bạn khác cũng nhòm vào màn hình.

“Eo ôi, nào là ‘mềm mềm xốp xốp’ rồi thì ‘nháy mắt’, đúng đó. Lại còn ‘Chủ nhân ơi~, em lộ quần chíp mất rồi’. Cái này đúng là LN đó.”

“LN chẳng phải mấy thứ dành cho bọn otaku* sao. Bìa toàn ảnh con gái lộ quần chíp. Mấy thằng đọc thứ có hại cho đầu óc như này toàn hội ngốc nghếch.”

“Xời, mấy đứa hồ hởi viết ra thứ này còn ngốc nghếch, đáng tởm hơn nữa kìa.”

Không chỉ có đám con trai, cả bọn con gái cũng nói vào.

“Tớ ghét mấy thứ đó, toàn thể loại rùng mình.”

“Rẻ mạt.”

Mọi người xúm lại màn hình rồi làm loạn lên.

Hiyuki xám mặt đứng ở cửa nhìn cảnh đó khiến Ao hốt hoảng.

Đôi mắt lạnh băng đó đang hiện lên tia hoảng sợ y như lúc thoáng liếc nhìn cậu trong lớp. Cả đôi môi có điểm một nốt ruồi

cũng như tái đi. Những ngón tay thon đang ôm sách vở thì run lên. Mỗi lần ai đó nói “ghê quá” là cô ấy lại rụt vai lại, chân mày sụp xuống với biểu cảm thất thần...

Nhìn thấy thế, Aoi đi về phía đám đông đang tụ tập, thẳng tay rút nguồn điện máy tính.

Mấy thằng con trai đang hò nhau đi ‘bắt gian’ kẻ đã viết ra những thứ này thì đột nhiên màn hình vụt tắt.

“A, sao thế này?”

Ao vẫn cầm cái dây điện trên tay cười tươi như hoa.

“Xin lỗi, cái đó là do tớ viết đấy.”

Hiyuki đang buông thõng vai nơi cửa hơi mở to mắt.

Ao vui vẻ nói với mấy đứa bạn đang ngỡ ngác.

“Tớ thấy LN tuyệt vời mà! Các cậu có biết bộ phim hoạt hình nổi tiếng sắp sửa chuyển thể thành phim người đóng *Hiệp sĩ ma thuật của thời gian và rỗng không*, nguyên tác của nó cũng là LN mà. Yacchin, mày còn nói là xem tập tuần trước xong đã khóc rưng rức còn gì.”

“Ờ, phải.”

Ao khéo léo đẩy câu chuyện sang cậu bạn cùng lớp, cậu ta gật đầu trong khi ánh mắt vẫn nhìn Ao đăm đăm.

“Takami cũng thế còn gì, mày đã khen cuốn *Tình chiến học đường* tao cho mượn thú vị lắm mà. Còn đọc hết một lèo mười tập trong vòng ba ngày. Hay thôi không cần mượn tiếp nữa nhé?”

“Không, đừng, phải cho tao mượn đọc hết đã chứ.”

Ao vẫn cười khì.

“Được thôi.”

Thế rồi cậu chấp hai tay vào nhau và bày ra vẻ mặt ngượng ngùng.

“Vậy nên cả lớp hãy quên chuyện này giùm nhé. Tớ đang thử tập viết chút đỉnh thôi! Nếu mọi người đọc kỹ hơn sẽ thấy nó rất thú vị.”

Hiyuki vẫn chăm chăm theo dõi tình hình. Đôi môi với nốt ruồi duyên khẽ hé ra vì ngạc nhiên.

“Ờ, vậy lần sau nhớ để tao đọc với nhé.”

“Được chứ... Nhưng mà, tao lại ngắt điện mắt tiêu rồi, ôi kiệt tác của tôi~”

Tiếng thở dài náo nê của cậu khiến đám bạn cùng lớp phá ra cười.

Bầu không khí trở nên ôn hòa hơn, thầy giáo cũng vào lớp nên mọi người tản về chỗ ngồi.

Hiyuki ngồi xuống một chỗ cách xa Ao.

Hàng mi dài rủ xuống, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế, nhưng bàn tay cô nàng cứ bật tanh tách cây bút chì kim gắn hình con cá mập vây diều.

“...”

...

Hiyuki chủ động bắt chuyện với Ao vào giờ nghỉ trưa hôm ấy.

Sau khi Ao ra căng tin mua bánh rồi đi dọc hành lang quay về lớp

học, cậu thấy Hiyuki lù lù xuất hiện ngay góc rẽ hành lang.

Chắc cô nàng nghe Ao nói là đi mua bánh nên đã phục sẵn ở đây.

Cô bé lạnh lẽo nhìn Ao đang ôm nào bánh ngọt dưa lưới, nào sandwich rau, nào bánh korokke, nào sữa rồi hỏi bằng một giọng trầm trầm.

“Tại sao... cậu lại tự nhận mình đã viết chúng?”

“Ờ thì, chỉ là giải pháp tình thế thôi.”

Ao đáp lại với vẻ biết lỗi khiến Hiyuki rụt vai lại, ánh mắt hướng xuống dưới chân.

“... Cậu đã biết... tôi viết chúng chứ gì.”

Ao do dự một lúc rồi đáp.

“Ừ.”

Vai Hiyuki lại càng hạ xuống thấp hơn.

“Tại sao... cậu lại biết được... tôi viết mấy thứ đó?”

Ao do dự.

Chuyện một học sinh cấp Ba như Ao làm thẩm định viên bản thảo là bí mật. Hơn nữa, tiết lộ cho thí sinh biết rằng mình đã đọc bản thảo họ nộp lên là trái nguyên tắc của cuộc thi.

Nhưng mà, Hiyuki chủ động bắt chuyện với cậu như thế này đã cho thấy cô đang vô cùng hỗn loạn. Tại sao một người bạn cùng lớp không có bất kỳ quan hệ thân thiết gì với mình lại phát hiện ra được bí mật của mình cơ chứ? Hôm gặp Hiyuki ở phòng máy, Ao cũng nói bóng gió ngụ ý điều đó nữa.

Cảm thấy thật không đúng khi khiến Hiyuki phải ôm trong lòng

phiền muộn như vậy, Ao lặng lẽ nói.

“Vì tớ đã đọc bản thảo của Hinomiya ”

“Bản thảo của *tôi*...?”

Ánh mắt Hiyuki đầy vẻ hoang mang khi ngẩng lên nhìn cậu, Ao nghiêm túc nói tiếp.

“Tớ đã đọc bản thảo *Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem* do Hinomiya nộp dự thi với bút danh Sameyo ROI. Là vì tớ làm thêm công việc thẩm định bản thảo.”

Gương mặt Hiyuki đơ ra như vô cảm rồi đột ngột đỏ lựng lên.

Cô “tiểu thư báng giá” vẫn luôn nhìn đời bằng ánh mắt lạnh băng đó giờ lại đang đỏ ké mặt mày suốt từ tai đến cổ như một con bạch tuộc luộc. Cả chấm ruồi duyên nơi khóe miệng dường như cũng đỏ lên theo, đôi môi hơi hé ra run run và khóe mắt hơi rỉ nước.

Trong khi Ao còn thấy ngạc nhiên vì biến chuyển đó, Hiyuki đã phủ phục xuống sàn.

“Cậu... nhầm, nhầm người... rồi.”

Cô ấy rít lên bằng một giọng mong manh.

“Ồ, bạn Hinomiya...”

Cô nàng trốn khỏi Ao bằng... một tốc độ chạy kinh dị.

Hiyuki quay về lớp ngay sát giờ vào tiết năm, cố gắng tránh không nhìn Ao khi cô đi về chỗ ngồi của mình một cách gượng gạo. Vẫn tránh ánh mắt Ao, cô ấy hướng mặt nhìn về phía cửa sổ.

Cô bạn này vẫn luôn thẳng lưng nhìn lên bảng đen. Nhưng suốt tiết năm và tiết sáu sau đó, cô ấy cứ thõng vai nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã thế còn ghì chặt cái bút chì kim có con cá mập vây diều với đôi mắt lồi to tướng trong bàn tay phải.

Nhìn Hiyuki như thế, Ao lại thấy rầu lòng.

Có lẽ mình không nên nói ra chuyện đã đọc qua bản thảo cậu ấy dự thi? Chắc cậu ấy lại nghĩ là mình đe dọa cậu ấy mất rồi.

2

Lý do cô ấy viết

Giờ tan học, Hiyuki đã dọn dẹp hết đồng sách vở vào trong túi trước khi tiết học kết thúc rồi đeo lên vai, nhanh chóng rời khỏi lớp học.

Ao bị mấy đứa bạn nhờ giới thiệu Light novel cho nên phải trả lời xong mới có thể khoác cặp rời khỏi lớp. Sau khi thay giày đi trong nhà ra để ở tủ đựng giày, cậu bước đến bãi để xe đạp. Nhưng khi tháo khóa con “chiến mã”, cậu cảm thấy một ánh mắt nào đó đang nhìn mình.

Cậu quay phắt lại nhưng chẳng thấy ai.

Cậu ngỡ mình tưởng làm nên lại tiếp tục mở khóa xe rồi dắt chiếc xe đi. Nhưng cậu lại cảm thấy lạnh lạnh nơi gáy.

Ai đó đang theo dõi cậu sao?

Cậu quay phắt lại lần nữa.

Lần này, cậu nhìn thấy một mái tóc dài màu nâu trà khế lộ ra từ một góc tòa nhà. Cơn gió mát lành của tháng Năm thổi bay làn tóc đó và ánh sáng như xuyên thấu qua nó.

“Ơ? Bạn Hinomiya?”

Cậu bất thần thốt lên gọi, bờ vai gầy với cánh tay trắng trẻo của người đang lén nhìn cậu vội giật nảy và lập tức quay phắt đi.

“Đợi đã nào, bạn Hinomiya!”

Ao dựng cái xe đạp lại đấy rồi đuổi theo cô bạn.

Mái tóc dài màu nâu trà của Hiyuki khẽ đung đưa, trong khi cô nàng ôm cái cặp vào ngực và đôi chân dài trắng muốt sải bước dài bỏ đi ngay trước mặt Ao.

Khi hai người đã ngang bước nhau, cậu thấy đôi môi điểm nốt ruồi kia đang mím chặt, vẻ mặt vẫn lạnh như tiền nhưng bọng mắt lại sưng đỏ lên.

“Hinomiya, xin lỗi cậu chuyện trưa nay.”

“...”

“Tớ đột nhiên nhắc đến vụ bản thảo, chắc cậu ngạc nhiên lắm đúng không?”

“...”

“Tớ thực sự xin lỗi. Tớ cũng biết nói ra chuyện tớ làm thêm công việc thẩm định chắc cậu cũng chẳng tin.”

“...”

“Tớ cũng chỉ tình cờ đọc được bản thảo của Hinomiya mà thôi. Chỉ là bản thảo của Hinomiya vô tình nằm trong số bản thảo họ gửi cho tớ. Tớ xem phần thông tin cá nhân thì thấy họ tên của cậu với trường mình.”

“... Ừm.”

Hiyuki cắn bờ môi mỏng, đôi mi sụp xuống trong khi vẫn thẳng bước đi. Cô bạn rời khỏi cổng trường, đi thẳng theo lối vỉa hè đi bộ đằng trước trường ngược lại lối ra ga. Từ đại lộ, cô rẽ sang con đường nhỏ hơn vào một khu nhà dân nhỏ xinh với những vườn hoa

được chăm sóc cắt tỉa cẩn thận. Hai người cứ thế đi thẳng theo lối đó.

“Tớ không có ý kể cho ai khác nghe chuyện Hinomiya viết LN, lại còn gửi bản thảo đi dự thi. Tớ cũng chẳng hề có ý định dùng chuyện đó để đe dọa Hinomiya.”

A, mình vô ý dùng từ đe dọa mất rồi? Cậu hơi hốt hoảng khi sợ cô bạn sẽ để phòng mình hơn thì Hiyuki vẫn làm lui bước đi này giờ đột nhiên dừng lại.

Từ một hàng rào bên đường, những đóa hồng nhỏ xinh màu hồng phớt đang nở rộ. Bên cạnh đó là cây to nở đầy hoa trắng.

Hiyuki vẫn cắn môi cúi gằm.

Phản bội mắt như đổ lụng lên, rồi cô ấy bắt đầu nói bằng một giọng lí nhí như sắp sửa tan vào không khí.

“... Bạn Kazetani đã... đã đọc bản thảo của tớ... sao?”

“Ờ, ừ, đúng vậy.”

“... Toàn bộ.”

“... Đến hết truyện?”

“... Ừ.”

Cậu đã đọc chăm chú cho đến tận dòng cuối cùng, còn điền cả phiếu đánh giá nữa.

Hiyuki lại khẽ rên lên như ngại ngùng, đôi vai thõng xuống rồi từ từ ngược lên nhìn Ao.

Hiyuki cao hơn hẳn so với đám con gái thông thường, còn Ao lại nhỏ con hơn so với phần đa lũ con trai. Chính vì thế, chiều cao của Hiyuki với cậu không lệch nhau quá nhiều. Giờ lại bị cô bé nhìn

chăm chăm như thế, ánh nhìn quá gần khiến cho cậu cảm thấy trái tim mình đập thành thịch.

Đã thế ánh mắt của Hiyuki lại cơ hồ như sắp khóc, đến cả nốt ruồi duyên cạnh khóe môi mở hờ cũng vô cùng hút mắt.

Chết dở, mặt nóng quá. Mình đang đỏ mặt sao?

Nhìn Ao đang lúng túng bằng ánh mắt yếu đuối như thế, Hiyuki nói ra điều vẫn giữ trong lòng.

“Cậu... cậu nghĩ thế nào về... về bản thảo của tớ...?”

...

Hôm đó, Ao về tới nhà khi trời đã đổ bóng hoàng hôn.

“Chào cả nhà.”

Khi khu dân cư nhà cậu đã nhuộm sang sắc đỏ của hoàng hôn, cậu mới bước vào trong nhà và cất tiếng chào mọi người. Hai đứa em trai gái sinh đôi mới vào Tiểu học năm nay chạy nhào ra.

“Chào anh Ao.”

“A! Anh Ao, anh về rồi.”

Hai nhóc còn bé lắm nên vẫn chưa phân rõ đặc trưng giới tính. Từ đôi mắt to tròn xoe, cho đến đôi môi nũng nịu kia trông giống y hệt nhau.

Về mặt tính cách, cậu em trai có vẻ nghịch ngợm còn cô em gái ngoan ngoãn hơn. Hai đứa bé còn nhỏ như vậy đã thấy rõ nét cá tính trai gái khác nhau. Tuy cũng có thể chỉ do tính cách cặp sinh đôi nhà Ao là như vậy.

Cậu rất thân với hai đứa bé cũng hay chơi với em, nhưng cậu

em nghịch ngợm thích chơi mấy trò như bóng chày và bóng đá, còn cô em gái ngoan ngoãn lại thích chơi gia đình hoặc vẽ tranh. Hai đứa cũng thường cãi lộn với nhau khi chơi và Ao lại phải đóng vai người hòa giải.

“Anh Ao, ta chơi game tiếp đi.”

“Anh Ao, ta đi vẽ tranh đi.”

Mỗi đứa đu lấy một bên tay cậu.

“Trước đó, anh sẽ xem bài cho hai đứa. Sau khi hoàn thành xong bài tập, chúng ta cùng chơi nhé.”

“Vâng, vậy em đi làm bài!”

“Em cũng thế!”

Cậu còn mãi vỗ đầu hai đứa bé vô tư đáp lời mình như vậy vừa khen “Ngoan lắm” thì mẹ ngó ra.

“Chào con, Ao. Sao nay con về muộn thế?”

“Vâng, con đi uống trà với bạn một tí.”

Trong khi trả lời mẹ rất bình thường như vậy, Ao nhớ lại cuộc nói chuyện với Hiyuki.

“Cậu, cậu nghĩ thế nào về, về bản thảo của tớ...?”

Vẻ mặt lo lắng của cô bạn khi hỏi câu đó khiến cho Ao không thể lập tức đưa ra câu trả lời.

“Tớ nghĩ thế nào à, để xem...”

Hiyuki đang nhìn lên cậu bằng một vẻ mặt rất nghiêm túc, đôi bàn tay ra sức bầu lấy cái cặp khiến cậu cảm thấy một áp lực vô cùng lớn. Không thể ăn nói bừa bãi được.

“Tóm lại là chúng ta đừng đứng đây nói chuyện, hay kiếm quán

nào ngồi đi?”

Khi cậu gợi ý như thế, cô nhỏ nhẹ đáp lời.

“... Gần đây có một quán cà phê... Nó nằm trong một con ngõ nhỏ, tớ nghĩ... học sinh trường mình chẳng ghé vào đó đâu.”

“Vậy thì ta vào đó nhé.”

Quán cà phê Hiyuki dẫn cậu tới mở ở tầng trệt của một nhà dân, một cửa hàng đơn sơ theo kiểu tự làm tự kinh doanh. Những chiếc ghế làm từ gỗ cây màu nâu trà sáng và cái bàn làm từ thân cây gỗ lâu năm trông hết như được biến ra từ mấy câu chuyện cổ tích, xung quanh còn bày đầy những cái gối ôm nhỏ kẻ caro làm bằng tay, trên tường treo khá nhiều tranh giấy dán trông rất ấm áp.

Trà và cà phê ở đây có giá 450 yên một tách. Tuy hơi nhỉnh hơn giá đồ uống ở quán trước nhà ga cậu thường uống với đám bạn, nhưng lại khá hợp lý so với giá những quán cà phê thông thường.

Vào tầm giờ trong ngày làm việc, quán chỉ có một nữ sinh viên đại học đang ngồi đọc sách với hai người khách lớn tuổi trò chuyện với nhau với vẻ thanh lịch. Nơi này mang cảm giác êm đềm và dễ chịu.

Chị nhân viên cửa hàng tươi cười điềm đạm mời họ tùy ý ngồi vào chỗ mình thích, nên cậu và Hiyuki ngồi xuống đối diện nhau ở một cái bàn tròn nơi góc tường.

Hiyuki dăm dăm nhìn lên Ao. Có vẻ như cô bé rất muốn biết Ao nghĩ thế nào về tác phẩm của mình.

Sau khi Ao gọi một tách trà Assam thêm sữa còn Hiyuki chọn một tách trà cúc Chamomile, Ao bắt đầu nói.

“Tớ thấy bản thảo của Hinomiya rất thú vị.”

Vẻ mặt Hiyuki như thoáng rạng lên đôi chút.

“Vậy thì, liệu... có thể... qua được vòng một không?”

“À, chuyện đó... tớ không thể tiết lộ khi chưa công khai kết quả được... nhưng mà...”

Thấy Ao lấp bắp, gương mặt Hiyuki u ám hẳn, ánh mắt lại sụp xuống.

“Lại bị loại... đúng chứ?”

Thấy Hiyuki thất vọng như thế, Ao cũng trùng xuống theo.

Tuy cậu không thể nói ra chi tiết kết quả tuyển chọn nhưng Hiyuki đã đoán trúng, Ao đã không chọn bản thảo của cô vào vòng hai.

Nhưng so với việc gieo hy vọng cho cô nàng trong khi thực ra cô ấy đã bị loại, thì sớm biết chuyện cũng giúp nỗi đau phần nào nguôi ngoai. Nhưng nộp bản thảo chưa đầy một tháng đã sớm biết kết quả không như mong muốn, cậu vẫn cảm thấy có lỗi.

Nhân viên mang bình hồng trà đến rồi rót vào tách, nhưng Hiyuki chẳng buồn động tay vào, đôi mắt vẫn nhìn xuống trong khi cất giọng buồn phiền.

“... Tớ... đã nộp bản thảo đến năm lần rồi... lần nào cũng bị loại ngay từ đầu. Có phải là do tác phẩm của tớ quá tệ?”

“Ờ?”

“Do chúng quá rẻ tiền, không ra đâu vào đâu, đọc thấy khó chịu?”

“Ờ?”

“Không có sức thuyết phục, tự sướng quá đà?”

“Khoan, khoan đã nào, Hinomiya.”

Cậu hoảng hốt trước những lời nói đầy bi quan kia.

“Tớ không nghĩ như vậy đâu. Tuy tác phẩm này không đủ sức vào được vòng hai, tớ vẫn thấy thú vị khi đọc tác phẩm của Hinomiya. Tớ có viết cả phiếu đánh giá nữa, sau này người ta sẽ gửi cho cậu nên cứ đọc thử xem sao nhé.”

“Thật sự là tác phẩm của tớ... có điểm thú vị sao?”

“Ừ.”

Thấy Ao tươi cười gật đầu như thế, Hiyuki mở to mắt ngạc nhiên nhưng ánh mắt đó lại lập tức rơi xuống dưới. Bàn tay cô bé lập bập cầm lên tách trà rồi nhấp một ngụm.

“Nhưng mà... những người khác đọc nó chắc sẽ thấy chán lắm... Những phiếu đánh giá tớ nhận về trước giờ đều viết vậy. Cốt truyện lộn xộn, câu chữ rẻ tiền, tẻ nhạt, đọc không ra đâu vào đâu, nhân vật chính rất khó chịu... Kết cấu thiếu sức thuyết phục, cốt truyện quá sức tự sướng, người đọc không thấy sự vui vẻ. Tổng điểm bao giờ cũng thấp nhất, thang điểm ba thì là C, còn thang điểm năm thì là E...”

Về chuyện viết phiếu đánh giá, Ban biên tập nào cũng nhiều lần nhắc nhở các thẩm định viên của mình rằng người dự thi cũng là độc giả nên không được viết đánh giá quá phiến diện, dùng từ ngữ gay gắt, hay đi quá đà đến mức như chỉ trích tác phẩm của họ.

Tuy nhiên cậu Sakutaro cũng kể rằng không thiếu người thẩm định bản thảo cho rằng người gửi bản thảo dự thi cho mảng LN toàn những tay viết nghiệp dư, không nắm bắt được ngữ pháp chuẩn, nên viết những lời đánh giá đầy vẻ coi thường bằng ánh mắt của kẻ trên cơ.

Những thẩm định viên chuộng lối văn chương cổ điển sẽ không thích những Light novel thay đổi phong chữ hay kiểu chữ liên xoành xoạch, họ cho chúng là thô tục hay tệ hại, nhiều người còn kháng kháng định kiến cho rằng những tác phẩm kiểu đó không được phép tung ra thị trường.

Ngay cả việc dùng dấu chấm lửng cũng vậy, chỉ cần nhìn thấy bản thảo nào đánh dấu chấm lửng bằng một lần ba chấm “...” này thay vì hai lần ba chấm “.....”* nhiều người liền lập tức cho rằng người viết non kém, không nắm rõ cách trình bày văn bản cơ bản. Cậu vô cùng ngạc nhiên khi biết có những thẩm định viên đã nói rằng họ thấy một số tác phẩm rất khó chịu và không có giá trị đọc.

Đúng là đánh dấu chấm lửng theo lối hai lần ba chấm “.....” mới là chuẩn. Nhưng nhiều tay viết trẻ hiện nay thường hay dùng cách để dấu một lần ba chấm “...” khi tung truyện của mình lên mạng, vì cách gõ này sẽ thoáng hơn và dễ đọc trên màn hình. Cậu thấy được rằng một số người viết có thể đã quen với cách gõ dấu như thế nên không thể dựa vào những điểm nhỏ nhặt như vậy để đánh giá năng lực văn chương của họ được.

Những điểm nhỏ nhặt này có thể đợi đến khi họ xuất bản được sách, biên tập viên sẽ giúp họ điều chỉnh lại. Chúng cũng không liên quan gì đến nội dung tác phẩm. Ao đã đọc được rất nhiều tác phẩm xuất sắc dù người viết đánh dấu chấm lửng không đúng cách. Ngược lại, không thiếu tác phẩm chuẩn chỉ theo ngữ pháp nhưng không thấy được chút sức hấp dẫn nào.

Hồi trước, cậu từng gặp một tác phẩm không hề lùì vào đầu dòng, bản in ra ngập mặt chữ. Lúc đầu, cậu cũng thấy hơi khó chịu

nhưng khi đọc vào guồng rồi mới thấy câu văn rất sống động và tràn đầy nhiệt huyết, cốt truyện có cá tính khác hẳn với những tiêu chuẩn viết thông thường. Câu cú không tuân thủ chuẩn quy tắc cơ bản nhưng lại có thể viết ra một tác phẩm như thế, người viết này sẽ còn phát triển được nhiều! Cậu đã chọn bản thảo đó vào vòng hai, nó bị loại ở vòng cuối cùng và không đạt được giải thưởng chính thức nhưng lại thu về một giải thưởng đặc biệt, rồi trở thành tác phẩm ăn khách.

Khi biết được chuyện đó, cậu Sakutaro đã ngỡ ngàng nói.

“Mấy tay thủ cựu mà biết được chắc sẽ phát rồ lên. Nhưng cây bút nào lỡ gặp phải mấy tay ấy thì chỉ biết chia buồn cho họ thôi.”

Đương nhiên những thẩm định viên chuyên nghiệp sẽ không đời nào đánh trượt tác phẩm có tiềm năng, nhưng với những tác phẩm bị loại thì họ viết khá nhiều lời lẽ đay nghiến không cần thiết vào trong phiếu đánh giá. Vài người dự thi nhận về những phiếu đánh giá kiểu này còn quá giận dữ mà tung lên mạng cho thiên hạ đàm tiếu đủ kiểu.

Chắc Hinomiya đã gặp phải mấy thẩm định viên kiểu đó.

Ao chẳng thể nói lời an ủi cô bé được.

Hiyuki thông đôi vai, cắn chặt đôi môi, cặp mắt sâu nảo nhìn đăm đăm xuống dưới chẳng giống với cái danh “tiểu thư băng giá” chút nào, chỉ thấy cô ấy đáng thương.

“Chắc là do Hinomiya không may gặp phải những thẩm định viên như vậy thôi. Tác phẩm của Hinomiya không thể nói là toàn vẹn, phong chữ thay đổi thường xuyên lại lắm những ký hiệu đặc biệt dễ khiến người ta sinh ác cảm nhưng có khá nhiều điểm thú vị. Nếu

cậu lưu ý điều chỉnh lại thì hoàn toàn có thể lọt qua vòng sơ khảo.”

Thấy Ao hăng hái bình luận, đôi mắt Hiyuki ngấn nước nhìn lên.

“Hồng trà ở đây ngon thật đấy.”

Ao khen vậy trong khi nhấp ngụm trà sữa Assam rồi cười khì. Hiyuki cũng vội vàng hạ ánh mắt, đưa tách trà cúc Chamomile lên miệng.

“... Thật sự là rất ngon.”

Cô nàng lặng lẽ thăm thì.

“... Tớ thường xuyên đi ngang qua quán cà phê này... đã muốn vào thử từ lâu rồi. Nhưng một mình vào chỗ này cũng ngại...”

“Một thằng con trai như tớ cũng không dám một mình vào mấy quán cà phê dễ thương kiểu này đâu. May mà được tới cùng Hinomiya.”

Gò má Hinomiya ửng đỏ. Đôi mắt vẫn nhìn xuống dưới, cô bé nhỏ giọng nói.

“A, chuyện là... tớ cũng có... đọc sê ri *Mê lộ Thiên cầu*...”

Đó chính là tên cuốn Light novel mà Ao đã cố tình làm rơi để kiếm cớ bắt chuyện với Hiyuki lần trước. Lòng ngực Ao chột âm áp hẳn.

“Biết ngay mà! Tớ đã có linh cảm Hinomiya chắc chắn sẽ đọc qua nó.”

“Cậu thích bộ đó... lắm hả?”

“Ừ... ừ, sê ri này liên tục ra phần mới, thật khiến tớ hào hứng lắm! Cậu đọc tập mới nhất chưa?”

“Rồi. Đoạn Takato... đi giải cứu Falmia... cảm động lắm.”

“À, đoạn đó khiến ta thấy rạo rục lên ấy nhỉ! Rồi cả con sói cô đọc Gezel lại dám dùng cấm thuật vì bạn nữa.”

“...Tớ đã khóc đấy.”

“Tớ cũng thế.”

Chẳng biết tự bao giờ, hai đứa đã hào hứng nói chuyện với nhau về Light novel. *Mê lộ Thiên cầu* từng là bản thảo được Ao chọn vào vòng hai. Khi đó, cậu đã rất muốn người đọc có thể sớm tiếp cận, rồi thấy được sự thú vị của câu chuyện cũng như cảm nhận được sự cảm động như cậu. Chính vì thế, khi nghe Hiyuki rụt rè bộc lộ cảm nhận của mình như vậy, Ao vô cùng sung sướng.

“... Kazetani, làm thế nào mà cậu lại trở thành một thẩm định viên bản thảo vậy...?”

Chắc chắn Hiyuki vẫn thấy thắc mắc điểm này nên đã dè dặt hỏi cậu.

“Ừm, thật ra tớ không được tiết lộ chuyện làm thẩm định viên, nên cậu có thể giữ bí mật giùm không?”

Hiyuki khẽ gật đầu.

“... Ừ. Tớ cũng chẳng có ai để kể mà.”

Tuy cậu thấy câu đó nghe thật buồn, nhưng cũng chẳng nói ra lời nào an ủi Hiyuki được. Dẫu sao cô bạn cũng chỉ nói ra sự thật, nên cậu quyết định vờ như không nghe thấy câu đó.

“Cậu của tớ làm trong ngành sản xuất trò chơi điện tử, ban đầu tớ nhận làm công việc này để giúp cậu tớ thôi.”

Khi Ao kể cho Hiyuki nghe chuyện mình đã nhận làm thêm công việc thẩm định này như thế nào, cô bạn tròn mắt ngạc nhiên lắng

nghe từng lời.

“Cũng có... chuyện như vậy sao?”

Cô bạn khẽ thì thào.

“À, cứ như cốt truyện có trong LN ấy nhỉ? Nhưng nghe nói cũng có nhiều bà nội trợ hay mấy bác bán tạp hóa quen biết với biên tập viên cũng làm thêm việc thẩm định bản thảo này. Còn có những thẩm định viên cho dòng sách dành cho thiếu nữ là mấy ông thiết kế đồ họa eroge đáng sợ đã ngoài bốn mươi nữa.”

“Eroge...?”

Hiyuki nghiêng đầu thắc mắc.

“A, đó là... mấy trò chơi 18+ ấy. Cậu tớ có làm mấy thể loại trò chơi đó. Tuy cũng có chỉnh thành phiên bản phù hợp với mọi lứa tuổi, nhưng nhìn chung là vậy đấy. Eroge cũng có nhiều cái thú vị, hay những tình tiết khiến người ta cảm động lắm! A mà, tớ chỉ chơi phiên bản dành cho mọi lứa tuổi thôi!”

“Ừ... tớ hiểu.”

Khi Hiyuki hiểu ra eroge là mấy trò chơi dành cho người lớn, gương mặt cô bạn liền đỏ lựng lên. Da cô nàng vốn trắng nên rất dễ nhận thấy.

Cậu thấy cô bạn này đã dám viết những ngôn từ như kiểu “Quần chip kẻ sọc nè ☆”, nên nghĩ rằng dẫu không chơi thì cũng phải có kiến thức ít nhiều về mấy mảng này, nhưng có vẻ không phải vậy.

Nhắc đến mấy chuyện nhạy cảm thế này với một người nghiêm túc vậy, có bị tính là... quấy rối người ta không đây. Gương mặt Ao cũng nóng lên.

Đúng là Hinomiya với những tác phẩm của mình có rất nhiều khác biệt, nhưng hoàn toàn không như những gì các bạn trên lớp kể. Trông cậu ấy lạnh lùng là vậy, nhưng vẫn bắt nhịp câu chuyện với mình, cũng có lúc đỏ mặt, lại có chút ngại ngùng... một con người có nội tâm sâu sắc đấy chứ.

Câu chuyện bị ngắt mạch giữa chừng trong sự ngại ngùng của đôi bên, Hiyuki lên tiếng trước.

“Tớ... có giờ giới nghiêm nên phải về đây.”

Cậu có nghe nói Hiyuki vẫn thường đi bộ tới trường từ một căn biệt thự cổ kiểu Nhật. Nếu ước tính quãng đường có thể đi bộ từ quán cà phê về nhà cô nàng thì thấy giờ giới nghiêm của cậu ấy thật sự rất sớm. Nghe nói cô ấy sống cùng một người bà khá nghiêm khắc, vậy nên mới có những quy định này đây.

“Tớ cũng đến lúc phải về rồi.”

Ao cũng đứng dậy.

Hai đứa nói chuyện say sưa nên thành thử khi Ao đạp xe về tới nhà cũng gần đến giờ cơm tối.

“Tuy tớ làm thẩm định viên nhưng Hinomiya là người viết LN đầu tiên tớ gặp được đấy. Được nói chuyện với Hinomiya hôm nay, tớ thấy vui lắm.”

“Tớ... tớ cũng thế...”

“Có dịp chúng ta lại nói chuyện với nhau về LN nhé. A, nhưng nếu cậu không muốn nói chuyện ở trên trường thì cứ lờ tớ đi cũng được. Tớ cho cậu số điện thoại và email đây, thích thì có thể liên lạc bất cứ lúc nào.”

Cậu vui vẻ nói như bình thường vẫn trao đổi số với bạn bè cùng lớp, nhưng Hiyuki lại ngần ngại nhìn cậu bằng ánh mắt như có bao lời muốn nói.

“Kazetani... tớ có điều muốn nhờ cậu.”

“Ừ, gì thế?”

Thấy Ao ngỡ ngàng nhìn mình trong khi vẫn cầm cái điện thoại trên tay, nốt ruồi nơi khóe miệng của Hiyuki ửng đỏ lên, cô bé như phải lấy hơi để nói.

“Cậu hãy dạy tớ cách viết Light novel đi.”

Nhìn Hinomiya nghiêm túc như vậy, mình đã lỡ miệng nói 'nếu cậu thấy tớ giúp được' rồi đồng ý nhưng liệu có ổn không nhỉ. Mình đã bao giờ học viết LN từ tế đâu.

Sau bữa tối. Ao ngồi vào chiếc bàn học trong phòng ngủ của mình, ngắm cái thẻ tích điểm từ quán cà phê kia. Tích được mười điểm sẽ được tặng một phần bánh ngọt do quán tự làm.

Một con dấu hình tách trà ấn lên trên số “1”.

Cậu còn nhận được cả một cái phiếu giảm giá trị giá 50 yên nữa.

Cứ như vậy, sau giờ tan học ngày mai, cậu sẽ ngồi trong quán cà phê đó góp ý cho Hiyuki về cách viết Light novel.

Mình làm nghề thẩm định thật nhưng chưa từng viết lách, cũng chẳng biết cách viết ra một LN hay như thế nào. Chẳng biết có giúp ích được gì cho bạn ấy không nên chỉ có thể đưa ra những nhận xét cá nhân. Nhưng khi mình nói như thế, Hinomiya đã bảo như vậy cũng đủ rồi.

“Tớ chỉ cần được một lần lọt qua vòng sơ khảo mà thôi.”

Cô đã nhìn thẳng vào Ao bằng ánh mắt cực kỳ chân thành.

Chỉ cần một lần thôi, nên mong cậu hãy giúp đỡ tớ.

“Chà, cứ thử làm xem sao. Cũng có vẻ vui đấy.”

Khi lắng bảm những lời đó, khóe miệng Ao khẽ nhếch lên.

...

Hai đứa đã hẹn trước với nhau qua tin nhắn là mỗi người sẽ tự đi tới quán cà phê kia. Sau giờ tan học, Hiyuki rời lớp sớm trong khi Ao nán lại tán dóc với đám bạn một lúc lâu mới từ chối lời rủ đi ăn và rời khỏi lớp.

Cậu phóng xe vù vù về phía quán cà phê hôm qua.

Khi cậu mở cửa ra, Hiyuki đã ngồi sẵn ở cái bàn tròn trong góc tường hai đứa ngồi lần trước.

“Xin lỗi, cậu đợi lâu chưa?”

“Không... tớ cũng vừa tới xong.”

Hiyuki khẽ cười, nốt ruồi cạnh miệng càng điểm tô thêm nét duyên dáng. Nụ cười đó đã đánh tan sự lạnh lẽo, khiến gương mặt của cô thêm vài phần thân thiện.

Ở trên trường, Hiyuki không hề nhìn ngó gì đến Ao, vẫn ngồi thẳng lưng và tỏa ra hàn khí như vậy. Mấy đứa bạn trong lớp thì thảo với nhau: “Hôm nay, ‘tiểu thư băng giá’ vẫn như bức tường thép!”, “Đâu có, bức tường băng ấy chứ!”

“Ao, mà nghiêm túc nghĩ đến chuyện tấn công Hinomiya hả? Từ bỏ đi, lỡ bị băng đâm vào ngực thì còn khuya mới phục hồi nổi đấy.”

“Một thằng nam sinh cấp Ba bình thường được mỹ nhân tuyệt

sắc, thành tích ưu tú và được người người ngưỡng mộ để ý là chuyện chỉ có trong LN thôi mà.”

Đám bạn còn tìm cách khuyên giải cậu.

Ao chỉ nói rằng vì thấy Hinomiya đẹp quá nên mới ngắm thôi.

Mọi người không biết lúc Hinomiya ngân ngấn nước mắt, cố gắng nói chuyện trong khi nói không ra hơi, chuyện cậu ấy viết bản thảo LN đem đi nộp dự thi, hay chuyện cậu ấy không biết eroge là gì nhưng vẫn cứ viết những điều như váy bay phơ phất hay lộ quần chíp.

Cậu thầm nghĩ vậy trong lòng với đôi chút cảm giác tự mãn.

Cảm giác tự mãn đó càng dâng lên cùng chút ngại ngùng, khi cậu và Hiyuki hẹn gặp riêng nhau trong một quán cà phê lữ học sinh thường không ghé đến sau giờ tan học.

“Cậu dính giờ giới nghiêm nên chúng ta bắt đầu sớm luôn nhé.”

Thấy Ao vui vẻ lên tiếng, Hiyuki lo lắng đến căng cả cơ mặt. Gương mặt lại trở về vẻ lạnh lẽo mọi khi.

“Hinomiya đã quyết định nộp bản thảo tiếp theo cho cuộc thi nào chưa?”

“... Star Bunko của nhà xuất bản Eidansha.”

“Bên đó là nơi tớ làm công việc thẩm định bản thảo đầu tiên đấy.”

“Vậy, vậy sao?”

Hiyuki như thả lỏng đôi chút.

“Hạn chót nộp bài thi là ngày 15 tháng Bảy nhỉ?”

“...Ừ.”

“Giờ đã là giữa tháng Năm rồi, còn hai tháng nữa thôi. Thường

thì Hinomiya mất bao lâu để viết xong một bản thảo vậy?”

“Nghĩ cốt truyện thì khoảng... một tuần. Tớ tính mỗi ngày viết được tầm 10 đến 15 trang bản thảo... Do không thể viết vào ngày nghỉ được... nên mất tầm một tháng? Sau đó còn đọc lại và chỉnh sửa nữa... chắc tất cả tốn tầm tháng rưỡi... có lẽ.”

“Tại sao cậu không thể viết vào ngày nghỉ?”

Khi Ao hỏi vậy, Hiyuki cụp mắt xuống nói với vẻ khó giải thích.

“Nhà tớ... không có máy tính. Hơn nữa, bà ngoại tớ... ghét hoạt hình hay trò chơi điện tử nọ kia nên... cấm tớ. Vậy nên, tớ cũng không thể đọc Light novel ở nhà...”

Vào thời đại này, mấy người thủ cựu đến mức cấm con cháu trong nhà xem hoạt hình hay chơi điện tử cũng hiếm. Lại còn cấm một đứa cháu học cấp Ba. Trong thời đại của bà ngoại Hiyuki, hoạt hình có vẻ không được coi là tốt cho giáo dục. Bà cậu ấy cũng đặt ra giờ giới nghiêm khá sớm nên xem chừng đúng là khát khe như lời đồn.

Bố mẹ Hinomiya thì sao nhỉ, họ không sống cùng sao?

Cậu cũng để ý đến chi tiết đó, nhưng ngại Hiyuki sẽ thấy khó xử nên không dám hỏi thẳng.

Hiyuki lúc nào cũng dành cả ngày trong phòng máy chắc cũng vì chuyện này. Cậu không thể tưởng tượng nổi cô *chỉ có thể viết truyện* ở trên trường. Cô ấy lại viết rất chăm chỉ, một tháng có thể xong được một bản thảo là điều vô cùng đáng nể.

Ao tỏ lời khen ngợi cô nhưng Hiyuki lại rụt vai.

“Tớ... cũng chẳng có việc gì khác để làm mà.”

Cô ấy ngại ngùng nói.

“Thế cậu in ra kiểu gì? Cũng có một số nơi không nhận bản thảo gửi qua mạng mà.”

“... In số lượng lớn trên trường rất dễ lộ nên tớ in ngoài quán cà phê Internet.”

“Ra vậy. Vậy là cậu gửi bản thảo qua mạng ở quán cà phê Internet luôn hả?”

“Ừ.”

Cậu gật gù.

Cô bạn này tuy mang vẻ trưởng thành tách biệt như vậy trên trường, nhưng vẫn là một thiếu nữ biết cười với nhiều hành xử rất đổi trẻ con khiến Ao bao lần tìm tìm theo.

“Vậy thì, chúng ta quyết định sẽ viết bản thảo nộp cho cuộc thi viết của Star Bunko với hạn chót vào ngày 15 tháng Bảy nhé. Tớ nghĩ hai tháng là đủ với tốc độ viết của Hinomiya, nên cứ ung dung mà làm.”

“...Ừ.”

Lần này, đôi gò má thiếu nữ tô thắm thêm vẻ vui sướng.

“Hai tháng tới... phiền cậu giúp đỡ cho.”

Mái tóc dài màu trà mềm mượt rủ từ trên bờ vai xuống, cô bạn còn nghiêm cẩn cúi đầu khiến cậu không khỏi bối rối.

“Tớ cũng thế, chỉ có hai tháng thôi nhưng mong cậu giúp đỡ. Ngoài ra hôm qua tớ cũng nói rồi, những lời của tớ cũng chỉ là ý kiến cả nhân, nên nếu Hinomiya có cách suy nghĩ khác thì cứ nói thẳng ra, không cần phải cố ép theo tớ làm gì! Đúng rồi, Hinomiya

cứ thẳng thắn nói ra ý kiến của mình nhé!”

“... Tớ, tớ sẽ cố gắng.”

Hiyuki lăm bằm với vẻ lo lắng như thể sợ mình không làm nổi.

Ao cũng thấy vô cùng hồi hộp, cậu không rõ mình có đủ khả năng đưa ra lời khuyên cho truyện của người khác hay không. Nhưng cô ấy đã nhờ như vậy, cậu đành phải tiếp nhận thôi.

Thầm tự cổ vũ trong lòng, cậu nhìn thẳng vào Hiyuki rồi niềm nở nói.

“Đầu tiên, Hiyuki muốn viết thể loại gì nhất?”

Đôi mắt Hiyuki ánh lên tia hoang mang.

“Muốn viết thể loại gì... nhất ư?”

“Đúng, thứ cậu muốn viết nhất. Đương nhiên là lựa chọn đề tài viết dựa theo đặc trưng phong cách nhà xuất bản của từng cuộc thi, hay những thể loại dễ được người đọc đón nhận sẽ thực tế hơn, nhưng tớ thấy thử một lần quay lại điểm bắt đầu cũng tốt.”

Ao đọc bản thảo kia của Hiyuki thì nhận ra cách viết còn khá vụng về, lại có nhiều chi tiết gượng ép cho thấy cô quá chú tâm đến độc giả.

Chính vì vậy, cậu muốn lần này Hiyuki có thể viết ra thứ cô thích.

“Khi một tác giả đóng đinh trong lòng mình tác phẩm muốn viết, thì tác phẩm của người đó sẽ chạm đến lòng người đọc và khiến họ muốn ủng hộ. Nếu lấy trọng tâm là *thứ mình muốn viết* rồi dựng bối cảnh và cốt truyện thì vượt qua vòng sơ khảo là cái chắc.”

“Ừ... ừm.”

Hiyuki gật đầu.

“Vậy thì, tớ hỏi lại cậu một lần nữa. Giờ Hinomiya có câu chuyện nào nhất định muốn viết không?”

“Ờ, xem nào...”

Cô nàng trông suy nghĩ nghiêm túc như thế, hẳn có rất nhiều thứ muốn được viết. Tuy sống trong một môi trường thiếu tự do đến mức không thể viết tại nhà, Hiyuki vẫn ngày ngày cần mẫn viết để hoàn thành được một bản thảo trong tầm hai tháng. Không thể có chuyện cô ấy không có cái muốn viết.

Nhưng mà, cô nàng không biết mình muốn viết điều gì nhất chẳng.

Nếu cả đời chỉ có thể viết duy nhất một câu chuyện, bạn sẽ muốn viết một câu chuyện như thế nào. Chắc chắn không thể có ngay được câu trả lời.

Hiyuki cau mày, khóe miệng với nốt ruồi duyên dáng mím chặt với vẻ suy nghĩ rất kỹ càng. Nhìn đôi mày liễu đó rũ xuống, Ao liền gợi ý.

“Khó quá hả? Vậy cậu thử viết ra giấy xem sao?”

“Sao cơ?”

“Cậu lôi bút vở ra đây. Tớ sẽ đếm đến năm mươi, Hinomiya hãy liệt kê danh sách những điều cậu muốn viết nhất xem sao, vắn tắt thôi. Chủ đề nào cũng được. Càng nhiều càng tốt.”

“Năm, năm mươi?”

Chắc thấy hoảng hốt vì khoảng thời gian quá ngắn, Hiyuki vội vàng lôi vở và bút từ cặp ra. Cô bầm tanh tách cây bút có gắn con cá mập vây diều, rồi mở vở ra.

“Tớ đếm đây. Một... hai... ba...”

Ao không đợi Hiyuki kịp lấy lại bình tĩnh, liền bắt đầu đếm. Đây là phương pháp mà người cậu Sakutaro thường dùng mỗi khi bị bí ý tưởng.

“A, cậu chẳng nghĩ ra được ý tưởng gì cả. Lối nào cũng bế tắc. Ao, đếm hộ cậu đến năm mươi đi.”

Vừa vò mái đầu bồm xồm, cậu Sakutaro vừa bảo Ao như vậy

Trong khi Ao đếm, những ngón tay anh ta hùng hổ chạy trên bàn phím, viết ra đầy danh sách những từ đơn hay bối cảnh đơn giản.

Đúng như những lời cậu Sakutaro nói, khi bị ép phải suy nghĩ như thế những ý nghĩ cũng trở nên sắc sảo hơn hẳn. Mặt khác, phải hoàn thành trong một thời gian ngắn như vậy, ta sẽ không có thời gian để cân nhắc mà viết ra tất cả những gì mình chớm nghĩ tới.

Trong số những điều viết ra đấy, câu trả lời chính xác nấu mình ở đâu đó.

“Bốn một, bốn hai...”

Hiyuki đuổi theo những con số Ao đếm, cố gắng đưa cây bút gắn hình cá mập vẩy diều. Suy nghĩ cân nhắc lâu la thì chẳng thể kịp được. Cô ấy cứ guồng hết tốc lực viết ra những ý tưởng chớm nghĩ đến thành một danh sách. Gò má trắng muốt cũng ửng sắc hồng.

“Bốn tám, bốn chín... năm mươi.”

Khi Ao đếm xong, Hiyuki thả lỏng đôi vai và thở ra một hơi. Gò má cô ấy vẫn còn đỏ.

“Cho tớ xem thử nhé.”

Ao vươn người tới nên cô rứt rề chìa cuốn vở ra, mắt vẫn nhìn vào đó như thể muốn kiểm tra lại.

Hai đứa cùng nhau nhìn những nét chữ người lớn trên tờ giấy đó.

“Dị giới, xuyên không, chuyển sinh, cá mập vây điều, biển, cô độc, kết bạn, thân thiết, ấm áp, dịu dàng, chuyện thường ngày, tình yêu.”

Nhìn những chữ mình viết ra, Hiyuki đổ lạng từ mang tai cho đến nốt ruồi duyên nơi khóe miệng.

“A, đây là... tớ viết... ra những điều chớm nghĩ tới... thôi.”

Chắc cậu ấy thấy ngại ngùng khi để người khác nhìn ra nguyện vọng của mình.

Ao nhìn vào mắt Hiyuki, vui vẻ nhận xét.

“Đây chính là câu chuyện Hiyuki đang ‘muốn viết nhất’ đấy!”

Hiyuki nuốt vào một hơi.

Ao vẫn hồ hởi nói tiếp.

“Tác phẩm mới sẽ kể về một nhân vật cô độc bất ngờ du hành sang thế giới khác. Tại một vương quốc biển, nơi có loài cá mập vây điều, người đó đã kết giao bạn bè, biết đến tình yêu, mọi người thân thiết với nhau, một câu chuyện thường ngày đầy ấm áp và dịu dàng. Cậu thấy thế nào? Hinomiya?”

“Câu, câu chuyện này... có ổn không?”

Hinomiya bất an hỏi.

“Nếu chỉ toàn những chuyện thường ngày thì độc giả sẽ thấy chán, phải có... chiến tranh, cầm tù rồi phiêu lưu gì đó nữa, nhiều

khi tớ cũng nghĩ cách làm thế nào để viết chúng thật sống động... phiếu đánh giá có nói...”

“Hinomiya, cậu có thích viết về chiến tranh không?”

“Không... không thích.”

Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem cũng có nhiều cảnh đánh kiếm và chiến đấu siêu năng lực. Nhưng cách cô bạn dùng những từ tượng thanh để viết nên trận chiến đó lại không hề tạo được cảm giác cấp bách hay phấn khích mà như lịch tông với câu chuyện, là phần Ao thấy gượng ép nhất.

“Vậy thì lần này chúng ta không viết trận chiến gì nữa cả. Bởi đề tài của bản thảo lần này sẽ là ‘điều muốn viết nhất’ nên cậu không cần phải gượng ép viết những thứ mình không thích làm gì. Nếu tạo ra được những trận chiến hợp lý sẽ khiến cho câu chuyện hấp dẫn hơn, nhưng chuyện thường nhật cũng có thể thu hút độc giả mà.”

“... Bằng cách nào?”

“Tớ sẽ nói đến vụ này sau. Đầu tiên là phải dựng cốt truyện cơ bản đã. Tớ thấy nếu nhân vật chính chuyển sinh thành một con cá mập vây điều cũng vui đấy. Nó yêu một con cá mập vây điều cái, bạn bè của nó là cua và hải quỳ cũng giúp đỡ rất nhiều.”

Hiyuki phì cười.

A, cậu ấy cười rồi...

Vẻ mặt căng thẳng này giờ như giãn ra, gương mặt tươi cười nữ tính khiến trái tim Ao lỡ một nhịp. Hiyuki điềm đạm nói.

“Nghe có vẻ vui đấy... Nhưng cốt truyện bạn Kazetani đề cập tới

ban đầu có vẻ phù hợp với dòng Light novel hơn. Tớ cũng muốn viết thử một câu chuyện như thế nên mình dùng cốt đó đi.”

Sau khi giải tỏa được căng thẳng, vẻ tươi cười của Hiyuki thật vô cùng dễ thương. Trái tim Ao đập dồn trong khi cậu gật gù.

“Ừ, cũng được đấy.”

“Chủ đề lần này là ‘điều muốn viết nhất’ của Hinomiya. Lúc này, tớ có nói là cậu không bắt buộc phải viết theo đúng chủ đề cuộc thi, nhưng nếu bản thảo sai thể loại chủ đạo thì sẽ khó qua được vòng sơ khảo. Lọt tới được vòng hai cũng thường bị đánh trượt ở đó. Câu cú mượt mà, tình tiết vững chắc đến mấy mà để bị loại thì thật lãng phí. Chẳng hạn như nộp tiểu thuyết lịch sử hay tiểu thuyết viễn tưởng nặng đô cho một cuộc thi LN. Một tác phẩm chẵn chu có thể khiến thẩm định viên chọn nó vào vòng hai, nhưng nếu chọn nó vào vòng hai lại dễ khiến người viết đó tiếp tục gửi tác phẩm của mình cho cuộc thi viết ấy. Thẩm định viên cũng sẽ phân vân không biết loại ngay từ vòng đầu sẽ có lợi hơn cho thí sinh hay không.”

“Có nhiều tác phẩm... sai thể loại như vậy không?”

“Nhiều nhà xuất bản đăng thông tin về cuộc thi công khai trên mặt báo. Thí sinh các cuộc thi viết thông thường sẽ dễ tiếp cận thông tin qua cách đó. Những nhà xuất bản mới mở cuộc thi cũng dễ xảy ra tình trạng hỗn độn như vậy. Những câu chuyện cổ tích dành cho thiếu nhi viết bằng chữ hiragana, hội ký chiến tranh của các cụ già, sách định hướng kinh doanh của giám đốc công ty nào đó nữa, rồi thì tiểu thuyết diễm tình cho phụ nữ ngoài bốn mươi yêu đương với mấy cậu trai trẻ, rồi còn cả nhật ký chuyến du lịch tốt nghiệp xuyên Ấn dán đầy ảnh nữa cơ. Anh ta còn hơn hờ chụp ảnh

giơ tay chữ V ở Angkor Wat nữa cơ. Tớ tự nhiên lại thu về được bao nhiêu kiến thức về Ấn Độ. Còn có người tự sáng tác nhạc rồi thu vào đĩa CD cảnh mình vừa chơi đàn vừa hát làm minh họa nữa.”

“Đúng là... hỗn độn thật nhỉ.”

Hiyuki tròn mắt lăm bằm. Ao cười hỉ hả.

“Ừ, cực kỳ vui!”

Những bản thảo đa dạng chủng loại phản ánh được gương mặt chân thật của người viết đã làm rung động trái tim Ao. Cậu không thể kìm được niềm hứng khởi khi lật qua từng trang giấy.

Hiyuki nhìn chăm chăm vào Ao.

Như rất đổi ngạc nhiên.

“A, nhưng mà sai thể loại thì vẫn là sai thể loại. Tuy tớ cảm thấy mình may mắn vì có thể vui vẻ đọc qua rất nhiều câu chuyện khác nhau như vậy, nhưng vẫn nên gửi cho nhà xuất bản những tác phẩm phù hợp thì hơn. Mỗi nhà xuất bản sẽ có những yêu cầu kiểu ‘Hãy lọc ra nhiều tác phẩm viễn tưởng’ hay ‘ưu tiên những tác phẩm thanh xuân học đường nhẹ nhàng dễ đọc’ chẳng hạn.”

“Là... là vậy sao?”

Hiyuki nuốt nước bọt đánh ực.

Một thí sinh dự thi như cô ấy chắc chắn sẽ thấy sốc khi biết được điều kiện tuyển chọn đã được quyết định sẵn từ trước khi tiến hành thẩm định.

Cậu lờ miệng nói ra mấy chuyện đó mất rồi. Vừa tự kiểm điểm bản thân nên cẩn thận tránh nói ra những điều không nên, Ao vừa

tiếp tục.

“Tớ chỉ biết có hai nhà xuất bản như vậy thôi. Hầu như các cuộc thi không có nhiều chỉ dẫn chi tiết cho vòng lọc đầu tiên. Kể cả cuộc thi có ghi rõ ‘ưu tiên các thể loại thanh xuân học đường’ mà một tác phẩm hành động có chất lượng tốt và thú vị thì vẫn được đưa vào vòng trong, thậm chí đạt giải rồi thành một tác phẩm ăn khách như thường. Sau đó, họ lại đổi điều kiện thành ‘hãy ưu tiên những LN chiến tranh’. Kiểu như vậy. Nên ta cũng không cần phải chú trọng quá làm gì.”

“Ừ... ừm.”

Lần này, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Điều quan trọng nhất là không được cứ khăng khăng đi theo yêu cầu của nhà xuất bản, mà là có thể viết được ra cái mình thực sự muốn hay không. Thể loại cũng quan trọng đấy, nhưng viết ra mấy thứ thô cứng và gượng ép lại càng không nên. Vấn đề còn nằm ở chỗ chỉ viết ra những thứ giống người khác thì sẽ không tạo được cảm giác mới mẻ.”

“Ý cậu là... quan trọng ở tính cân bằng?”

“Đúng vậy đấy. Hinomiya đúng là học sinh ưu tú có khác.”

“Đâu có...”

Hinomiya lại ấp úng.

Hai người họ kết thúc câu chuyện ngày hôm nay tại đây.

“Tớ sẽ cố gắng... viết câu chuyện thường nhật về nhân vật chính chuyển sinh sang một vương quốc biển có loài cá mập vây diều.”

Hiyuki nói ra những lời đó trước cửa quán cà phê. Khuôn miệng

điểm nốt ruồi duyên dáng, vẻ mặt điềm đạm với đôi chút thư thái hơn khiến trái tim Ao lại chạy loạn. Cô bạn cúi đầu thật thấp chào cậu rồi rào bước đi theo hướng ngược lại với Ao cho kịp giờ giới nghiêm.

...

Ngày hôm sau, cậu lại ngồi đối diện với Hiyuki trên cái bàn tròn trong quán cà phê đó. Hiyuki gọi một trà cúc Chamomile, Ao thì gọi trà Earl Grey.

Đến buổi thứ ba thì câu chuyện đã mượt hơn rất nhiều.

“... Người dân ở vương quốc này rất thân thiết với cá mập vây điều, họ còn cưỡi trên lưng cá mập vây điều để đi lại trên biển như người ta chơi trò scuba diving ... Hồi đầu, nhân vật chính không thể ngồi lên lưng cá mập vây điều, với nỗi sợ bị chúng ăn thịt... nhưng một cô gái dễ mến ở thế giới xa lạ kia đã làm bạn với cậu, còn dạy cậu cách cưỡi cá mập vây điều nên cậu cũng dần quen... Con cá mập vây điều ban đầu còn tỏ ra lạnh lùng với cậu... nhưng cuối cùng nó cũng tự nguyện cho nhân vật chính trèo lên.”

“Được đấy. Nếu ta xây dựng nơi đó là một đảo quốc có nhiều đảo nhỏ ở trên biển thì sao? Mỗi hòn đảo sẽ là một thị trấn độc lập chẳng hạn.”

“Ừ, hay đấy.”

Dựa trên những ý tưởng gợi lên, bối cảnh câu chuyện dần dần được xác lập. Hai người cũng tán chuyện trong những khoảng nghỉ.

“Hinomiya, cậu bắt đầu viết LN như thế nào vậy?”

“Mùa Thu năm lớp Chín... cô bạn trong lớp có khen một bộ Light novel: ‘rất thú vị lại còn cảm động’. Mấy bạn khác cũng nói: ‘làm người ta muốn khóc ghê’ rồi thì: ‘tớ rất thích câu chuyện, đọc rất cuốn hút, thích lắm ấy’... Thế là, tớ cũng thấy tò mò... còn ghi nhớ luôn tên truyện và hình vẽ minh họa trên bìa.”

Cô đã lục tìm thử ngoài hiệu sách nhưng không thấy cuốn truyện đó nên đành từ bỏ. Mỗi lần đến hiệu sách sau này, cô đều tìm nó nhưng tìm mãi không ra.

Điện thoại của Hiyuki chỉ có chức năng gọi điện và nhắn tin. Bà ngoại cô ấy đã nói rằng những thứ khác đều không cần thiết. Nhà cũng chẳng có máy tính, mà cô cũng không hề biết cả phê Internet là một nơi như thế nào.

Do chẳng có bạn bè thân thiết, Hiyuki cũng chẳng thể hỏi xem nên tìm cuốn sách đó ở nơi nào. Hỏi nhân viên bán sách cũng thấy ngại.

“... Tớ là một đứa u ám và đáng sợ nên mọi người đều tránh tớ như tránh tà.”

Không phải mọi người đều tránh cô ấy như tránh tà, Hiyuki quá xinh đẹp lại mang khí chất tự nhiên của một tiểu thư thanh tao nên mọi người đều nghĩ cô ấy thuộc một thế giới khác với họ và luôn giữ khoảng cách. Nhưng Hiyuki lại tự mặc cảm rằng mình là một kẻ dễ ghét.

Ao cảm thấy khó chịu đến kỳ lạ nhưng vẫn im lặng, lắng tai nghe Hiyuki kể chuyện, vẻ mặt Hiyuki cũng giãn ra rất nhiều.

“Nhưng khi kiểm tra lịch phát hành tháng 12 của hiệu sách, tớ đã phát hiện ra cuốn sách đó.”

Cuốn truyện không nằm ở giá sách văn học thông thường Hiyuki vẫn hay tìm kiếm, mà nằm ở góc dành riêng cho truyện tranh.

Hiyuki đã vô cùng xúc động khi cầm cuốn sách lên, như thể chạm đến được đóa hoa mộng ảo trước mắt, và đọc nó mê mải trên đường về.

“Tớ... chỉ đọc những tiểu thuyết được giới thiệu trong sách giáo khoa mà thôi... Chính vì vậy, tớ đã vô cùng ngạc nhiên với những trang hình minh họa, cỡ chữ thay đổi to nhỏ bất thường, đầy dấu ngoặc rồi có cả những trang trắng nguyên... Tớ không ngờ rằng trên đời lại có những cuốn tiểu thuyết và cách viết truyện như thế này.”

Mắt Hiyuki híp lại như thể bị cuốn vào dòng hồi tưởng, gò má khẽ giãn ra và ửng đỏ lên. Từ giọng nói nhiệt thành của cô, cậu có thể cảm nhận được cô đã đọc cuốn sách đó với đầy sự ngạc nhiên tươi mới và cảm động đến như thế nào.

Ao cũng nhớ lại cảm xúc hưng phấn khi lần đầu tiên đọc Light novel trong căn hộ của cậu Sakutaro.

Chúng hoàn toàn lật đổ khái niệm của tiểu thuyết thông thường, dựng lên những thế giới tự do và đầy táo bạo, tạo nên thứ cảm xúc vô cùng choáng ngợp. Hơn nữa, những nhân vật trong thế giới đó gần gũi như thể đang trò chuyện ngay trước mắt mình.

Cả nụ cười sáng khoái của Hiyuki và ánh mắt long lanh đó và cả cảm xúc gọi lên của cậu như chồng lên nhau, trống ngực cậu dồn lên từng nhịp.

“... Những cuốn sách tớ đọc để viết bài cảm nhận đều u ám và đau buồn, nhân vật trong đó cũng hứng chịu nhiều thống khổ khiến tớ cảm thấy khổ sở theo. Nên tớ chẳng thích đọc sách lắm... Nhưng

mà, cuốn sách tớ đọc khi đó toàn những điều vô cùng tuyệt vời, rất đẹp, rất thoải mái, rất vui vẻ. Cũng có lúc buồn đó nhưng lại thấy vui ngay thôi, kiểu cách nói chuyện của các nhân vật cũng giống y như mấy bạn nói chuyện trên lớp... tớ cũng muốn cùng nói chuyện với các cậu ấy như thế... tớ thấy vui lắm... chẳng biết đã đọc hết một lèo từ khi nào... tớ ôm lấy cuốn sách đó... trong lòng hạnh phúc xiết bao...”

“Cho tớ hỏi tựa đề cuốn đó được không?”

“*Truyện thuyết anh hùng* đó.”

“À...”

Ao gật gù.

Một cậu học sinh cấp Ba đã bị triệu hồi sang thế giới khác rồi lao đầu vào cuộc phiêu lưu. Tác phẩm này khá nổi tiếng với những cách viết và cấu tứ tự do đặc trưng phong cách Light novel, còn được chuyển thể thành phim hoạt hình. Hệ thống nhân vật từ chính đến phụ đều rất sinh động và đầy sức hút, cách thay đổi phong chữ khéo léo nên vô cùng lôi cuốn. Kể từ khi *Truyện thuyết anh hùng* được xuất bản, ngày càng có nhiều Light novel áp dụng cách thay đổi phong chữ kiểu này.

Đây là một tác phẩm không hợp với số đông nhưng ai đã thích thì rất thích, nên cậu có thể hiểu được Hiyuki đã bị Light novel mê hoặc như thế nào khi đọc *Truyện thuyết anh hùng*.

Cả lý do tác phẩm của Hiyuki lại thay đổi phong chữ liên hoàn xoay như thế.

“Tớ cũng muốn viết ra một câu chuyện vui vẻ và rung động trái tim mọi người như thế... Sau khi hoàn thành kỳ thi chuyển cấp, tớ

bắt đầu viết Light novel... Hồi đầu tớ còn viết tay... nhưng vui lắm... Tớ cảm thấy được hòa mình cùng với nhân vật chính du hành vào trong thế giới Light novel vậy... Trong câu chuyện đó, tớ có thể nói chuyện bình thường với mọi người... hợp lực đi phiêu lưu khám phá... thật sự là rất vui.”

Vẻ mặt của Hiyuki mỗi lúc một tối đi.

Đôi chân mày tĩnh lặng này giờ đã sụp xuống, khóe miệng tươi cười cũng bắt đầu xệ xuống. Trông thật cô đơn.

“Nhưng mà, những bản thảo tớ viết ra... không cái nào vượt qua được vòng sơ khảo. Phiếu đánh giá đều viết là ‘Thấy khó chịu với nhân vật chính quá u ám, không khiến độc giả đồng cảm. Câu cú gượng gạo, đậm chất tự sướng’, tớ nhận ra chỉ có mình mình thấy vui mà thôi, những người đọc thứ tớ viết ra đều

cảm thấy nhân vật chính khó chịu và tự phụ... Tớ buồn lắm...”

Giọng cô càng nhỏ dần.

Lòng ngực Ao cũng râm ran đau nhói.

Sao có thể viết đánh giá theo kiểu đó chứ. Cảm giác khó chịu rõ ràng là suy nghĩ chủ quan, sao có thể vơ đũa cả nắm như vậy.

Thẩm định của nhà chuyên môn thì chắc chắn là đúng, Hiyuki hẳn đã tin rằng mình là một người viết kém cỏi.

Hiyuki gục xuống trong khi nói.

“Vậy nên, nếu... tớ có thể viết ra một bản thảo vượt qua được vòng sơ khảo, tớ sẽ không còn là người khó chịu và tự phụ nữa...”

Chính vì thế, cậu ấy mới nghiêm túc muốn vượt qua vòng sơ khảo đến như vậy?

Khi nghĩ đến cảm xúc kiên định đó nơi Hiyuki, lồng ngực Ao chỉ càng thêm nhói đau.

Có lẽ mỗi lần bị đánh trượt, cậu ấy lại nghĩ là do tác phẩm của mình đậm tính tự sướng. Hơn nữa, những phiếu đánh giá về sau cũng toàn chê này chê kia, chắc cậu ấy khổ sở lắm.

Hiyuki có lẽ đã cảm thấy không chỉ bản thảo, mà bản thân mình cũng bị chối từ.

Ao muốn cổ vũ Hiyuki đang u ám như vậy nên đã nói.

“Được rồi, hãy để tác phẩm lần này công phá vòng sơ khảo đi nào.”

Hiyuki ngẩng phắt đầu lên nhìn Ao. Ánh mắt đó vẫn còn đầy bất an.

“...Tớ có khả năng sao?”

“Ừ, làm thôi.”

Ao cười khi, Hiyuki nhìn cậu chăm chăm rồi ngại ngần nói.

“Ừ, được.”

Cô bạn gật đầu nhưng lại cụp mắt xuống.

Hãy cố gắng đưa tác phẩm của Hinomiya vượt qua vòng sơ khảo, để Hinomiya có thêm tự tin vào bản thân đi nào.

Sau khi về nhà, Ao mang món bắp cải cuộn thịt và sa lát củ cải mẹ làm sang nhà cậu Sakutaro.

“Cậu Saku đã bao giờ cảm thấy buồn vì trò chơi mình gắng sức làm ra bị đánh giá không ra gì chưa? Những lúc như thế, phải nói điều gì mới có thể khiến cậu vui được ạ?”

“Thường thì cậu sẽ gào vào màn hình: Chết đi! Lũ ngốc! Khốn

kiếp! rồi quên tiệt nó đi. Chỉ vì không hài lòng với hành động của nữ chính đôi chút đã chê là tính cách không nhất quán, khó chịu, mất dạy này kia... Lúc nào cũng ngờ nghếch nghe theo lời đám người đó nói thì cậu đã tự tử từ lâu rồi. Chính vì vậy, các người mới không được phụ nữ thật sự yêu đấy. Lũ ngốc! Cậu chỉ nói mấy lời đó rồi thôi. Cũng không muốn đào sâu thêm làm gì.”

Ao thất vọng khi thấy mình đã hỏi không đúng người.

Nếu như Hiyuki có được vài phần cứng rắn như cậu Sakutaro thì với nhan sắc và khí chất đó cô ấy đã thu về một đám tay chân và trở thành nữ vương trường học từ lâu rồi.

Cậu thử tưởng tượng đến một Hiyuki như thế, xong lại nhớ tới khóe miệng với nốt ruồi xinh điểm khẽ nụ cười duyên dáng kia rồi thay đổi suy nghĩ của mình.

Không, Hinomiya cứ nên là một cô gái nội tâm và luôn cố gắng như bây giờ thì hơn.

“Sao thế, Ao? Cháu đã tán đổ cô bé kia rồi?”

“Ồ, sao cậu lại nghĩ như vậy? Cháu có nói lời nào như vậy đâu.”

“Cháu đang muốn hỏi cách động viên tinh thần một cô bé đang buồn còn gì?”

“Không phải vậy!”

“Biết ngay mà, cháu muốn hiểu được con bé đó chứ gì? Cứ đi theo cậu đây, ta sẽ là đồng minh của cháu. Tuy hàng có hơi cổ ròi như vẫn xài tốt đấy. Con bé đó rồi sẽ đỡ rằm trước cháu thôi. Chỉ cần ba cú click là sẽ ôm chầm lấy cháu mà nói: hãy cho em được theo anh liền.”

“Cháu đã bảo không phải như vậy mà.”

Để lại mấy thứ mẹ nhờ mang sang, Ao nhanh chóng rời khỏi nhà của cậu Sakutarō.

...

Giờ tan học ngày hôm sau.

“Chúng ta đã có một cốt truyện và thế giới quan vững vàng rồi, giờ hãy xây dựng nhân vật chính xem sao.”

“Ừ... ừ.”

Trước mặt Ao là một tách trà hoa nhài, còn Hiyuki là một tách trà cúc Chamomile. Nghe những lời của Ao, Hiyuki rùn vai với vẻ thiếu tự tin.

“Cơ bản thì nhân vật chính là ‘một kẻ cô đơn bị đưa sang thế giới khác’ đúng không?”

“...Ừ.”

“Nhân vật chính rất cô đơn trong thế giới cũ của mình đúng không?”

“...Ừ.”

Đôi vai Hiyuki thêm thõng xuống.

“Cậu... cậu ta... quá u ám... không thể bắt chuyện được với những người khác... trông cũng khác người..., ở bên cạnh ai cũng gây ra... khó chịu... nên vậy.”

Hiyuki ghì chặt cây bút chì kim có gắn hình cá mập vây diều.

“Đúng, đúng là nhân vật chính kiểu này không hay lắm... nhỉ.

Nhân vật chính lại chẳng có chút thu hút gì như thế này... chắc người đọc sẽ khó cảm thông, rồi lại bị viết vào phiếu đánh giá...”

“Đúng đấy.”

Thấy Ao nói như vậy, Hiyuki càng giật mình, đôi mày thêm rũ xuống.

“Nếu là tớ, tớ sẽ viết với suy nghĩ ‘Vậy thì, mình nên thêm chút công sức để lột tả những điểm hấp dẫn của nhân vật chính ra’.”

“Hấp dẫn...? Có sao?”

Cô bạn ngập ngừng hỏi.

“Ừ, nhân vật chính trong bộ *Tôi một mình lạc vào thế giới khác*, là anh hùng cũng là quý vương vua của một harem cũng rất hấp dẫn.”

Gương mặt Hiyuki đỏ ửng lên.

“Nói... nói dối.”

“Tớ không nói dối. Ngay từ cảnh gặp tai nạn ở đoạn đầu tiên, trong lòng cậu ta đã thầm nghĩ *Xin lỗi, đã kéo ông vào vụ này, ông chú với người đâm trúng mình còn gì. Có thể suy nghĩ cho người đã đâm phải mình như thế, tớ đã nghĩ rằng đây là một nhân vật chính vô cùng tốt.*”

“...”

Đáy mắt trong veo đó như đang bơi trong sự ngạc nhiên tột độ. Cô ấy luôn nghĩ nhân vật chính của mình chẳng có điểm gì hấp dẫn nên không tin những lời của Ao chẳng.

Nhưng mà, những lời của Ao là thật lòng không dối trá.

“Tớ cũng hơi tiếc vì câu chuyện không thể hiện rõ điểm hấp dẫn của nhân vật. Giá mà có thể viết câu chuyện theo một cách dễ hiểu

hơn cho người đọc.”

“Nên, nên làm thế nào?”

“Nhân vật chính nghĩ thế nào về sự đơn độc của mình?”

“Giá như... có, có thể... nói chuyện bình thường với mọi người... Nhưng mà, cậu ta không thể chen vào giữa đám bạn đang nói chuyện vui đùa với nhau... Cậu ấy sợ nếu mình xen vào sẽ bị họ ghét bỏ...”

“Cậu cẩn thận viết về cả những điểm khuất trong lòng nhân vật như thế cũng hay đó. Thay vì giải thích ‘tôi là một kẻ cô độc, bị loại bỏ’ thì cậu hãy kể một chút về sự cô độc của nhân vật, nhân vật nghĩ thế nào về những điều đó và muốn làm gì đi. Những độc giả cũng mang trong lòng mỗi băn khoăn như nhân vật chính sẽ thấy đồng cảm. Tớ nghĩ chẳng có người nào sinh ra trên đời lại chưa từng cảm thấy cô độc nên họ sẽ thấy cảm thông hơn.”

“...”

“Một nhân vật chính như thế lại bằng nỗ lực của mình mà mở rộng thế giới quan, tìm được bạn bè rồi biết yêu nữa. Chắc chắn sẽ có nhiều điểm hấp dẫn, còn được người đọc ủng hộ đó.”

Ao cười cười điềm đạm, Hiyuki lặng lẽ nhìn cậu, bàn tay lại ghi chặt cây bút chì kim gắn hình cá mập vây diều.

“Tớ, tớ sẽ thử xem sao.”

Cô nghiêm túc viết những điều kia vào trong vở.

Ao lại nói tiếp trong khi tim đang đập thành thịch, không rõ lời khuyên lúc này của mình có thực sự tốt không, có giúp được gì cho Hiyuki hay chỉ là đang gò ép cô bạn bằng những suy nghĩ chủ quan

của cá nhân mình.

“Xong nhân vật chính rồi, giờ đến nữ chính.”

“Tầm năm người... chắc là ổn chứ? Tớ nghĩ có nhiều nhân vật nữ... sẽ sống động... hơn chẳng.”

“Phiếu đánh giá cũng nói thế sao?”

Hiyuki gật đầu.

“Nếu chỉ có một nhân vật nữ thì sẽ rất nhạt nhẽo, phải có thêm nhân vật nữ khác làm địch thủ thì câu chuyện mới hấp dẫn...”

“Ừ... cũng có trường hợp sẽ hiệu quả. Nhưng câu chuyện lần này, tớ thấy chỉ cần một nữ chính là đủ rồi. Hinomiya thấy sao?”

“Một người thì hơn...”

“Vậy thì nữ chính sẽ chỉ có một người. Cậu nghĩ cô bé đó sẽ như thế nào?”

“Dịu, dịu dàng này... vui vẻ này, lại thân thiện nữa... có cần chút nóng bỏng không?”

“Ờ, chuyện, chuyện này...”

Ao lập bập kêu lên khiến gò má Hiyuki cũng nóng đỏ theo. Cô bạn làm bầm.

“Nhân vật nữ của tớ ngoan ngoãn quá, nên có thêm vài cảnh chiều lòng người đọc để lưu lại nhiều ấn tượng hơn cho độc giả, phiếu đánh giá nói thế đó.”

“Ờ nhưng, cũng còn tùy vào nội dung truyện nữa. Cậu không cần phải cố ép cho những cảnh lộ quần chip này kia vào làm gì đâu.”

“... Ừ, được.”

Hai người đã quyết định về nam chính và nữ chính như thế, tiếp

đó là dựng lên hệ thống nhân vật xung quanh họ và lũ cá mập vây diều.

Tuần tiếp sau đó, khi phiêu tích điểm của hai đũa đã đến con dấu thứ năm...

“Nhân vật và cốt truyện đến đây coi như xong.”

“Ừ, chỉ cần nói chuyện với Kazetani, tớ lại thấy bối cảnh và câu chuyện ập đến trong đầu mình.”

Khóe miệng điểm nốt ruồi khẽ mỉm cười.

Câu chuyện kể về một nhân vật chính cô độc, cậu ta được đưa sang thế giới khác, nơi loài cá mập vây diều là bạn đồng hành của con người. Tại nơi đó, cậu đã gặp được nữ chính dịu dàng và một con cá mập vây diều chẳng chút dễ thương nào, rồi cùng nhau trải qua những ngày tháng và dần trở nên thân thiết. Cậu ấy đã gặp nhiều ngỡ ngàng với một thế giới hoàn toàn khác thế giới cũ của mình, cậu học cách cưỡi cá mập vây diều, học những thói quen và phong tục từ nữ chính, rồi cùng nhau đi xem lễ hội, cùng cuốn vào cuộc đua cá mập vây diều, rồi thì cảnh đêm tuyệt vời nơi bãi biển. Câu chuyện lấp đầy bằng những mẫu chuyện nho nhỏ như thế.

“Tiếp theo là triển khai nó ra thôi. Cậu muốn tớ đọc tác phẩm sau khi nó hoàn thành? Hay là đọc theo từng chương?”

“... Có thể đọc... theo từng chương... giùm tớ được không? Nhưng nếu Kazetani bận... thì đọc sau khi hoàn thành cũng được.”

Hiyuki rụt rè đề nghị.

So với hồi đầu, cô bạn đã chuyện trò nhiệt tình hơn, cũng cười nhiều hơn rồi nhưng thi thoảng vẫn bày ra vẻ mặt đầy bất an và

thiếu tự tin như thế.

Ao vui vẻ đáp.

“Được chứ. Không cần cứ phải xong một chương, cậu thấy khúc mắc đoạn nào thì cứ đưa cho tớ xem cũng được, chúng ta có thể cùng bàn luận.”

“Ừ... được.”

Gò má Hiyuki khẽ ửng lên, đôi hàng mi rủ xuống. Đến cả nốt ruồi duyên cũng như đỏ ửng theo.

Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt đó của cô, lồng ngực Ao lại đập lệch nhịp. Để cố khóa lấp đi điều đó, cậu bé lại lên giọng y như thầy giáo. Tuy bản thân chẳng đạo mạo đến vậy.

“Tiện đây tớ cũng muốn hỏi về vụ văn phong, cậu định cứ viết theo phong cách từ trước đến giờ?”

Vẻ mặt Hiyuki lại mang đầy bất an.

Ánh mắt cô nhìn lên Ao.

“Đúng là... quá gượng gạo sao?”

Chắc chắn cô ấy cũng để tâm khi phiếu đánh giá nào cũng chê trách kiểu phong chữ thay đổi liên tục, đầy những ký hiệu và từ tượng thanh kiểu đó. Nhưng cô vẫn kiên định duy trì phong cách này có lẽ vì thích làm như vậy.

“Không phải chuyện đó.”

Ao cười rồi giải thích rõ ra.

“Tớ thấy kẻ căn cứ vào kiểu viết thay đổi phong chữ của người ta rồi đánh giá là gượng gạo hay đơn giản mới là trẻ con suy nghĩ hạn hẹp đấy. Hinomiya đã đọc *Truyện thuyết anh hùng* rồi và thấy cảm

động đúng không?”

Hiyuki nhìn thẳng vào mắt Ao và gật đầu.

“...Ừ.”

“*Truyền thuyết anh hùng* cũng áp dụng cách thay đổi phong chữ, dùng nhiều dấu nháy, lại lảm từ tượng thanh nhưng theo một cách cực kỳ hiệu quả.”

“...Ừ.”

“Ngoài Hinomiya, nhiều độc giả khác cũng đọc cuốn truyện đó rồi cũng cười, cũng khóc, cũng hồi hộp theo nó mà. Vậy nên, *Truyền thuyết anh hùng* mới tạo lên cơn sốt tới mức được chuyển thể thành phim hoạt hình đó.”

“Bạn có thấy cách thay đổi phong chữ hay dùng ký hiệu đặc biệt của *Truyền thuyết anh hùng* khó chịu không?”

Hiyuki lắc đầu. Mái tóc dài mượt màu nâu trà khẽ đung đưa theo.

“Không.”

“Vậy nên, Hinomiya cũng không cần phải từ bỏ cách viết dùng nhiều phong chữ của mình trước giờ. Hinomiya muốn viết tác phẩm của mình theo cách đó mà.”

Hiyuki rụt rè hỏi lại.

“Tớ có thể... thay đổi phong chữ chứ?”

“Ừ! Tớ từng đọc được tác phẩm thay đổi phong chữ tạo hiệu ứng rất tốt. Nếu có thể thu hút được độc giả như thế thì tốt quá rồi.”

“Dùng nhiều dấu nháy cũng được sao?”

“Ừ! Tập thứ ba của *Mê lộ Thiên cầu* cũng dùng khá nhiều dấu nháy trong cao trào của cuộc chiến mà! Đoạn đó cũng là một nghệ

thuật đấy!”

“Cả những từ tượng thanh nữa?”

“Ừ! Nếu cậu dùng những từ tượng thanh chuẩn thì có thể tăng thêm đôi phần ấn tượng đó. *Tác giả đã suy nghĩ cẩn thận và chọn ra từ tượng thanh rất thích hợp!* Độc giả sẽ nghĩ như vậy đó!”

“Tạo khoảng trắng nữa...”

“Ừ! Như thế trông sẽ thoáng hơn, còn dễ nhìn nữa, tớ thích lắm! Cảnh Raven rơi xuống đáy thung lũng trong *Truyện thuyết anh hùng*, khi lật sang thì thấy một trang trắng nguyên. Điều này cũng khiến ta hồi hộp mà!”

Mọi câu hỏi đầy lo lắng của Hiyuki đều được Ao lập tức đáp lại cùng với nụ cười.

“Điểm mạnh của LN chính là mọi thứ đều có thể xảy ra theo một cách rất tự do. Càng phá cách càng hấp dẫn độc giả. Chính vì vậy, cậu cứ làm điều cậu muốn, cứ viết thứ cậu muốn! Tác giả chuyên nghiệp chắc sẽ bị gò trong những giới hạn riêng nhưng Hinomiya mới chỉ là người viết nghiệp dư gửi bản thảo dự thi thôi! Cậu có thể tự do viết ra những gì mình thích. Chỉ cần nghĩ xem nên dùng cách nào để truyền tải tốt hơn đến người đọc là được.”

“Tớ nên dùng cách nào... để truyền tải đây?”

Phong thái áp đảo của Ao khiến Hiyuki tròn mắt ngơ ngàng, cậu gật đầu cái rụp.

“Cậu không cần phải ghìm những thứ mình thích lại, mà hãy làm nó với sự thoải mái và hào hứng. Thay vì cứ phải vắt óc nghĩ cách gọi được lòng cảm thông của độc giả rồi phiền muộn và cố gắng

vào những chỗ không đâu. Đó chẳng phải là một cách đơn giản sao. Đơn giản nhưng lại có thể dễ dàng đánh lại được những thẩm định viên đã viết ra mấy phiếu đánh giá quá đáng kia.”

Cậu Sakutaro có thể đối diện với cái màn hình rồi gào thét và quên đi những bình luận độc địa đó với giọng điệu cứng rắn như vậy, có lẽ vì cậu đã tốn rất nhiều tâm huyết để dựng nên chúng.

Thích chỉ trích thì cứ đi mà chỉ trích, ta đây sẽ làm theo cách mình muốn.

Ao không có ý muốn Hiyuki phải học theo cậu Sakutaro. Ao chỉ muốn giúp Hiyuki có thể tự tin làm điều mình muốn thôi.

Những lời của Ao lọt vào tai Hiyuki đã bùng bùng đốt lên ngọn lửa, cô gật đầu không chút băn khoăn.

“Tớ... sẽ... sẽ cố gắng.”

“Được rồi, phải có chí khí như thế chứ.”

Ao cười tươi rồi bắt đầu đưa ra những lời khuyên cụ thể hơn. Nhưng không nói ra điều gì quá giới hạn của người không viết văn như mình. Cậu đã nghĩ ngợi cân nhắc hết những điều mình cảm nhận được trong vai trò thẩm định viên rồi chia sẻ cho cô bé.

“Vụ thay đổi phong chữ cậu có thể làm thoải mái, nhưng đừng dùng nhiều quá sẽ làm giảm hiệu quả của nó. Dùng đúng nơi đúng chỗ thì sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn. Ví dụ như đoạn mở đầu của *Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem* ấy, cậu dành nguyên một trang để viết chữ ‘TÔI ĐÃ CHẾT’. Tớ nghĩ đoạn đó đã tạo ra hiệu ứng cực tốt. Phần mở đầu của tác phẩm lần này, cậu cũng áp dụng cách đó đi.”

“Ờ?”

Hiyuki lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Ờ... chỗ đó, tớ còn nghĩ mình đã làm hơi quá cơ...”

“Đâu có! Tớ còn nghĩ nên dùng nguyên hai trang để viết dòng đó thì hơn ấy.”

“...!”

“Đáng tiếc là bản thảo lật theo từng trang một nên chỉ có thể dùng một trang thế thôi.”

“Thật, thật sự tốt đến thế sao?”

“Ừ! Tớ chỉ ví dụ thế này thôi nhé. Để làm nổi bật sự tương phản, cậu hãy dùng cỡ chữ thường trong trang đầu tiên xem sao. Nếu bắt đầu từ cảnh vụ tai nạn thì sẽ dễ hiểu về lời xin lỗi đó hơn này, tớ nghĩ cứ giữ nguyên như bản thảo lần trước cũng được. Nhân vật chính nhủ thầm lời ‘xin lỗi’ kẻ đâm phải mình trong lòng, thật sự chưa từng có trước đây. Cá nhân tớ nghĩ, phần này cậu nên tĩa tót câu văn hơn một chút. Ngoài ra, đừng thay đổi phong chữ, cũng đừng dùng quá nhiều dấu nháy hay từ tượng thanh trong đoạn này làm gì, khi người ta đang đọc bình thường, rồi lật sang trang tiếp theo thì thấy nguyên một trang “TÔI ĐÃ CHẾT” với phong chữ cực to sẽ cảm nhận rõ sự khác biệt. Có lẽ còn khiến nhiều độc giả bất ngờ.”

Vẻ mặt Hiyuki cũng tươi tỉnh hơn nhiều.

“Ừ... được. Tớ sẽ thử xem sao.”

...

Kể từ đó, mỗi khi Hiyuki viết xong một chương là lại gửi Ao thẻ nhớ chứa thông tin. Cậu sẽ mang về nhà in ra đọc rồi cho lời khuyên.

Nguyên phần mở đầu đã phải sửa đi sửa lại đến bốn lần.

“Để đánh giá xem một bản thảo có được chọn vào vòng hai không, phần mở đầu là vô cùng quan trọng. Sau khi đọc xong trang đầu tiên rồi nghĩ rằng bản thảo này có thể lọt được vào vòng hai, thẩm định viên sẽ tiếp tục đọc bản thảo với tâm thế đó và chỉ cần nó không có quá nhiều vấn đề thì khả năng vào được vòng trong là khá cao. Ngược lại, phần mở đầu mà quá tầm thường và khiến người ta cảm thấy gượng gạo, thì họ sẽ đọc tiếp với suy nghĩ bản thảo này không thể vào được vòng tiếp theo. Phần sau câu chuyện có khá hơn thì ấn tượng đó cũng đã khắc quá sâu. Với hai tác phẩm có cùng sức viết, người thẩm định vẫn sẽ chọn tác phẩm có phần mở đầu tốt hơn. Ừm, qua lần sửa thứ hai, văn phong đã rõ ràng và dễ đọc hơn rồi đó. Để xem cần sửa chữa thêm điểm nào không. Mấy dòng đầu tiên này, tớ nghĩ cậu nên chau chuốt thêm tí nữa. Ví dụ như...”

Trong quán cà phê nơi ngõ nhỏ đã trở nên quen thuộc của hai đứa, Hiyuki ngồi đối diện giữa làn khói ấm áp của tách trà cúc Chamomile, nghiêng tai lắng nghe những lời của Ao bằng ánh mắt nghiêm túc. Gương mặt tập trung cùng đôi môi mím chặt tô điểm một nét ruồi mang nét lạnh lùng giống y như những khi nhìn lên bảng đen trong giờ học.

Nhưng mà.

“Câu thoại này của Cyan cho thấy cô bé là một người thân thiện

lại dịu dàng, thật sự rất hay.”

Thấy Ao khen nữ chính của mình, gò má trắng mịn kia lại nhuộm sang màu đỏ, khóe miệng cũng khẽ nhếch điệu cười.

Mỗi lần nhìn thấy nét cười đầm đạm đó của Hiyuki, lồng ngực Ao lại nhộn nhạo với niềm vui không ngớt.

Cậu mong sao Hiyuki có thể cười nhiều hơn nữa.

Đối lập với vẻ ngoài trưởng thành và khí chất hơn người kia, Hiyuki chỉ là một cô bạn luôn ngại ngùng và thiếu tự tin. Luôn khiến cậu phải ngạc nhiên.

Với nhan sắc và thành tích tốt như Hinomiya, chỉ cần cậu ấy có thêm chút tự tin là tốt rồi...

Giá như Hinomiya có thể tươi cười tự nhiên như thế trong lớp. Cậu mong các bạn học từng gọi Hiyuki là “tiểu thư băng giá” và luôn giữ khoảng cách có thể thân thiện với cô ấy hơn.

Trái tim Ao giằng xé giữa một bên là muốn mọi người có thể thấy được điểm hấp dẫn của Hiyuki, một bên lại mong bí mật giữ nụ cười thoải mái đó cho riêng mình lâu hơn nữa.

“Tớ thấy trang này dùng nhiều dấu nháy khá tốt. Nhưng đám đồng cử hết tản đi rồi lại tụ tập lại với nhau sẽ tạo cảm giác gượng gạo thấy rõ. Nếu cậu có thể giã bớt ra, vẽ nên cảnh tượng của thị trấn thì độc giả sẽ thấy dễ tưởng tượng hơn đó.”

“Ừm...”

Hiyuki dùng cây bút có gắn con cá mập vây điều, viết đầy chữ lên bản thảo phôi tô.

“Con cá mập vây điều Heinrich sẽ trở thành bạn đồng hành với

nhân vật chính Subaru cũng là một chi tiết hay ho đấy. Nó cáu kỉnh nhưng thực ra rất dịu dàng. Cậu cho thêm một thói quen nào đó khi nó thấy ngại ngùng thì sẽ rất dễ thương. Ví dụ như dùng đuôi quấy nước tung tóe chẳng hạn.”

“Ừ, được.”

“Con cá mập vây điều Sigelind của Cyan hay cái cùn lại có tính cả nghĩ nhưng cũng là một nhân vật tốt. Mỗi lần được Cyan cho ăn món bánh waffle sôcôla ưa thích là nó lại hớn hờ cả lên, đây cũng là một chi tiết hay! Cậu có thể cho thêm vài dòng miêu tả vào nữa.”

“...Ừ.”

“Tớ cũng rất thích anh quản lý Zest của công ty chuyển phát. Anh ấy là một người điềm đạm, đáng tin tưởng. Chúng ta viết thêm một phần về anh Zest này sẽ để lại dấu ấn đậm nét hơn cho người đọc. Ở đoạn sau, ta có thể viết thêm phần Zest đưa thuyền ra cứu Subaru có phải sẽ hấp dẫn hơn không?”

“Tớ hiểu rồi.”

“Bạn bè của Cyan cũng toàn những người tốt. Mọi người còn ngầm giúp đỡ Subaru trong chuyện tình cảm nữa, thật là ấm áp. Thay vì dùng quá nhiều dấu nháy ở đây, tớ thấy cậu thể hiện bằng những đoạn hội thoại sẽ tạo cảm giác thật hơn đó. Còn nữa, thay vì dùng từ tượng thanh ở đoạn này, miêu tả kỹ lưỡng có lẽ sẽ khiến người đọc cảm nhận dễ hơn. Ngược lại, cậu dùng nhiều từ tượng thanh trong cuộc đua cá mập thì sẽ tạo được sự kịch tính.”

“...”

“A, nhưng nếu Hinomiya có ý định riêng thì cũng không phải ép mình theo ý tớ đâu.”

“Không đâu.”

Hiyuki vội vàng lắc đầu.

“Tớ có thể tham khảo rất nhiều từ những khuyên của Kazetani, cũng cảm thấy cậu nói... đúng. Hơn nữa, cậu còn khen tớ không ít nữa...”

Gò má Hiyuki ửng lên ngại ngùng.

“Tớ chỉ nói ra những gì mình nghĩ mà thôi.”

“... Ừ.”

Gò má Hiyuki vẫn còn đỏ ửng, cô gật đầu.

Khóe miệng với nốt ruồi duyên lại nhoẻn lên thành nụ cười.

“Tớ biết cậu không khen tớ chỉ để tớ thấy vui thôi, tớ hiểu Kazetani là... người như vậy mà.”

“Hơ? Cậu thấy tớ là người như thế nào?”

Ao tò mò hỏi thì Hiyuki chậm rãi đáp lại với vẻ điềm đạm.

“Với bất kỳ tác phẩm nào... với bất kỳ người hay sự vật nào... cậu đều có thể tìm ra điểm tốt đẹp, đều có thể yêu thích...”

“Chà, thật vậy sao? Nhưng tớ không phải dạng người cái gì cũng thích, cái gì cũng yêu đâu.”

Ánh mắt của Hiyuki nhìn cậu như thể một thứ gì đó rục rỡ lắm khiến trái tim lại đập thành thịch.

“Kazetani... không ghét ai cả đúng không?”

“Tớ chưa từng cảm thấy ghét bỏ ai nhưng mà bình thường thì vẫn thấy khó chịu với một số người.”

“Cậu cảm thấy vui với bất kỳ câu chuyện gượng gạo, buồn chán

nào đúng không...?”

“Cháu thấy thú vị sao, Ao?”

“Vâng! Tất cả đều thú vị lắm ạ!”

Cậu chợt nhớ lại một chuyện. Khi ngồi thu lu dưới sàn nhà cậu Sakutaro mê mải đọc bản thảo, cậu bé đã không chút bận khoăn trả lời câu hỏi đó của cậu mình.

Mọi tác phẩm đều khiến Ao cảm thấy hào hứng và thú vị.

Cả những tác phẩm non nớt thì cũng có cái hay trong sự non nớt đó. Những tác phẩm còn nhiều lỗi cũng có cái hay trong những lỗi đó. Những tác phẩm thuần thực lại có cái hay trong sự thuần thực đó.

Mỗi tác phẩm đều có điểm thú vị riêng nên cậu luôn có thể vui vẻ lật qua từng trang giấy. Ao không hề hiểu được cảm giác “buồn chán” khi đọc sách.

“Vậy sao... Tất cả đều thú vị sao?”

Vẻ mặt và giọng nói lầm bầm của cậu Sakutaro khi ấy như thoảng một vẻ u sầu và khổ sở.

Hiện tại, bên tách trà cúc Chamomile đầy hơi ấm kia, ánh mắt Hiyuki nhìn Ao dường như cũng mang cùng vẻ u sầu và khổ sở như cậu Sakutaro khi ấy.

“Bạn Kazetani...”

Hiyuki lầm bầm với một giọng đượm buồn.

Tại sao Hinomiya lại nhìn mình bằng ánh mắt đó nhỉ? Tại sao cậu ấy lại có vẻ buồn đến như thế?

“Là một người... rất rộng lượng.”

Lòng ngực Ao như bị bóp nghẹt bởi một cơn đau chạy dài.

Tại sao lòng ngực cậu lại đau đến thế, chính bản thân cậu cũng không hiểu nữa.

Rõ ràng cậu được Hiyuki khen nhưng cô không hề vui vẻ. Ao cũng cảm thấy một cơn đau lòng chạy dọc, chứ không phải sự vui mừng.

“Cảm ơn cậu. Lần đầu tiên có người nói với tớ như vậy đó.”

Cậu vờ ngại ngùng, tránh ánh mắt Hiyuki.

Hiyuki cũng im lặng.

“Xem nào, ta đã nói chuyện đến đâu nhỉ? Đúng rồi, đến cảnh cuộc đua cá mập. Tớ nghĩ nên dùng nhiều từ tượng thanh nhấn vào đây, còn đoạn này nên miêu tả nhiều hơn.”

Để thay đổi bầu không khí khó chịu kỳ lạ này, Ao càng cố ý nói chuyện bằng giọng tươi vui hơn.

“Khi miêu tả, Hinomiya hay thêm vào rất nhiều chi tiết. Đưa ra một loạt những thông tin về đặc trưng ngoại hình của nó, sau đó viết sang những điểm đặc trưng sinh học khác... Cách miêu tả này dạo gần đây khá thịnh hành. Nhất là miêu tả cảnh kẻ địch xuất hiện trong khi đánh nhau, cách làm này khiến người đọc dễ dàng thấm nạp hơn và là một cách làm hiệu quả. Nhưng cậu hãy thử nghĩ xem có thể áp dụng những cách khác không?”

“Tớ nên... miêu tả theo kiểu nào?”

“Như đoạn miêu tả cá mập vậy điều ở đây chẳng hạn. Cậu có thể dùng câu ‘Cá mập vậy điều là...’ rồi miêu tả về vẻ ngoài cũng như tập quán của loài cá mập này chẳng hạn.”

“... Ừ.”

“Cậu có thể miêu tả đuôi cá mập vây điều đã di chuyển duyên dáng thế nào, chúng đã rẽ nước rồi lướt đi sắc nét ra sao, những cái vây lưng của chúng nhìn như thế nào nữa. Thêm dáng vẻ chúng khi vận động vào, người đọc sẽ có cảm giác đang cùng với nhân vật chính chứng kiến cuộc đua cá mập.”

Đôi mày Hiyuki cau lại.

“Tớ chỉ... được nhìn thấy cá mập vây điều... duy nhất một lần, từ hồi bé... Cá mập vây điều trong tranh ảnh lại không cử động được...”

“Cậu thử tìm video về cá mập vây điều trong quán cà phê Internet xem sao? A, có cách này hay hơn.”

Ao lồi cái đi động ra và bắt đầu tìm kiếm.

Cậu tra thử mập vây điều, viện hải dương học và tên tỉnh mình, kết quả hiện lên khiến cậu cười khì.

“Đây rồi. Viện hải dương học này chỉ cần đi tàu điện khoảng một tiếng là tới thôi. Ở đây cũng có cá mập vây điều đấy, ngày nghỉ tới bọn mình cùng đi được không?”

Nhìn vào màn hình điện thoại, khóe môi có nốt ruồi duyên của Hiyuki khẽ hé ra, biểu cảm có chút hoang mang

“Ngày, ngày nghỉ tới...?”

“A... Hinomiya không thể ra ngoài vào ngày nghỉ nhỉ?”

Cậu đã nghe nói khá nhiều về người bà khó tính của cô. Cậu có thể nhận ra được Hiyuki sợ bà mình đến mức nào, cô ấy luôn hứng khởi nói chuyện về tiểu thuyết đến như vậy nhưng cứ gần đến giờ

giới nghiêm là cậu ấy chốc chốc lại lo lắng nhìn vào đồng hồ.

Ngày trước, cô từng khế khàng nói: “Bà tớ... ghét tớ lắm... Tớ làm điều gì bà cũng không thích...”

Khi Ao hỏi là “Cậu cãi nhau với bà hả?” thì cô ấy lại đỏ mặt rồi vội vã lắc đầu. Cô bạn chỉ nói “Xin lỗi...” rồi lặng thinh, khiến cậu cũng chẳng dám hỏi gì thêm...

Có lẽ cậu sẽ thử hỏi vào một dịp khác xem sao.

“... Bàn tay bà tớ... đáng sợ lắm... lạnh lẽo, đầy nếp nhăn lại vô cùng thô ráp...”

Cô ấy buồn rầu lắm bậm điều đó, nhưng rồi lại im bật như lần trước và cúi gầm mặt xuống.

Có khi nào Hinomiya thiếu tự tin đến vậy là do người bà này...

Cậu chợt nghĩ đến điều đó rồi lại thành mối bận tâm trong lòng.

Có lẽ cũng tại người bà này, cô bạn mới không thể thoải mái ra ngoài đi chơi vào ngày nghỉ.

Trong khi Ao còn lo lắng đến những điều đó, Hiyuki đã lắc đầu nguầy nguậy.

Thế rồi đôi mi dài lại sụp xuống, cô ấy đỏ mặt nói.

“Được, được chứ... Tớ, tớ sẽ đi. Phiền cậu giúp đỡ cho nhé.”

3

Sự cô độc của cá mập vây điều

Ngày Chủ nhật, trời đã đẹp một màu xanh trong từ sớm.

Mình lẽ mời con gái nhà người ta đơn giản vậy, chẳng biết có tốt không đây. Hai đứa cùng ra ngoài chơi vào ngày nghỉ, như đi hẹn hò vậy... A không, bọn mình chỉ đi ngắm cả mập vây điều trong lúc chúng bơi thôi, chỉ giúp Hinomiya tham khảo cho tác phẩm của cậu ấy... Chắc, chắc chắn không có ý đồ nào khác...

Suy nghĩ đó làm gương mặt cậu nóng lên. Khi Ao đi tới ga điểm hẹn, Hiyuki đã đến trước đợi sẵn, không mặc bộ đồng phục mọi khi.

Đã vào đầu tháng Sáu, mọi người đã chuyển sang mặc áo cộc tay. Hiyuki cũng mặc một cái váy liền cộc tay màu xanh lơ. Thiết kế đơn giản nhưng mang lại vẻ thanh khiết và duyên dáng rất phù hợp với Hiyuki, mái tóc dài màu trà mượt mà còn vương đôi chút nơi ngực. Xinh đẹp đến mức khiến Ao phải trầm trồ.

Cô cũng thu hút không ít ánh nhìn của người qua đường, ai ai cũng nhỏ to thì thào với nhau.

“Nghệ sĩ sao?”

“Đẹp thật đấy.”

Cậu cảm thấy mình quá ngu ngốc khi đơn giản mời một cô gái xinh đẹp cuốn hút như vậy đi chơi. Nhịp tim lại càng thêm dồn dập.

“Hinomiya, xin lỗi, cậu đợi lâu không?”

Ao lên tiếng gọi cô nàng với đôi chút ngập ngừng, gương mặt Hiyuki vẫn lạnh băng.

“Không.”

Cô bé đáp lại nhưng tránh ánh mắt cậu.

Ờ kìa... cậu ấy giận gì sao?

Mọi khi ở quán cà phê, Hiyuki vẫn thường đến trước. Ao đến sau đó vẫn hay nói lời “xin lỗi” nhưng mà khóe miệng điếm nốt ruồi duyên kia chỉ khẽ hé ra đáp lại: “Ờ cũng... mới đến thôi...”

Mình đến muộn vậy sao?

Câu liếc đồng hồ trong ga, thấy vẫn còn sớm hai phút so với giờ hẹn. Trong khi cậu còn đang thắc mắc mình có nhầm lẫn giờ giấc gì không, hai đứa đã đi qua cửa soát vé lên tàu.

Trên tàu, hai tay Hiyuki nắm chặt lấy cái túi xách đang để trên đùi còn mặt thì cứ cúi gầm.

“May mà hôm nay trời đẹp nhỉ?”

“...”

“Lần đầu tiên tớ đi xem cá mập vây diều đó.”

“...”

“Ờ đó còn có biểu diễn cá heo nữa đấy.”

“...”

Ao cố tìm cách bắt chuyện, nhưng Hiyuki chỉ ngượng nghịu gật đầu và thì thào bằng những lời lí nhí nên cậu chẳng thể nào nói tiếp câu chuyện được.

Đúng là cậu ấy đang giận?

Thế thì lại càng khó hiểu hơn.

Tuy Hiyuki cũng có chút bẽn lễn khi trò chuyện ở quán cà phê, nhưng họ vẫn có thể nói chuyện với nhau rất bình thường. Giờ gương mặt cô cứ lạnh băng rồi cúi gằm xuống như vậy khiến cậu chẳng biết nên làm thế nào.

Chắc mình đã hơi vô ý khi mời cô ấy đi chơi Viện hải dương học. Chắc bà cô ấy đã nói điều gì khó nghe khi biết cô ấy đi ra ngoài chơi. Hoặc cũng có thể là cô ấy không muốn đi chơi với mình...

Cậu càng lúc càng thấy lo lắng.

Với tính cách của Hiyuki, cô không muốn đi chắc cũng không thể chối từ.

“Hinomiya, tớ thấy cậu có vẻ không ổn lắm, cậu thấy mệt sao?”

Cậu dè dặt hỏi thử thì Hiyuki lắc đầu.

“Không phải...”

Cô làm bầm cụt ngón, những ngón tay lại càng siết chặt túi xách hơn rồi lại rơi vào im lặng.

“...”

Bầu không khí nặng nề vẫn bao trùm khi hai đứa tới Viện hải dương học rồi bước vào bên trong. Hôm nay là Chủ nhật nên rất nhiều gia đình đến nơi này chơi, những đứa trẻ được bố mẹ dắt tay vui vẻ tung tăng đi lại.

Bể cá được thắp lên bằng thứ ánh sáng xanh tối mờ ảo với con đường rục ánh xanh tựa như một mê cung. Bên trong lớp kính, cá đuối với thân hình bèn bẹt như cái chiếu, đàn cá ngừ với lớp vảy

lóng lánh ánh bạc, lũ cá thần tiên, cá bướm rồi cá chim hoàng đế với những bộ váy sọc cực kỳ sắc sỡ đang bơi lội tung tăng.

Cậu cũng thường nghe nói rằng nên chọn đi Viện hải dương học cho cuộc hẹn hò đầu tiên. Không phải lo lắng về thời tiết, cũng không phải chờ đợi quá lâu, cũng không lo thiếu đề tài do có thể nói chuyện đủ thứ về các loài cá, kể cả những lúc im lặng cũng có thể ngắm nhìn lũ cá cho qua thời gian.

Tuy không phải đang hẹn hò với Hinomiya... nhưng mình thử bắt chuyện về cá chắc cũng không ăn thua, hai đứa cứ im lặng thế này đúng tả khó chịu thật... Chắc Hinomiya cũng thấy khó chịu lắm.

Cậu khẽ khàng nhìn sang bên cạnh thì thấy Hiyuki đang mím môi nhìn chăm chăm vào bể cá. Gò má nắng trẻo ánh lên sắc đèn xanh, gương mặt đẹp để cứ cứng đơ ra nhìn rất đáng sợ. Đó không phải vẻ mặt của một người đang mãi mê ngắm cá.

Bên cạnh đấy, một cặp đôi chắc cũng tầm cấp Ba đang tình tứ với nhau.

“Yoshi ơi, lũ cá thần tiên này có mấy cái sọc vằn dễ thương quá kìa.”

“Saiya dễ thương hơn chúng nhiều.”

“Ừ ừ, Yoshi cứ đùa. A, xem này, xem này, mấy con cá này đang hôn nhau kìa.”

“Chúng ta cũng bắt chước chúng đi.”

“Ờ?”

Khoan đã! Chúng tôi còn đang đứng sờ sờ bên cạnh đây này! Mấy con cá đấy hôn nhau chỗ nào chứ, có mà cá đực đánh nhau

giành lãnh địa thì có, có chú thích ở đây...

Ao càng thêm lập bập.

Cô gái kia đã nhắm mắt lại, gương mặt như chờ đợi một nụ hôn. Chàng trai kia cũng nghiêng mặt xuống, ghé sát vào môi cô bé.

Ái chà...

Mình nên làm gì đây? Có nên tránh xa cặp đó không? Mình nên nói gì với Hinomiya bây giờ? Cặp đôi bên cạnh mình đang chuẩn bị hôn nhau, chúng ta đi ra đằng kia đi á? Không thể nào!

Hiyuki chắc cũng để ý thấy cặp đôi kia. Cô đang ôm chặt lấy cái túi, cúi đầu ngại ngùng.

Chắc hẳn Hinomiya đã nghe hết đoạn nói chuyện kia rồi.

Trong khi Ao còn đang hoang mang, khuôn mặt hai người kia đã tiến sát lại, đôi cá hường* màu hồng phớt kia cũng bơi qua che bản mặt hai đứa đúng lúc hôn nhau.

“~~~~~”

“...Ừm.”

Hiyuki so vai như muốn thu mình lại. Đôi kia chỉ hôn nhau có vài giây thôi mà Ao cảm giác như kéo dài cả thế kỷ. Chắc Hiyuki cũng thấy y như vậy.

“Tiếp theo, mình ra đằng kia đi.”

“Em muốn ăn bánh bao nhân đậu manbou.”

Cặp đó riu rít bỏ đi mất.

“... ”

“... ”

Ao và Hiyuki đứng trước bể cá hường với gò má đỏ ửng và

khuôn mặt cúi gằm.

Bên trong bức tường bằng kính, hai con cá hường kia vẫn chốc chốc lại hôn nhau.

“Không... không biết bể cá mập vây điều ở chỗ nào nhỉ?”

Ao hít mạnh một hơi để nặn ra câu hỏi.

“... A, chắc là đằng đó đấy.”

Hiyuki vẫn cứ cúi gằm, nói bằng giọng thều thào.

Cặp kia cũng đi về hướng đấy. Giờ mà đi theo lối đó thì vô cùng nguy hiểm.

“Chúng, chúng ta ở đây thêm lúc nữa nhé!”

“Ừ... được.”

Hiyuki cứng ngắc gật đầu.

Hai đứa lại im lặng như thế... Nhưng rồi, Hiyuki đột ngột mở lời.

“Xin... xin lỗi nhé... bạn Kazetani.”

Ao ngạc nhiên quay phắt sang thì thấy Hiyuki đang cúi gằm với vẻ mặt như sắp khóc. Khóe miệng với nốt ruồi duyên khẽ run run. Cậu càng thêm phần ngạc nhiên, miệng vuột ra câu hỏi.

“Tại sao Hinomiya phải xin lỗi? Cặp tình nhân kia có quen biết gì với Hinomiya sao?”

Đôi lông mày của Hiyuki như xô lại với nhau, mấy ngón tay càng bấu chặt vào cái túi.

“Không... phải vậy. Đây là... lần đầu tiên tớ ra ngoài chơi với bạn cùng lớp... tớ vui lắm... nhưng lại run quá... gương mặt cứ cứng đờ ra... chẳng thể nói được chuyện gì...”

Ao như bị đánh mạnh vào đầu.

Ra là vậy sao? Gương mặt của Hinomiya cứ cứng đờ ra như vậy không phải vì giận mà là vì run quá thôi sao.

Dường như cô ấy đang cảm thấy vô cùng có lỗi. Đôi mắt Hiyuki đã bắt đầu đầm nước.

“Trên tàu điện, Kazetani đã cố gắng bắt chuyện với tớ, nhưng tớ không thể đáp lại câu nào ra hồn... Thật không phải... với Kazetani... Rồi khi tới Viện hải dương học, tớ đã nghĩ rằng mình sẽ thấy đỡ hơn, nhưng vẫn chẳng thể nói chuyện trơn tru được. Tớ cứ giữ im lặng mãi...”

Các bạn cùng lớp gọi Hiyuki là “tiểu thư băng giá” lại còn giữ khoảng cách với cậu ấy.

Họ thấy vẻ mặt Hiyuki lạnh lùng và cứng nhắc, đôi mắt lúc nào cũng như phủ băng tuyết, đôi môi chằm khóe ruồi duyên luôn mím chặt, nên đã nghĩ rằng cậu ấy không muốn dính đến đám học sinh tầm thường xung quanh.

Hinomiya Hiyuki là một con người cô độc đầy cao ngạo.

Nhưng Hinomiya thực sự lại chỉ là một cô gái nhút nhát và sống nội tâm, cậu ấy cũng muốn có thể thân thiết với mọi người như bình thường.

Rõ ràng cậu biết về con người thật của Hiyuki.

Tại sao Ao lại không nhận ra được Hiyuki cảm thấy có lỗi với mình, nên gương mặt càng thêm cứng đờ, càng không biết nói năng sao cho phải.

Cậu quay sang Hiyuki và cúi đầu.

“Tớ cũng phải xin lỗi cậu.”

“Tại sao Kazetani phải xin lỗi tớ chứ? Người có lỗi là tớ cơ mà.”

Hiyuki lại càng thêm bối rối.

“Không đâu, tớ cũng là người có lỗi. Đây cũng là lần đầu tiên tớ đi chơi riêng với bạn gái nên cũng không hiểu rõ lắm.”

“Không thể nào, Kazetani phải được nhiều bạn gái thích lắm chứ.”

“Ờ, ờ, này.”

“Tớ thấy trong lớp... cậu cũng hay vui vẻ nói chuyện với mấy bạn gái mà.”

Hiyuki lại hạ ánh mắt nhìn xuống với vẻ cô đơn. Áo vôi vàng dính chính.

“Đó chỉ là trò chuyện bình thường mà thôi.”

“Nhưng mà, sáng nào các bạn gái trong lớp cũng... chào Ao còn gì. Mà không chỉ có các bạn gái, cả các bạn nam cũng... đều tụ tập quanh Kazetani... Mọi người đều rất thích Kazetani...”

Giọng nói của Hiyuki trùng xuống buồn bã.

Cả tiết sinh hoạt đầu giờ sáng hay giờ nghỉ trưa, Hiyuki luôn vào lớp sát giờ học.

Bạn bè lúc đó đã tụ tập thành nhóm riêng chuyện trò vui vẻ, cô ấy không bắt chuyện với ai cũng chẳng có ai bắt chuyện với mình. Nên cô cứ thẳng lưng, lạnh lùng bước về bàn mình.

Ao được mọi người yêu quý không có nghĩa cậu được nhiều con gái thích. Nhưng trong mắt nhìn của Hiyuki, chỉ cần có thể chào hỏi bình thường với mấy người bạn gái cũng đủ khiến cô ấy thấy ghen tị và đau lòng rồi.

Hiyuki vẫn cúi đầu khi chạm tay lên thành bể, những ngón tay khẽ gại gại như đang đùa với đám cá nhiệt đới đủ màu sắc.

“Các bạn trong lớp chào hỏi tớ vì tớ đã lên tiếng chào hỏi các cậu ấy trước. Cả Hinomiya cũng làm thế đi, hãy thử chào hỏi mọi người xem sao. Chắc chắn mọi người sẽ chào lại cậu thôi.”

Hiyuki ngẩng đầu lên với vẻ mặt như nói vô ích thôi.

“Không, không được đâu... mọi người sẽ thấy khó chịu đấy.”

Ao bật cười.

“Không có chuyện đó đâu. A, vậy thì cậu cứ chào tớ trước. Sau đó, tớ sẽ cất tiếng chào thật to đáp lại cậu coi sao.”

Ánh mắt Hiyuki vẫn bất an nhìn Ao chăm chăm.

“Tớ... chào cậu trước mặt mọi người trong lớp, thì Kazetani sẽ chào lại tớ sao...?”

“Đương nhiên rồi.”

Ao tươi tỉnh khăng định như vậy nhưng vẻ mặt Hiyuki lại càng như muốn khóc, đôi mắt cô lại nhìn xuống.

Cậu ấy sợ rằng tỏ ra thân thiện với mình trước mặt mọi người thì sẽ bị lộ chuyện viết LN chăng?

Thường thì Hiyuki không bao giờ bắt chuyện với Ao ở trong lớp, cũng không bao giờ nhìn thẳng vào cậu.

Cậu nghĩ rằng đó là do Hiyuki nhút nhát và ngại ngùng, nhưng có lẽ không phải là như vậy.

“Bất cứ khi nào Hinomiya muốn, cậu có thể nói chuyện với tớ. Ngoài ra, tớ sẽ bắt đầu chào hỏi Hinomiya từ ngày mai nhé.”

Hiyuki càng chùn vai lại, nhìn Ao dăm dăm.

“Dẫu sao thì hai đứa mình cùng thường gặp nhau sau giờ tin học, lại còn tới Viện hải dương học với nhau vào ngày nghỉ nữa, lờ nhau trong lớp học như vậy không phải kỳ quặc sao?”

Thấy Ao ngại ngừng nói như vậy, ánh mắt Hiyuki kị nhìn lên cậu có vẻ hơi khác lạ.

“À, nếu Hinomiya không thích...”

Hiyuki lắc đầu.

“Không phải là không thích.”

Sau đó, cô ấy còn nhỏ giọng nói.

“Tớ... vui lắm.”

Đôi mắt vẫn nhìn xuống nhưng gò má đã đỏ lên, khóe miệng tô điểm bởi nốt ruồi duyên khế hé mở khiến trái tim Ao lệch nhịp!

Tốt quá, cậu ấy đã cười lên rồi.

Ao cảm thấy vui hơn, lại nhìn thấy vẻ mặt dễ thương đến nhường này của Hiyuki, gương mặt của cậu nóng lên đến độ không thể kiểm soát và lồng ngực lại đập dồn dập bất thường.

“Giờ mình đi ngắm cá mập vậy điều nhỉ?”

Cậu ngại ngừng đề nghị, cô bạn cũng đồng tình gật đầu.

“...Ừ.”

Trước bể cá mập vậy điều, họ không thấy bóng dáng cặp tình nhân kia đâu.

Ao đứng cạnh Hiyuki ngắm làn nước biển trong leo lẻo qua lớp kính.

“Đó là cá mập vậy điều sao! Ai chà, to thật nhỉ. Trông cũng mạnh mẽ nữa.”

Lưng nó được bao bọc bởi một lớp vây xám cứng cáp như áo giáp, đầu vây loáng lên sắc trắng xanh đang chậm rãi rẽ nước. Con cá mập vây điều cao ngạo bơi trong làn nước giống y hệt mô hình gắn ở đầu cây bút của Hiyuki, với đôi mắt to cộ như muốn lồi ra khỏi tròng.

Đôi mắt không hề động chút ánh sáng còn trông như lạc thần đó lại tích tụ vô vàn sức mạnh, thăm thẳm như biển sâu không nhìn thấy đáy. Đôi mắt đó không hề nhìn ngó gì đến Ao và Hiyuki, lạng lẽ lướt mình qua đám hải quỳ và rong biển. Loài cá to lớn dưới đáy nước sâu vận động chậm rãi mà khoan thai với vẻ đẹp thật cao sang.

Hiyuki cũng ngắm con cá mập vây điều bằng đôi mắt trong veo. Chắc cô ấy đang nghĩ cách miêu tả nó trong bản thảo của mình. Gương mặt nghiêm nghị ghé sát lại gần bề.

Hinomiya cũng có nét giống cá mập vây điều thật...

Nếu cậu bảo rằng một đứa con gái giống cá mập thì chắc sẽ hứng trọn cơn thịnh nộ. Nhưng dù không nói khỏi miệng thì cái khí chất cao ngạo đó, ánh mắt lạnh lẽo như đáy biển sâu tối không thấy đáy đó nữa... Chưa kể, sự tồn tại mang tính áp đảo lẫn vẻ đẹp đầy cuốn hút đó thật giống với Hiyuki đang đứng bên cạnh cậu.

“Hinomiya thích cá mập vây điều từ bao giờ thế?”

Khi Ao bất chợt hỏi điều đó, bờ vai Hiyuki như giật nảy.

“A, xin lỗi. Tớ đã làm ảnh hưởng đến việc quan sát của cậu rồi hả?”

“...Đâu có.”

Cô vội vã lắc đầu. Sau đó bắt đầu ngập ngừng nói.

“Cá mập vây diều... là loài cá... khiến tớ nhớ đến kỷ niệm về mẹ...”

“Mẹ cậu?”

“... Hồi tớ lên ba... mẹ tớ đã bị bệnh rồi mất... Trước khi nhập viện, mẹ đã đưa tớ đến Viện hải dương học... cùng tớ ngắm cá mập vây diều. Cái bút chì gắn hình cá mập vây diều cũng là do mẹ tặng tớ năm đó.”

Vậy sao... kỷ niệm với mẹ. Mẹ của Hinomiya đã mất từ khi Hinomiya còn nhỏ ư...

Khi lắng tai nghe những lời buồn bã cô nói ra, trái tim cậu cũng nhói đau theo.

Hiyuki dùng bút danh Sameyo ROI lấy từ cái tên loài cá mập vây diều kia, cũng nhắc đến cá mập vây diều trong tác phẩm của mình. Thì ra không chỉ đơn giản vì cậu ấy thích cá mập vây diều, mà nó còn gắn với kỷ niệm về người mẹ đã mất.

Không biết bố Hinomiya thì sao nhỉ? Không sống cùng với cậu ấy sao? Hay là, cậu ấy cũng không còn bố?

Cậu cảm thấy chút lưu tâm đến hoàn cảnh gia đình cô nàng nhưng lại không dám hỏi.

Hiyuki chỉ nhắc đến mẹ thôi mà ánh mắt đã rịn đầy vẻ đau buồn như thế, khiến cậu càng thấy cô ấy cô độc hơn.

Nhìn con cá mập đẹp đẽ với ánh mắt lạnh lùng đơn độc thanh nhã bơi trong bể nước xanh, Hiyuki lặng lẽ lẩm bẩm.

“Cá mập vây diều... là loài sinh vật sống dưới tầng biển sâu,

không xuất hiện trên tầng nước nông gần bờ... Chúng cũng chẳng có bạn bè... chỉ luôn hành động một mình...”

Đôi mắt to tướng như lò ra kia không hề nhìn về phía này. Lũ cá nhỏ thường bơi với nhau thành đàn, đám hải quỳ với rong biển thì mọc tụm lại thành khối, nhưng cá mập vây diều luôn chỉ bơi một mình.

“Vậy nên... nên câu chuyện tớ viết ra... chỉ là dối trá thôi...”

Câu chuyện Hiyuki viết ra kể về nhân vật chính Subaru đi sang một thế giới khác. Đó là một vương quốc với nhiều hòn đảo nổi trên mặt biển như trong chuyện thần tiên, người dân dùng cá mập vây diều làm phương tiện di chuyển. Cá mập vây diều ở nơi đó rất thích ăn kẹo ngọt, còn có thể nói chuyện bằng sóng não.

Mỗi người dân sống ở đó đều có một con cá mập vây diều của riêng mình.

Họ không coi chúng là thú nuôi hay gia súc, mà là người bạn đồng hành quan trọng.

Ban đầu, chỉ một mình Subaru là không có con cá mập vây diều của riêng mình. Nhưng cậu đã tình cờ gặp gỡ với con cá mập vây diều cao ngạo tên là Heinrich, tuy hồi đầu nó đối xử với cậu khá ghẻ lạnh nhưng mối quan hệ dần trở nên sâu sắc hơn.

Thế rồi, trái tim dần thông hiểu nhau đến một lúc cậu có thể nghe được tiếng nói của Heinrich, Subaru và Heinrich trở thành hai người bạn đồng hành không thể thiếu của nhau.

Trong tác phẩm của Hinomiya, cá mập vây diều đều là những sinh vật tốt, còn có thể sống được ở vùng nước nông, lấy nhau rồi sinh con đẻ cái, còn rất thân thiết với loài người. . .

Nhưng nếu nói rằng đó chỉ là dối trá?

Hiyuki đã nói rằng cá mập vây diều thực sự không như thế bằng ánh mắt lạnh băng mà sâu thẳm.

Cảm thấy được nỗi đau dằm sâu trong lồng ngực nhưng quyết không để lộ nó ra, Ao cất tiếng vui vẻ nói.

“Vậy thì, loài cá mập vây diều trong tác phẩm của Hinomiya là loài cá mập vây diều đặc biệt rồi.”

“Ờ?”

“Chúng có thể đi lên vùng nước nông, lại thân thiện và giúp đỡ con người, đó chẳng phải là loài cá mập vây diều tuyệt vời nhất hay sao?”

Hiyuki nhìn Ao với ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Thứ khí chất lạnh lẽo luôn vây bọc với Hiyuki dần nhạt bớt, trở về làm một cô bé học sinh cấp Ba rất bình thường lại có phần ngây thơ. Ao vừa cười vừa thâm nghĩ Hiyuki thật là dễ thương.

“Trong Light novel, mọi thứ đều tự do và có thể trở thành sự thật còn gì? Vậy nên hoàn toàn có thể tồn tại một thế giới có loài cá mập vây diều như thế, tớ thấy cũng vui lắm mà. Tuy tớ biết là phải giữ tính thực tế cho câu chuyện, nhưng pha thêm chút chất viễn tưởng vào trong đó cũng có sao đâu. Tớ thích kiểu đó.”

“...”

Gương mặt ngây thơ đó lại chăm chăm nhìn lên Ao. Một gia đình với con nhỏ bước lại gần.

“A, cá mập kìa. Hoàn tráng chưa!”

“Đó là cá mập vây diều đấy.”

“Mẹ ơi, con muốn mua cá mập vây điều.”

“Không được. Đâu có nhét vừa bồn tắm nhà mình.”

Họ ríu rít trò chuyện với nhau như vậy.

Đôi mắt Hiyuki đắm nước, còn bắt đầu sụt sịt nữa.

Cô vội vàng quay đi để giấu gương mặt mình, lau mặt rồi mới quay lại nhìn Ao.

“Đúng nhỉ... Chắc chắn là có những con cá mập vây điều như vậy.”

Gương mặt đỏ bừng trong khi cô ấy lăm bằm rồi cười yếu ớt.

Nhìn bờ môi khép hờ với nốt ruồi duyên dáng kia, Ao cũng cười khi.

Sau đó, cả hai đi vòng quanh khu bể cá một lần rồi ăn trưa ở nhà hàng trong Viện hải dương học. Những bức tường xung quanh đều là bể kính, hai người có thể trò chuyện và ăn uống vui vẻ trong khi được vây quanh bởi lũ cá.

“Bữa trưa dành cho trẻ con... dễ thương chưa này.”

Hiyuki lăm bằm như vậy khi nhìn thấy ảnh minh họa bữa ăn với cái đĩa mang hình con cá, xúc xích cắt thành hình bạch tuộc, và sốt cà chua vẽ thành hình cá trên món cơm trứng omuraisu.

“Hay ta gọi thử coi?”

Cậu nói với vẻ tinh quái.

“Ờ, nhưng, nhưng mà...”

Cô bé hoảng lên.

“Tớ cũng sẽ gọi món đó cùng cậu, cứ thử xem sao.”

“Này, bạn Kazetani.”

“Xin lỗi, cho em hai suất cơm cho trẻ em.”

Nhân viên phục vụ tươi cười từ chối.

“Xin lỗi quý khách, đây là suất ăn dành cho các bé từ lứa Tiểu học trở xuống.”

“A, vậy sao ạ? Em xin lỗi, để xem nào, vậy thì... chị đợi cho một chút được không?”

“Quý khách cứ tự nhiên.”

Khi nhân viên phục vụ rời đi, cậu ôm mặt.

“Chết thật, ngại quá đi mất. Mặt tớ đỏ lên cả rồi.”

Ao thốt lên bằng giọng như tỏ ra dễ thương rồi lấy tay quạt quạt, Hiyuki bật cười.

“A, xin lỗi, nhưng mà... cậu dễ thương quá.”

Dễ thương quá!?

Bị con gái nói là dễ thương.

Đó là cú đánh nốc ao với một thằng con trai. Nhưng thấy ánh mắt Hiyuki nhìn mình ngọt ngào đến tan chảy, nốt ruồi nơi khóe môi cũng như cười lên như thế, Ao lại không thể nào bình tĩnh nổi, trái tim cứ nhói lên từng cơn.

Đúng là ngược thật đấy... nhưng Hinomiya đáng yêu thế này thì cứ kệ đi.

“Hãy để chuyện này là bí mật của riêng tớ và Hinomiya nhé.”

Hiyuki có vẻ vui khi nghe thấy cậu nói những lời này.

“.. Ừ.”

Cô gật đầu.

Gương mặt Ao nóng rục lên, nhịp tim dồn như trống trận.

“À! Ta nên gọi gì bây giờ?”

Cậu lại nhìn xuống thực đơn.

Ao gọi một mỳ hải sản nướng kỹ, Hiyuki thì gọi một gratin* của rồi vừa ăn vừa bàn chuyện về bản thảo hiện tại.

“Cậu có tham khảo được gì về cá mập vậy điều không?”

“Có, nhiều lắm.”

“Vậy thì, tớ có thêm một lời khuyên cho cậu đây. Những miêu tả mang theo cảm xúc của nhân vật sẽ tạo được điểm nhấn.”

“Như thế nào?”

“Hãy tả cảnh vật phản ánh tâm trạng những người nhìn thấy chúng.”

“Tâm trạng...?”

Hiyuki nhìn Ao bằng ánh mắt trong veo.

“Ừ, ví dụ như khi buồn cậu sẽ cảm thấy cảnh vật nhuộm màu buồn bã. Còn khi vui thì cảnh vật đó sẽ rục rỡ và tươi sáng đúng không? Chính vì thế, cậu nên dựa vào con mắt của người nhìn để miêu tả cảnh vật, người đó đang mang tâm trạng như thế nào và nên tả cảnh xuôi theo ra sao, cảnh vật và cảm xúc sẽ hòa nhập với nhau và lưu lại trong lòng độc giả. Khi một cô thiếu nữ viết nên tiểu thuyết tình yêu bằng ánh mắt nhìn người con trai mình thích sẽ tạo ấn tượng lớn lao. Bởi vì, khi cậu thích một người thì cậu sẽ nhìn ra rõ nhất điểm hấp dẫn của người đó còn gì?”

Hiyuki thu mình lại, ánh mắt khẽ lảng đi chỗ khác rồi nhìn lên Ao

và hỏi.

“... Không phải là thấy người ta hấp dẫn nên mới thích... mà vì thích nên mới nhìn ra điểm hấp dẫn sao?”

“Có lẽ là cả hai chẳng?”

Ao lập tức đáp lời khiến Hiyuki càng thêm thu mình lại.

Ao liền nói tiếp.

“Tớ cho rằng ngay từ khi nhìn ra được điểm hấp dẫn của người kia, đó đã là thích rồi.”

“Là... là vậy sao...?”

Chẳng hiểu sao Hiyuki có vẻ bối rối.

“Trong Light novel cũng hay xuất hiện mà, khi ta nhìn thấy họ rực rỡ như ánh sáng đó, chẳng phải là hoàn hảo sao?”

“...”

Mặt Hiyuki giờ đã đỏ chín, đôi vai rùn lại rồi bắt đầu vội vã ăn nốt món gratin cua.

“Món, món gratin này có sốt kem ngon thật.”

“Vậy sao, thế thì hay quá.”

“Ừ, đúng.”

Hiyuki gật gật, gương mặt vẫn còn đỏ khi ăn tiếp món gratin cua.

Buổi chiều có biểu diễn cá heo ngoài bể bơi nên cậu cùng Hiyuki ra đó xem.

Khu vực này thiết kế bằng nhiều tranh minh họa theo tông màu xanh rất tươi mát, những chú cá heo nhảy vọt lên khỏi mặt bể. Ao vui vẻ reo hò cùng những đứa trẻ bên cạnh, Hiyuki cũng hớn hờ dỗi theo.

Huấn luyện viên giơ cao con cá làm mồi lên, con cá heo bơi dưới đó gật đầu xin cá. Mỗi lần như thế, Hiyuki lại khẽ thốt ra một lời ngọt ngào.

“Dễ thương quá...”

Nghe thấy tiếng thì thào đó, Ao lại nhớ đến lời khen “dễ thương quá” mà Hiyuki dành cho mình.

Nhớ ánh mắt như động lòng người khi ấy, cậu lại thấy tim mình đập thành thịch.

... Sao có thể... dễ thương đến như vậy.

Chết thật.

Khi lũ cá heo đã náu mình dưới đáy bể bơi, huấn luyện viên liền nói.

“Các bạn ơi, chúng ta hãy cùng nhau gọi tên của cá heo nhé. Chú cá heo đầu tiên tên là Yamato.”

“Nào...”

Anh ta ra hiệu.

“Chúng ta cũng cùng gọi đi.”

“Ơ?”

“Nào, cùng gọi đi.”

Hiyuki mở to mắt.

Ao cùng với lũ trẻ gào lên.

“Yamato ơi!”

Hiyuki như bị cuốn theo, cô cất tiếng dù chậm mất một nhịp.

“... mato ơi!”

Giọng nói đó nhỏ xíu còn nhiều phần ngại ngùng, nhưng đong lại rất rõ ràng trong tai Ao.

Tiếng nước bắn lên cao, một con cá heo nhảy vọt lên còn cao hơn cả làn nước kia. Đám trẻ con kêu ré lên, Hiyuki cũng bật cười.

“Tiếp theo là Yukari nhé. Nào...”

“Yukari ơi!”

“...kari ơi!”

Hiyuki gào lên với giọng có phần to hơn lúc trước.

Con cá heo tiếp theo, rồi con cá heo tiếp sau đó nữa, mỗi lần gọi ra một cái tên vẽ mặt Hiyuki lại thêm phần tươi tỉnh. Giọng nói càng thêm lớn kia như dội vào trong lòng Ao.

Khi buổi diễn kết thúc, gò má Hiyuki đã nhuộm sang một màu hồng.

“Vui quá đi mất!”

Cô bạn còn tươi cười nói vậy.

Sau đó, cả hai còn đi ngắm khá nhiều khăn thêu và bưu thiếp vẽ hình cá trong quầy bán đồ lưu niệm. Ao mua cho hai đứa em sinh đôi cặp bút chì kim có gắn hình cá heo, một cái màu hồng và một cái màu xanh lơ.

Trong đó cũng có bán bút chì kim gắn hình cá mập vậy điều y như cái mà mẹ Hiyuki đã mua cho trước kia, Hiyuki vừa nhìn nó vừa tươi cười nói.

“Vẫn còn bán này.”

Hiyuki nói là cần tài liệu tham khảo, nên đã mua một quyển tranh

động vật bán trong đó.

“Cậu có giờ giới nghiêm vào cả ngày nghỉ đúng không? Chúng ta cũng nên về thôi nhỉ.”

“Ừ... Nhưng mà, tớ muốn... ngắm cá mập vây điều thêm một lần cuối.”

Hiyuki thở thê đề nghị như vậy.

“Được rồi, đi thôi.”

Có lẽ đã qua tầm đông khách. Chẳng có ai đứng trước bể cá mập vây điều cả.

Cậu đứng cạnh Hiyuki trên con đường bao bọc bởi ánh sáng màu xanh, cùng nhau ngắm cá mập vây điều. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, những tiếng người đi lại và giọng trẻ con vắng lại từ xa càng khiến cho sự tĩnh lặng này thêm sâu.

Ao quay sang nhìn gương mặt trắng trẻo của Hiyuki đang được vây bọc bởi thứ ánh sáng màu xanh, ánh mắt trong trẻo của cô đang nhìn con cá mập vây điều chậm rãi bơi trong làn nước.

Tắm trong làn ánh sáng trắng xanh, thân thể dài màu xám với những cái vây thanh tao rẽ nước. Con cá mập vây điều mạnh mẽ, cao ngạo và đẹp đẽ với đôi mắt to tướng kia đang nhìn gì vậy nhỉ.

Vị vua cô độc của biển cả thực sự không đến vùng nước nông, cũng chẳng tụ tập thành đàn, luôn hoạt động một mình...

“Cảm giác như... chúng ta cũng đang ở dưới đáy biển vậy.”

Hiyuki khẽ khàng lẩm bẩm.

Dưới ánh sáng đèn, cả Ao lẫn Hiyuki đều như nhuộm sang màu của biển.

“... Đúng là vậy nhỉ.”

Đáy biển có lẽ cũng tĩnh lặng và bình yên như thế này chẳng.

Cậu cảm giác như đang ở một thế giới khác nơi chỉ có mình và Hiyuki. Chẳng rõ Hiyuki có cảm thấy giống như vậy không.

“Tớ... không muốn về...”

Ao ngỡ mình đã nghe lầm.

“Tớ muốn ở đây mãi... như thế này.”

Giọng nói như đang ở trong mơ kia lại vang lên ngay bên cạnh cậu.

Khi cậu quay sang nhìn vào gương mặt Hiyuki, gương mặt cô ánh lên sắc xanh tái từ ánh đèn mang một màu cô đơn vô hạn. Hàng mi sụp xuống như khẽ run rẩy, đôi môi với nốt ruồi duyên cũng tái đi. Những ngón tay gầy đang nắm chặt lấy cái váy màu xanh lơ... Trông cậu ấy như đang lạc trong một cơn mơ đầy ánh đèn xanh...

“... Hinomiya?”

Cậu ngập ngừng lên tiếng gọi.

Cô như sực tỉnh, ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi cậu.”

Gò má kia như nhuộm sang sắc đỏ, cô vội vàng nói tiếp.

“Lúc, lúc nãy... không, không phải lời tớ nói đâu, là Subaru... khi phải trở về sau tối hẹn hò với Cyan trên bờ biển, chắc cậu ấy đã nghĩ như vậy chẳng... Tớ tưởng tượng vậy thôi...”

“Trời ạ, ra là thế. Cậu làm tớ giật cả mình.”

Ao thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ thành thật xin lỗi.”

Mỗi lần cô cúi đầu, những sợi tóc mượt màu nâu sáng lại rũ xuống bờ vai.

“Không đâu, cảnh hẻm hò nơi bờ biển hả? Chắc sẽ là một đoạn hay đấy.”

Cậu tươi cười nói câu đó, vẻ mặt Hiyuki cũng thoáng hiện lên vẻ mơ màng, khóe miệng với nốt ruồi thoáng hiện lên nụ cười.

“Ừ.”

Cô đáp lời.

“Ta về thôi nhỉ?”

“Ừ.”

Sau khi rời khỏi Viện hải dương học, Hiyuki cũng cười suốt.

Trên chuyến tàu trở về, cảnh vật bên ngoài cửa sổ đã dần nhuộm sang ráng chiều buông. Hai đứa ngồi cạnh nhau trên ghế, chỉ cách nhau một khoảng nhỏ vừa đủ chạm vai, nhỏ giọng tán chuyện với nhau.

“... Tớ biết là Kazetani cảm thấy vui khi đọc bất cứ bộ truyện nào... nhưng Kazetani cũng có dạng truyện không thích chứ?”

“Có chứ, những cuốn truyện viết trên giấy bản thảo sau đó in ra khổ A4, chữ nghĩa cứ tách rời nhau ra chẳng hạn. Hay những bản thảo in bằng cỡ A3, rồi những kiểu chữ rỗng bay phượng múa quá tớ đọc không ra. Bản thảo đánh máy thì kiểu gì cũng có thể đọc được nhưng mà những bản thảo viết tay khó phân định chữ Hán thật sự rất khó chịu. Rồi còn những người viết chú thích (?) bên cạnh câu văn nữa, tớ luôn đọc hết tất cả nhưng kiểu gì cũng có

những đoạn khiến tớ khó hiểu... tớ đành phải chịu thua mà ghi chú lại là: Xin lỗi, tôi không đọc nổi và gửi trả lại cùng với những bản thảo bị loại. Tớ sẽ báo với bên Ban thẩm định là tôi không thể đọc được bản thảo quý vị gửi cho, thế thôi... Tuy nhiên lúc tớ vẫn nghĩ tác phẩm đó biết đâu lại là một kiệt tác. Cũng hy vọng mọi người có thể đọc được nó...”

Nhưng mà, người của Ban biên tập chắc cũng không tài nào đọc nổi.

Hiyuki chớp mắt nhìn Ao nói xong.

“Điều này... hơi khác với *dạng truyện không thích*... tớ hỏi cậu.”

Cô bạn ngậm ngừng nói.

Sau đó lại hỏi tiếp.

“Vậy thì, có câu chuyện nào khiến cậu đặc biệt thích thú không?”

“Tớ thấy thích LN hơn các dòng văn học hay dòng sách kinh điển.”

“Cậu thích thể loại nào nhất trong Light novel?”

Hiyuki lại chủ động hỏi tiếp.

“Có lẽ là... những tác phẩm mang chút ngụ ý chẳng?”

“Ngụ ý...?”

“Ừ, Light novel thường hay có nhiều tập, những bộ truyện gài sẵn nhiều ngụ ý từ trước về những chi tiết mãi sau này mới xuất hiện chẳng hạn. Đúng rồi, khi hiểu ra được những điều đó ngụ ý cho thứ gì tớ sẽ cảm thấy cực kỳ hứng khởi. Dường như mọi thứ trước mắt như tươi sáng hẳn lên, lại khiến lòng thấm thía cảm động. Một bản thảo có thể khéo léo đưa vào những ngụ ý như thế thật sự

khiến người ta cảm thấy hưng phấn. *A, chi tiết kia được nhắc đến từ trước làm tiền đề cho đoạn này đây.*”

“Ngụ ý... vậy... phải chăng là những điều xuất hiện về sau đã được ngầm gợi ra đâu đó từ phần đầu để cuốn hút độc giả... kiểu đó sao?”

“Ừ. Ví dụ nhé, kẻ hầu cận trung thành của quý vương nhưng đến cao trào thì quay ngoắt sang hỗ trợ người anh hùng. Người anh hùng chắc chắn sẽ thấy ngạc nhiên, người đọc cũng không cảm thấy thuyết phục đúng không? Rồi đột nhiên bóc ra sự thật là cha mẹ kẻ đó đã bị quý vương giết hại, hắn ta chỉ vờ quy phục quý vương nhưng thực lòng luôn đợi cơ hội trả thù. Những chi tiết đột ngột như vậy dễ khiến người đọc nghĩ rằng đó là giải pháp tình thế. Nếu trước đó thể hiện ra đôi chút thái độ đáng nghi của kẻ hầu cận kia, hay một đồng minh nào đó của người anh hùng lại tiên lượng trước được điều gì đó. Khi kẻ hầu cận kia phản lại, người đọc sẽ hưng phấn thốt lên: *A, hắn ta chính là hiệp sĩ cuối cùng.*”

“... Như nhân vật Reinaldo trong *Truyện thuyết anh hùng*...”

“Đúng, Reinaldo vốn là kẻ tử thù nhưng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc lại trở thành đồng minh của nhân vật chính Kou và đảo ngược thế cờ, thật sự khiến người đọc phấn khích. Những ngụ ý đã được sắp đặt rất khéo léo, mọi chuyện lại liên kết với nhau theo kiểu không ngờ như thế khiến độc giả hoàn toàn bị đánh lừa.”

“...Tớ cũng thấy thế.”

“Nếu ngụ ý quá lộ liễu thì người đọc sẽ có thể đoán trước được tình tiết, nên cần làm sao cho khéo để độc giả không chú ý đến nó. Một khi độc giả đã nhớ kỹ ngụ ý kia thì nó không có tác dụng gì mà

ngược lại còn thành con dao hai lưỡi. Vậy nên, người viết vừa phải đặt nó trước mũi độc giả, lại không được làm quá lộ liễu để độc giả nhận thấy điều đó.”

Hiyuki lặng lẽ thì thầm.

“Đúng là khó thật.”

“Ừ, nên khi tớ bắt được một ngụ ý nào đó sẽ cảm thấy vô cùng cảm động. Tớ thích nhất là những câu chuyện như vậy đấy.”

Bóng chiều tà nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ phủ lên mái tóc và đôi lông mày của Hiyuki khi cô bé ngại ngùng nhìn Ao hùng hồn nói điều đó.

Cuối cùng cũng về đến ga, Ao và Hiyuki cùng nhau bước xuống.

Bên ngoài cũng được bao bọc bởi ráng mặt trời nhợt nhạt.

“Bạn Kazetani đi xe đạp ra ga sao...?”

“À, tớ gửi ở trường.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đi cùng nhau về đến trường nhé...”

Như thể cảm thấy vui vì có thể ở cùng với Ao thêm lúc nữa, nốt ruồi nơi khóe miệng của Hiyuki như cũng rạng lên khiến trái tim Ao không ngừng réo vang.

Nhìn Hiyuki giữa ráng trời chiều như vậy càng thêm xinh đẹp bội phần. Mái tóc dài mượt mà lẫn đôi mi dài rủ xuống mắt, bờ vai gầy lẫn gương mặt nhỏ nhắn đều rực rỡ như ánh sáng...

Ơ kìa? Rực rỡ sao?

“...Cảm giác rực rỡ như ánh sáng đó, chẳng phải là hoàn hảo sao?”

Cậu chợt nhớ đến những lời mình đã nói ra ở Viện hải dương

học.

Khoan đã nào, sao lời này như đang ngụ ý điều gì vậy.

Trái tim cậu lại càng thêm loạn.

“Bạn Kazetani.”

Hiyuki đang sóng bước đi bên cạnh, chợt gọi bằng một giọng điềm tĩnh.

Cả giọng nói đó nghe cũng ngọt ngào hơn lệ thường...

“Tớ sẽ cố gắng... viết ra câu chuyện có nhiều ngụ ý thật khéo léo.”

Tại sao cậu lại nhìn thấy Hiyuki rực rỡ như ánh sáng đến vậy?

Tại sao cậu lại luôn để ý đến Hiyuki như vậy?

Bờ môi với nốt ruồi nho nhỏ của Hiyuki lại e thẹn nở nụ cười. Ánh mắt cô khẽ liếc đi nơi khác, lăm bằm như thể đang thú nhận một chuyện gì trọng đại lắm.

“Tớ mong... Kazetani có thể... thích.”

Trái tim Ao như nhảy cẫng lên.

Thích ở đây... không phải nói đến bản thân Hinomiya, mà là tiểu thuyết Hinomiya viết phải không? Vậy sao mình lại bối rối đến thế này?

Gương mặt cậu giờ nóng như một cái ấm nước đang sôi ùng ục, mọi suy nghĩ đều rối loạn.

Trong khi được bao bọc dưới thứ ánh sáng rực rỡ kia, Hiyuki cũng tỏ ra ngại ngùng...

“Bạn Hinomiya...”

Đúng lúc Ao mở miệng.

“Ao ơi!”

Đó là một giọng nói ngọt ngào quen thuộc.

Chủ nhân của giọng nói quyến rũ khiến người khác nghe qua một lần chẳng thể nào quên đó là một người hơn tuổi hai đứa khá nhiều, một chị gái rất dễ thương tầm 20 tuổi.

Chiếc áo phong màu hồng in hình con thỏ đen với bộ ngực to “khủng bố”, chị ấy mặc một cái áo khoác trắng, chiếc váy ngắn cũn màu đen có gắn dây xích xanh. Cách ăn mặc mang kiểu cách của nữ sinh cấp Ba mà lại rất phù hợp, như thể khẳng định “tôi đây trưởng thành nhưng vẫn còn dễ thương lắm”. Cách trang điểm cũng nhấn vào mắt với lớp mascara dày.

“Ơ, chị Aeka... hự.”

Chị ta đột ngột ôm chầm lấy Ao.

“Ao ơi, quá đáng lắm. Quá đáng lắm, Ao ơi.”

Bộ ngực khủng kia cứ ấn chặt vào người Ao, đôi cánh tay mềm mại quàng qua cổ Ao, một mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng bay ra trong khi chị ấy vẫn kêu than quá đáng với nước mắt lưng tròng.

“Chị Aeka, bình tĩnh lại nào.”

“Xin lỗi... tớ...”

So với người phụ nữ đang ôm chặt lấy Ao mà gào khóc, cô bé nói bằng một giọng nhỏ rí rất khó nghe.

Đúng rồi! Hinomiya đang ở đây!

Đôi lông mày của Hiyuki sụp xuống, gương mặt đỏ ửng lên.

“Xin... xin lỗi...”

Cô ấy chỉ nói có vậy, rồi chưa kịp đợi Ao mở miệng đã lướt qua Ao, và bỏ chạy trên vỉa hè đi bộ nơi ráng chiều vàng dần ngả hoàng hôn.

“A, bạn Hinomiya!”

Ao gọi với theo nhưng cô ấy cũng không hề ngoái lại.

4

Những điều phiền nhiễu hàng ngày ngọt ngào mà ngốc nghếch

Chị gái xinh đẹp đó là bạn gái của Kazetani chẳng...

Sau khi bỏ chạy về ngôi biệt thự lâu đời nhà mình, Hiyuki buồn rầu ngồi vào cái bàn học xưa cũ trong căn phòng kiểu Nhật.

Không phải... học sinh cấp Ba, có lẽ là sinh viên đại học...? Có khi còn đi làm rồi... Chị ấy hơn tuổi Kazetani, ngực lớn như vậy, còn đáng yêu nữa... trang phục hiện đại lại dễ thương. Giọng nói đó cũng vô cùng ngọt ngào... Chị ấy còn gọi Kazetani bằng tên là "Ao".

Khoảnh khắc được Ao mời đi chơi Viện hải dương học, cô đã ngỡ như một giấc mơ.

Từ hôm trước, đầu óc cô đã luẩn quẩn với chuyện nên mặc đồ gì. Có cần chuẩn bị hộp cơm hay không? Hai đứa sẽ phải đi tàu điện khá lâu, nên nói chuyện gì với Kazetani trong lúc đó. Bao nhiêu nỗi băn khoăn rồi hồi hộp khiến cho lúc Ao tươi cười xuất hiện ở nhà ga điểm hẹn, lồng ngực cô cứ mãi réo rắt đến mức chẳng dám nhìn thẳng vào mặt cậu.

Kazetani, cậu ấy khác lúc ở trên trường quá...

Chỉ thay từ bộ đồng phục sang quần áo bình thường, mà cô đã chú ý đến mức trái tim không thể bình ổn nhịp đập.

Trên tàu điện, Ao cũng để tâm tới Hiyuki nên tìm cách bắt chuyện

nhưng cô chẳng thể trả lời cho tử tế. Gương mặt cô càng xụ ra, bực bội với chính mình. Đến khi không biết nên làm cách nào khác, cô đành nói thẳng ra với Ao.

Chắc chắn cậu ấy nghĩ cô là một con bé phiền phức và khó chịu lắm. Hẳn cũng thấy hối hận vì đã mời Hiyuki đi Viện hải dương học. Cũng chẳng bao giờ mời cô đi chơi nơi nào khác nữa.

Kazetani... quá đổi dịu dàng.

Bình thường đã luôn vậy.

Cậu ấy luôn tươi cười điềm tĩnh, chào hỏi tất cả mọi người bằng chất giọng hồ hởi, thư thái lắng nghe lời người khác nói rồi đưa ra gợi ý của riêng mình khiến cho đối phương cũng dần dần bị cuốn theo câu chuyện.

Vậy nên, bạn bè cùng lớp luôn vui vẻ tụ tập quanh Ao, bất kể là nam hay nữ.

Ao không bao giờ nói xấu ai, cũng không bao giờ thiên vị. Cậu ấy luôn vui vẻ, dịu dàng và công bằng với tất cả.

Chính vì Ao là người như thế, cậu ấy mới có thể chấp nhận một Hiyuki luôn tách biệt với tập thể, bị mọi người xa lánh.

“Tớ đã đọc bản thảo *Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem* do Hinomiya nộp dự thi với bút danh Sameyo ROI. Là vì tớ làm thêm nghề thẩm định bản thảo.”

Khi nghe Ao thú thật như thế với mình, cô ngỡ ngàng đến mức phát hoảng lên, còn nói rằng cậu ấy nhằm người rồi chạy trốn. Nhưng sau giờ học, khi bị Ao bắt gặp mình đang theo dõi cậu ở bãi gửi xe,

cô đã dùng hết dũng khí ra nói chuyện với cậu và được cậu ấy thân thiện đáp lời.

Cả yêu cầu quá đáng như bắt cậu ấy dạy mình cách viết một bản thảo Light novel tử tế, cậu ấy cũng tươi cười chấp nhận. Hai đứa đã hẹn sẽ hoàn thành bản thảo trong hai tháng, rồi bắt đầu gặp nhau ở quán cà phê sau giờ tan học để cậu ấy giúp đỡ Hiyuki viết bản thảo.

Kazetani thực sự... rất tốt bụng, mang một trái tim dịu dàng, ấm áp... Cậu ấy còn nói là mình có thể tự do thay đổi phong chữ, dùng dấu nháy, dùng từ tượng thanh và để khoảng trắng theo mong muốn của bản thân mình.

Ao không bao giờ phủ nhận mà luôn công nhận những suy nghĩ của cô.

Không chỉ với riêng Light novel, cách cư xử của Ao với mọi người và cách sống của cậu ấy luôn khiến cô cảm thấy ngưỡng vọng, cũng khiến trái tim đau đến như muốn ngừng đập.

Mình và Kazetani... hoàn toàn... đối lập với nhau.

Ngay tại quán cà phê bí mật của hai đứa cũng vậy, Hiyuki luôn uống trà cúc Chamomile, còn mỗi lần Ao đều gọi một loại trà khác nhau.

Dù là những khác biệt nhỏ nhặt như thế cũng khiến đầu đó sâu xa nhất trong trái tim cô bé như róm đau, chỉ là Ao chắc chắn không biết được chuyện đó.

Ao không biết được Hiyuki thần tượng mình đến mức nào, cô luôn cảm thấy mặc cảm đến mức nào và luôn ủ rũ ra sao.

“... Kazetani... thật... rộng lượng.”

Khi thì thầm những lời như vậy, cô càng cảm thấy rõ Ao xa vời đến thế nào cũng cảm thấy bản thân cô độc ra sao.

Nhưng lúc đi chơi Viện hải dương học, mình đã tưởng có thể tiến lại gần Kazetani đôi chút.

Hai đứa cùng nhau ngắm cá mập vây diều, cùng nhau ăn trưa, rồi cô còn lần đầu tiên hét thật to trong buổi biểu diễn cá heo nữa.

Mọi thứ đều là đầu tiên đối với cô, vui đến không ngừng.

Càng hạnh phúc lại càng buồn đau.

Ao đứng cạnh cô ngắm bể cá dưới thứ ánh sáng xanh chiếu rọi, tưởng như cậu cũng đã nhuộm sang cùng một sắc màu với Hiyuki.

“Cảm giác như... chúng ta cũng đang ở dưới đáy biển vậy.”

“... Đúng vậy.”

Lúc ấy, cô đã mang ảo tưởng rằng mình đang đứng cùng một nơi với Ao, ngắm nhìn cùng một quang cảnh với cùng một cảm xúc. Cô đã thấy tim mình nghẹn lại khi nghĩ rằng cô và Ao sẽ lại xa cách như lúc trước một khi trở về mặt đất.

“Tớ... không muốn về...”

Cô đã vô thức nói ra những lời đáng xấu hổ.

“Tớ muốn ở đây mãi... như thế này.”

Thật là ngượng quá. Mình cũng dám nói ra những lời như vậy sao.

Cô vội vàng nói dối cậu là đang mãi nghĩ đến một cảnh trong truyện, Ao còn cười và nói: “Trời ạ, ra là thế.” nhưng cô vẫn cảm thấy gương mặt mình như đang bị lửa thiêu đốt.

Cùng Ao ngồi trên chuyến tàu điện trở về sau đó, cô ngỡ khoảng

thời gian vui vẻ đã kết thúc rồi, nhưng lại có thể tiến gần Ao thêm đôi chút khi hỏi Ao về thể loại tiểu thuyết cậu thích.

“Có lẽ là... những tác phẩm mang chút ngụ ý chẳng?”

Cậu ấy đã trả lời như vậy nên cô cũng muốn có thể khéo léo pha thêm chút ngụ ý vào truyện của mình. Trái tim cô đã tự ý quyết định rằng bản thân chỉ cần Kazetani đọc truyện của mình và cảm thấy vui vẻ và thích thú với nó, thậm chí còn khẳng định luôn như vậy với cậu.

“Tớ sẽ cố gắng... viết ra câu chuyện có nhiều ngụ ý thật khéo léo.”

“Tớ mong... Kazetani có thể... thích.”

Đó là lời tỏ tình Hiyuki đã phải rất cố gắng mới nói ra được.

Minh không thể nói là mong cậu ấy sẽ thích mình... điều đó không có khả năng... Nên ít nhất cũng mong cậu ấy có thể thích truyện mình viết ra...

Một suy nghĩ thật đáng thương mà hèn mọn.

(Mình lại còn nói như vậy với Kazetani.)

Vẻ mặt Ao dường như cũng thấy bối rối.

Cô mãi chẳng biết nên nói thêm điều gì. Khi miệng còn đang lúng búng, thì người phụ nữ đó đã xuất hiện, gọi Ao bằng chất giọng ngọt ngào dễ thương, lại còn ôm chầm lấy cậu ấy.

Ao gọi người phụ nữ đó là “chị Aeka”.

Có ai lại gọi tên riêng của một người con gái không thân thiết không?

Hơn nữa, một cô gái có thể ôm ấp một người con trai họ không

hẹn hò sao?

Ao lại không có vẻ gì là khó chịu, mà dường như còn rất lo lắng cho chị ta nữa. Cũng chẳng hề để Hiyuki vào mắt.

Cảm thấy khó chịu khi Ao và chị ta thân thiết với nhau như thế, Hiyuki đã nói xin lỗi rồi bỏ chạy.

Cô về nhà muộn giờ giới nghiêm một chút, bà đã đợi sẵn ở cửa và cứ hỏi han mãi: “Cháu làm gì mà về muộn vậy?”, “Có đúng là bận việc trên trường không đó?”

Bà ngoại Hiyuki không bao giờ cảm thấy an tâm nếu không nắm chắc lịch trình và quản lý mọi hành động của cô bé. Bà luôn mặc những bộ kimono tao nhã, cao lớn hơn nhiều so với những người phụ nữ cùng thời của bà, và dáng lưng luôn thẳng đến tận bây giờ.

Gương mặt nghiêm khắc với đầy vẻ uy nghi như họa từ tranh vẽ, khi ánh mắt sắc lẹm như ản tia sáng dữ tợn đó nhìn vào mình, cơ thể Hiyuki co rúm lại theo phản xạ. Giọng nói vốn đã nhỏ lại càng thêm lúng búng và yếu ớt hơn.

Cô viện lý lẽ là cảm thấy người không được khỏe nên nghỉ tạm ở quán, bà còn mắng sao cô không về sớm luôn.

“Cháu vẫn thấy không khỏe hả? Không khỏe ở chỗ nào vậy?”

“Đầu cháu... cảm thấy hơi đau... nhưng mà, có lẽ... đã ổn rồi ạ.”

Cô đáp lại vậy và giúp bà chuẩn bị bữa tối như mọi khi, rồi lại lạng lẽ ngồi đối diện với bà dùng cơm. Bà ngoại quen nếm nếm thức ăn rất nhạt, ngày hôm đó càng chẳng thấy chút hương vị gì. Trong khi đôi bàn tay xương xương và cứng nhắc của bà thanh tao cầm đôi đũa và thẳng lưng dùng bữa, cô bé co cụm mình lại và cố

gắng nuốt chỗ thức ăn vô vị kia.

Thế rồi, cô bắt đầu dọn rửa bát đĩa và lui về phòng mình. Khi chỉ còn một mình, cô bé nhớ lại những chuyện xảy ra khi hai đứa chia tay nhau và lại thêm ủ rũ.

Hiyuki cầm một bức ảnh trên tay, buồn bã ngắm nghía nó.

Mỗi khi cảm thấy khổ sở hay gặp chuyện không thể nào chịu đựng được, cô lại ngắm bức ảnh đó...

Trong ảnh là Hiyuki năm ba tuổi, mặc một cái áo lửng tay gắn rua bèo, cái váy ngắn màu hồng và đeo chéo một cái túi hình hoa.

Gương mặt Hiyuki mang vẻ hồi hộp, nắm lấy bàn tay mẹ.

Mẹ cô không đứng trong khung hình, nên cô chỉ thấy mẹ mặc một cái váy dài, bàn tay thon gầy, dịu dàng đang nắm lấy tay Hiyuki. Nước da của mẹ trắng mà yếu ớt nên thường phải đeo găng vào những ngày nắng gắt, trong bức ảnh này cũng vậy. Đôi găng tay lúc nào cũng tỏa ra mùi hương ngòn ngọt, Hiyuki thích nó lắm nên thường mượn găng tay của mẹ để nghịch.

Đằng sau là bể cá trong Viện hải dương học, một góc khung hình là cái đuôi màu xám với lớp vây màu xanh nhạt bạc sang sắc trắng. Đó chính là cá mập vây diều.

Cô cũng có nhiều ảnh khác chụp chung với mẹ, họ đều cười trong những bức ảnh đó nhưng cô luôn ngắm đi ngắm lại bức ảnh này vì đây là bức ảnh kỷ niệm lần cuối cùng hai mẹ con ra ngoài chơi. Cô dùng nó để nhắc mình không bao giờ được quên những lời mẹ đã nói trước bể cá mập vây diều.

Con cá mập vây diều với đôi mắt to cộ như muốn lòi ra, những

cái vây cứng cáp màu xám và hàm răng nanh đầy đe dọa. Chúng quá đáng sợ với những đứa trẻ tầm tuổi Hiyuki khi ấy.

“Mẹ ơi, nó đáng sợ quá...”

Hiyuki cảm thấy ghét và sợ cái bể cá đó, nhưng người mẹ luôn dịu dàng lại tỏ ra nghiêm khắc với cô duy nhất một lần đó. Mẹ nói rằng cá mập vây điều không sống theo đàn mà là một loài sinh vật đơn độc mà mạnh mẽ.

“Con cũng phải mạnh mẽ như cá mập vây điều.”

Sau khi nói những lời đột ngột như vậy, mẹ cô bỗng nhập viện rồi sớm qua đời.

Bố của Hiyuki đã qua lại với một người đàn bà khác và li hôn với mẹ cô trước đó một năm. Mẹ gửi Hiyuki vào trường mẫu giáo rồi bắt đầu đi làm, nhưng cơ thể vốn không khỏe của mẹ chẳng mấy chốc đã đổ bệnh nên đành đưa Hiyuki về nhà ngoại.

Bà ngoại vẫn sống một mình trong căn biệt thự rộng rãi mà lạnh lẽo và cũ kỹ đó. Ban đầu, ba người họ sống với nhau nhưng tình trạng sức khỏe của mẹ cô ngày càng tệ hại đến mức phải nhập viện. Kể từ đó, chỉ còn lại hai bà cháu. Mẹ cô chẳng bao giờ có thể rời khỏi bệnh viện được nữa.

Cô nghĩ rằng mẹ đã biết mình chẳng thể sống được bao lâu nữa, nên ngày hôm ấy mới nói rằng muốn Hiyuki trở nên mạnh mẽ hơn trước bể cá mập vây điều.

Giọng nói của mẹ nghiêm khắc và lạnh lùng nhưng lại vô cùng cô đơn.

Kể từ khi mẹ mất, mỗi lần ngắm bức ảnh chụp cùng với mẹ khi

ấy, cô lại tự nhắc rằng bản thân giờ chỉ đơn độc một mình và phải mạnh mẽ hơn.

Như loài cá mập vây diều dưới đáy biển sâu, chúng vẫn có thể sống không cần bạn bè.

Bà ngoại đã ngoài bảy mươi tuổi lại là một người vô cùng nghiêm khắc, luôn bắt Hiyuki làm rất nhiều việc.

Cô phải lau chùi hành lang, lau cửa sổ, dọn cỏ trong vườn. Căn nhà rộng lớn nhiều phòng ốc nên khối lượng công việc cũng rất nhiều.

Cô cũng phải phụ giúp bà trong việc nấu nướng. Ban đầu cô không biết dùng dao nên rất nhiều lần cắt vào tay, bà lại còn la mắng cô.

“Cháu cầm dao không đúng cách, rồi cắt phải tay mình là lỗi của cháu nên đừng có khóc lóc van nài lòng thương của kẻ khác.”

Kể cả khi Hiyuki bé nhỏ cảm thấy sợ hãi khi phải ngủ một mình trong căn phòng rộng lớn như thế, bà cũng cứ mặc kệ cô bé.

“Bà sẽ đối xử với cháu như một người trưởng thành. Một người lớn lại nói ra những lời yếu ớt như vậy thì khó coi lắm. Bà sẽ không nghe cháu khóc lóc đâu, nên hãy hành xử cho tử tế.”

Lời nói của bà luôn đối lập, luôn phủ nhận cô bé. Nào là chuyện này không được, cháu không thể làm chuyện kia, chuyện nọ không thể tha thứ, mỗi ngày đều nói ra cả một danh sách những điều cấm đoán. Từ cách cầm đũa, cách ngồi trên chiếu tatami hay cung cách đi đứng đều bị bà để ý gắt gao.

Một lần Hiyuki đến chơi nhà đứa bạn cùng trường mẫu giáo về,

bà đều hỏi rất chi tiết xem cô đã chơi những trò gì, đã ăn những thứ gì. Thậm chí còn mang bánh kẹo cao cấp đến nhà người ta nói chuyện nữa.

“Cảm ơn vì đã chăm sóc cho cháu gái tôi. Nghe nói nhà mình đã cho cháu tôi ăn nhiều đồ vật, nhưng gia đình tôi không có nề nếp cho cháu gái ăn những thứ đồ ăn vặt linh tinh bán ngoài siêu thị. Về sau, hy vọng gia đình không cho con bé ăn những thứ như thế nữa.”

Những chuyện đó đã lặp lại rất nhiều lần, chẳng còn đứa bạn nào mời Hiyuki đến nhà nữa.

“Mẹ tớ bảo không được mời Hiyuki đến nhà chơi nữa.”

“Bà của Hiyuki nghiêm khắc lắm đúng không. Máy đứa đến nhà Hiyuki chơi đều bị bà cậu ấy mắng là phải xếp giày dép cẩn thận, dũ tợn lắm. Đã thế lại chỉ cho ăn vặt bằng bánh bao hấp hay đậu đen, chẳng ngon lành gì cả.”

Chẳng người bạn nào đến chơi nhà Hiyuki nữa. Khi lên Tiểu học, cũng chẳng có ai trong lớp bắt chuyện với Hiyuki.

Hiyuki càng ngày càng trở nên nội tâm hơn, cũng không biết nên mang về mặt nào để hành xử ở chốn đông người nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, cô đã trở thành một đứa con gái cứng nhắc với đôi môi luôn mím chặt, chỉ ngồi lẳng lặng ở chỗ của mình để soạn bài và làm bài.

Kể cả khi vào cấp Hai, mọi chuyện cũng chẳng hề thay đổi. Về mặt của Hiyuki càng thêm lạnh lùng và cứng nhắc hơn, và sống tiếp với những ngày tháng không được ai trò chuyện cùng.

Khi Hiyuki tình cờ biết đến Light novel vào mùa Đông năm lớp 9, cô bé mới cảm thấy một chút tia sáng cho cuộc sống buồn tẻ của mình.

Hiyuki cứ đọc đi đọc lại những cuốn truyện cô đã phải rất phân vân chọn mua từ chỗ tiền tiêu vặt ít ỏi của mình.

Bà ngoại nghĩ rằng hoạt hình và truyện tranh là thứ làm hỏng người. Hồi cô bé còn học Tiểu học, khi bắt gặp bức tranh Hiyuki vẽ một nhân vật của bộ truyện tranh được cho trong Ngày hội thao vào vở, bà đã nghiêm khắc bắt cô phải vứt nó đi.

Bà cô là người như thế, nên lỡ để bà bắt gặp Hiyuki đọc những cuốn Light novel với đầy hình minh họa như truyện tranh thế này thì sẽ bị cấm tiệt. Những cuốn truyện quý giá của cô chắc chắn cũng bị vứt đi hết.

Vậy nên, Hiyuki đã phải giấu rất kỹ mấy cuốn Light novel và bản thảo in trong phòng. Cũng không bao giờ đọc hay viết gì trong nhà.

Cô luôn luôn đọc Light novel và viết bản thảo ở bên ngoài.

Cô viết bản thảo dự thi các cuộc thi sáng tác có lẽ cũng vì muốn ai đó biết đến mình, cô cũng mong mọi người biết rằng một người u ám, lạnh lùng và buồn chán như thế cũng có thể viết ra được những câu chuyện tươi vui.

Cô chưa từng nhắn tin với bạn bè nhưng có thể viết ra những câu chuyện với phong chữ thay đổi liên tục, đầy biểu tượng và rất nhiều dấu nháy.

Nhưng mà những phiếu đánh giá cô nhận về lại chê nhân vật chính khó chịu, cốt truyện và câu cú kém cỏi, đơn giản mà nhàm

chán. Khi nhận ra một kẻ khó chịu như mình chỉ có thể viết ra những điều khó chịu cô đã cuộn mình trong chăn và lặng lẽ khóc nghẹn giữa đêm thâu để bà không nghe thấy.

Người duy nhất chịu chấp nhận một kẻ luôn tù túng, không có chút tự tin nào như Hiyuki chính là Ao.

Kazetani đâu chỉ dịu dàng với mỗi mình mình...

Ao thân thiện với bất cứ ai.

Một người như Ao chắc chắn sẽ được mọi người yêu thích. Bởi vì ở bên cạnh một người không bao giờ muốn tổn thương kẻ khác, luôn tìm ra được điểm tốt của mọi người như cậu ấy, ai ai cũng sẽ cảm thấy dễ chịu.

Nếu Hiyuki như con cá mập vây quanh điều dưới đáy biển sâu, thì Ao là bầu trời xanh trải dài đến vô tận.

Kazetani thật rộng lượng.

Bản thân... lại hẹp hòi.

Chắc chắn Ao sẽ không thích một kẻ như cô. Ao phải thích người con gái tươi sáng và dễ thương giống như cậu ấy.

Như người con gái đã ôm chầm lấy Ao và gọi cậu bằng giọng nói đẹp đẽ kia.

Mình đã... trông đợi điều không nên rồi...

Cô không hợp với một Ao được người người yêu quý. Cô luôn nghĩ như vậy, nhưng đâu đó trong lòng vẫn trông đợi vào một khả năng...

“Chỉ cần Kazetani giúp đỡ mình viết bản thảo là đủ, mình chỉ cần đến thế là thỏa mãn rồi...”

Cô vừa ngắm nghía bức ảnh quý giá, vừa nhắc nhở mình như vậy. Hàng mi rủ xuống mãi chẳng thể nào gượng nhìn lên.

...

Sáng hôm sau, Hiyuki lại lên phòng máy từ sớm như mọi khi và tiếp tục viết bản thảo. Nhưng cô chỉ viết được một từ rồi dừng tay lại, thời gian cứ trôi trong khi chẳng thể viết tiếp nữa.

Phải về lớp thôi...

Cô tắt màn hình và mở cánh cửa phòng máy thì thấy Ao đang ngại ngùng đứng đó.

“Chào cậu, Hinomiya.”

Ao cố tình đợi Hiyuki ở đó để chào buổi sáng khiến Hiyuki đờ ra. Nhưng cô lập tức nhớ đến cô gái hôm qua, nên chẳng thể đơn thuần chào lại cậu được.

“... Chào.”

Cô khẽ khàng và ngại ngần nói được một từ đấy nhưng lại thấy ngượng quá nên lại im bật, Ao đã chủ động bắt đầu câu chuyện.

“Xin lỗi cậu chuyện hôm qua. Một người xa lạ tự nhiên xuất hiện như thế chắc cậu bất ngờ lắm đúng không? Người đó có chút quan hệ công việc với cậu tớ. Tớ cũng từng kể rồi mà, công ty trò chơi đã giúp tớ có được công việc thẩm định bản thảo đó.”

Những lời của Ao lọt vào tai Hiyuki khó chịu hơn hẳn bình thường.

Một người có quan hệ công việc với ông cậu lại đột nhiên ôm chặt người cháu họ hàng như thế sao.

Mỗi khi nhớ đến người phụ nữ với vòng một gợi cảm đó, cô lại thấy mặc cảm với bộ ngực lép của mình.

“... Ừ.”

Cô chỉ nhỏ giọng thì thầm như vậy và bước đi trước.

“... Tiết sinh hoạt sắp sửa bắt đầu rồi đó.”

Ao cũng không nói giải thích thêm điều gì về người phụ nữ kia với Hiyuki nữa, giữa hai đứa duy trì một cảm giác khó chịu.

...

Sao hôm nay Hinomiya lại lạnh lùng vậy nhỉ, có điều gì lạ lắm...

Tối. Ao làm công việc thẩm định bản thảo ở nhà cậu Sakutaro.

Công ty xuất bản lần này gửi bản thảo về cho cậu Sakutaro nên Ao sẽ đọc luôn ở đây.

Cậu thường dễ nhập tâm vào công việc, nhưng hôm nay đầu óc cứ mãi lo nghĩ về chuyện Hiyuki.

Kể từ khi chào hỏi Hiyuki sáng nay trước cửa phòng máy, cô bạn cứ lạnh lùng không thèm nhìn vào mắt Ao.

Khi ngồi cùng với nhau trong quán cà phê sau giờ học, cô ấy lại gọi một tách trà hoa hồng đồ rục khác hẳn với trà cúc Chamomile mọi khi.

“Ơ kìa, hôm nay cậu không gọi trà cúc Chamomile sao?”

Khi cậu hỏi vậy, cô lại bẽn lèn chần đáp với giọng điệu khô cứng.

“... Thi... thi thoảng tớ cũng muốn thử uống thứ gì khác.”

Ao vừa xem bản thảo in của Hiyuki vừa nói.

“Đây là cảnh Subaru và nữ chính Cyan nhận ra được tình cảm dành cho nhau. Vì là một phân đoạn hay có thể nắm bắt được trái tim người đọc, nên tớ muốn cậu thêm chút gia vị vào đó. Ví dụ như, cậu có thể nói cụ thể hai người đó cuốn hút nhau ở điểm gì.”

Nhưng cô bạn vẫn chỉ đeo nguyên gương mặt ủ rũ và lạnh lùng.

“Ờ, lời tớ nói có khó hiểu quá không?”

Cậu hỏi vậy thì cô vẫn rũ mắt xuống và nói.

“... Cụ thể ư? Nên cụ thể như thế nào?”

Đó là lần đầu tiên Hiyuki đáp lời cậu bằng giọng điệu lạnh lẽo đến như vậy, Ao thoáng chột dạ.

“À thì, cậu có thể đưa ra lý do hai người đó thích đối phương. Sẽ tạo sức thuyết phục về cảm xúc của hai người ấy dành cho nhau. Đầu tiên, tại sao Subaru lại thích Cyan?”

“Bởi vì cô ấy đã tìm ra cậu vào lúc cô đọc như vậy.”

“Ừ, người đầu tiên Subaru gặp được khi bị quăng sang thế giới khác chính là Cyan. Tớ thấy đó là một ý hay. Còn gì nữa không?”

“... Do cô bạn đó vô cùng thân thiện, còn giúp đỡ cậu ấy rất nhiều nữa.”

“Ừ, cũng dễ hiểu.”

“... Khi mọi người xa lánh cậu vì sự ‘khác biệt’... cô bé là người duy nhất chấp nhận và che chở cho cậu.”

“Đúng rồi, trái tim sẽ dễ rung động trong những lúc như vậy.”

“... Cô ấy còn dạy cậu rất nhiều thứ nữa.”

“Ừ, đúng là rất khá.”

Ao bật cười, gật gù.

“... một người được mọi người yêu quý, luôn tươi tắn và dịu dàng...”

Hiyuki khẽ khàng nhìn lên. Đôi mắt đó nhìn Ao với vẻ cực kỳ buồn rầu và cô đơn. Đúng vào lúc trái tim cậu trật một nhịp, bờ môi với nốt ruồi nho nhỏ kia lại mở ra và nhẹ giọng nói tiếp.

“Vẻ mặt tươi cười... như bầu trời xanh thẳm vậy.”

Thế rồi, cô bạn lại cụp mắt xuống.

Vẻ mặt đau đớn thoáng xuất hiện nơi Hiyuki khiến Ao cảm thấy đau nhói lên trong lòng, cậu nói.

“Tớ nghĩ thế là đủ lý do khiến Subaru thích Cyan rồi đấy. Chỉ cần bằng ấy lý do thôi, ai cũng thấy được cậu ta hiển nhiên sẽ thích cô bạn này rồi.”

Hiyuki nắm chặt lấy cây bút chì gắn hình con cá mập vậy điều, lặng lẽ cúi đầu.

“Tiếp theo, ta hãy nghĩ lý do Cyan thích Subaru coi nào. Cyan thích Subaru ở điểm nào đây?”

Chìm vào im lặng.

“Hinomiya?”

Hiyuki vẫn mím chặt môi, sự im lặng khó chịu kéo dài khiến Ao lo lắng cất tiếng hỏi.

“... không có.”

Cuối cùng cũng có tiếng khẽ khàng vang lên.

“... Không thể có chuyện... Cyan thích Subaru đâu.”

Cô ấy vẫn cúi đầu, u ám nói vậy.

“Ơ, sao lại thế?”

Ao ngỡ ngàng. Chẳng có tác phẩm nào được dựng lên theo kiểu nữ chính chắc chắn không thích nam chính được.

“... Bởi vì, cứ nghĩ về lý do khiến cô ấy thích cậu ta... tớ lại chỉ toàn nghĩ ra những điểm xấu của Subaru thôi... một kẻ u ám... lạnh lùng... không biết nói những điều thú vị.... hơi tí là ủ rũ... chẳng ai thích cậu ta, cũng chẳng biết cậu ta đến từ đâu, một kẻ đáng nghi...”

Cả giọng nói lẫn nét mặt của Hiyuki càng thêm khô cứng và khó chịu. Ánh mắt rũ xuống, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

“Subaru thích Cyan là điều hiển nhiên. Nhưng một người được mọi người yêu quý như Cyan thì không có lý nào lại thích Subaru.”

Cậu hiểu được sự tự ti dâng trào mạnh mẽ trong lòng Hiyuki. Nhân vật chính cô độc kia mang ảnh hưởng rất lớn từ chính bản thân cô.

Nhưng cậu không tài nào hiểu được lý do tại sao cô bạn lại đột ngột phản đối nhân vật chính của chính mình.

Thấy Ao ngỡ ngàng như vậy, Hiyuki đột nhiên đỏ mặt.

“Tớ... tớ... hôm nay tớ phải về luôn đây.”

Cô vội vàng thu dọn chỗ sách vở và đồ dùng học tập rồi rời khỏi quán.

Nhưng khi đứng dậy khỏi ghế, cô còn lạnh lùng để lại một câu khiến Ao chẳng biết nên nói gì nữa.

“Kazetani, cậu không cần phải chào hỏi tớ vào buổi sáng đâu... Chúng ta không hợp nhau.”

Không hợp nhau... sao? Đúng là nhìn bằng mắt thường cũng

thấy mình và Hinomiya không hợp nhau.

Hiyuki của hôm nay thật kỳ lạ, lại còn thẳng thừng nói với cậu là hai đứa không hợp nhau khiến cậu thấy sốc.

Có lẽ cậu ấy chẳng cần mình ra lời khuyên cho việc viết nữa chẳng... Hay mình đã vô tình làm tổn thương Hinomiya mất rồi...

Nếu không thì sao Hiyuki có thể nói ra những điều lạnh lùng đến như thế. Lòng ngổn ngang suy nghĩ, cậu phải mất thời gian gấp đôi mọi khi để đọc xong một bản thảo.

Cậu mở phần điền phiếu đánh giá trên cái máy tính xách tay mang tới từ nhà và điền kết quả vào đấy, nhưng lại bâng khuâng không rõ những điều mình viết ra liệu có khiến ai đó tổn thương không? Liệu có ai vì những lời cậu viết ra mà đánh mất đi mong muốn xây dựng nên một tác phẩm khác và không bao giờ gửi bản thảo nữa hay không? Cậu cũng lo mình đọc bản thảo trong tình trạng này, liệu có thể đánh giá chính xác một tác phẩm. Biết đâu đây lại là một tác phẩm có đủ khả năng vào được vòng hai. Những ngón tay gõ trên bàn phím đã khựng lại không biết bao nhiêu lần.

Cậu thường có những bản khoản thế này khi mới bắt đầu nghề thẩm định bản thảo. Công việc đầu tiên toàn những điều vui vẻ với đầy nhiệt huyết. Nhưng những công việc tiếp theo, suy nghĩ rằng đánh giá của mình sẽ quyết định số phận của những bản thảo này đã tạo nên một áp lực vô hình khiến trái tim cậu bao lần cảm thấy khổ sở.

Phần lớn các bản thảo trong vòng sơ loại chỉ được qua tay một thẩm định viên. Sau khi Ao loại bản thảo này, thì chỉ trong trường

hợp người dự thi nộp lại bản thảo cho một cuộc thi khác thì nó mới có cơ hội lọt vào tay một thẩm định viên khác.

Nhưng Ao chỉ là một học sinh thích đọc LN, không phải nhà văn cũng chẳng phải biên tập viên. Liệu cậu có đủ năng lực quyết định điều đó không?

Nhất là trong một loạt bản thảo có khả năng lọt vào vòng hai, việc cân nhắc lựa chọn bản thảo nào vào vòng trong cũng khiến cậu nhiều đêm không ngủ.

Nên chọn một tác phẩm có câu từ và cốt truyện hoàn chỉnh hơn?

Hay là một câu chuyện tuy chưa chín về kỹ thuật viết nhưng lại có ý tưởng đặc sắc?

Lỡ tác phẩm Ao đánh trượt vào lúc này lại có khả năng đạt được giải thưởng thì sao...

Nhưng thường những tác phẩm cậu phải vắt óc để suy nghĩ và lựa chọn chưa bao giờ đi quá nổi vòng hai. Các tác phẩm thắng giải thường là những tác phẩm cậu không nao núng lựa chọn ngay từ đầu, những tác phẩm cậu thực lòng muốn nhiều người có thể đọc được chúng. Đương nhiên phần lớn vẫn không đạt được giải thưởng. Cậu cũng không cam lòng với kết quả đấy, nhưng khi những bản thảo bị đánh trượt ở vòng hai lại thắng giải ở những cuộc thi viết khác, cậu lại thấy vui vui trong dạ. Cậu luôn tin rằng những tác phẩm nên được đón đọc thì chắc chắn một lúc nào đó sẽ đến được với độc giả.

Đó là nói về những tác phẩm Ao tự tin chọn vào vòng trong nhưng đã bị loại.

Nhưng mà, không một tác phẩm nào khiến cậu tốn nhiều công

cân nhắc qua nổi vòng hai. Suốt ba năm ròng, cậu đã đọc hơn một nghìn bản thảo nhưng chưa từng có ngoại lệ.

Khi đã thẩm định cho hơn mười cuộc thi khác nhau, cậu dần tự tin vào khả năng đánh giá của mình. Gửi lên những tác phẩm cần phải gửi, còn những cái cậu thấy bần khoản thì sẽ cho thêm vào khi không chọn được đủ bản thảo. Nếu số lượng bần khoản có khá nhiều thì sẽ lựa chọn theo cảm tính.

Tác phẩm nào cũng có ưu điểm, cũng có cái thú vị của nó.

Cậu chưa từng thấy một tác phẩm nào là buồn chán cả.

Chính vì thế, cậu vẫn tiếp tục công việc thẩm định bản thảo này.

Dù vậy... cậu vẫn luôn giữ mỗi bản thảo trong lòng. Khi người dự thi biết được kết quả, một bản thảo trượt ở vòng hai và một bản thảo trượt ở vòng đầu tiên mang lại cảm xúc hoàn toàn khác nhau.

Hinomiya cũng thế, cậu ấy luôn để khúc mắc trong lòng vì bản thảo của mình chưa bao giờ qua được vòng sơ khảo. Sự tự ti trong lòng cũng ngày một nhiều thêm. Chắc cũng có nhiều người khác đã xem kết quả và thấy đau buồn như vậy.

Chính vì vậy, cậu luôn cố viết phiếu đánh giá sao người đọc có thể hiểu được rằng tác phẩm của họ không phải là không có giá trị gì. Cậu đã rất vui vẻ khi đọc nó. Tuy kết quả lần này không được như ý, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không có tương lai.

Thực sự cũng có trường hợp trượt bản thảo suốt mười lần và đạt giải vào lần thứ mười một.

Nên viết thế nào để thí sinh có thể hiểu được ý mình... để không khiến họ bị tổn thương... để cổ vũ họ có thêm sức mạnh?

Cậu càng nghĩ lại càng thấy hoang mang.

Cậu Sakutaro từng nói rằng nếu chỉ vì mấy lời chê trách nhỏ nhoi mà từ bỏ việc viết thì cá nhân người đó cũng chẳng có mấy nhiệt thành với công việc này, và bảo cậu không cần phải lo nghĩ quá nhiều.

Ngoài chuyện sáng tạo ra một thế giới, họ còn nhiều niềm vui khác, nhiều hy vọng khác nữa nên không có chuyện bám chặt lấy cuộc thi đến vậy.

Ý kiến của cậu Sakutaro rất thực tế.

Nhưng mỗi khi nhớ đến Hiyuki, đôi môi mím chặt với nốt ruồi nhỏ nhỏ, ánh mắt nhìn xuống với vẻ cô đơn, đôi tay cậu lại khựng lại.

“Nhưng một người được mọi người yêu quý như Cyan, không có lý nào lại thích Subaru.”

Mình giúp đỡ Hinomiya là muốn tác phẩm của cậu ấy qua được vòng hai, giúp cậu ấy có thêm tự tin, vậy mà...

Trong khi Ao trầm than thở như vậy, một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Anh Sakutaro này, em đói rồi. Ta đi ăn thôi.”

“A, em đợi chút đi.”

“Ta đi ăn đồ Trung Hoa nhé. Em muốn ăn tôm sốt cay kiểu Tứ Xuyên. Anh Sakutaro mời nha.”

“Rồi, rồi, chỉ cần Wako ngoan thôi.”

“Em ngoan lắm mà, gâu, chủ nhân yêu quý.”

Người phụ nữ trưởng thành với đôi mắt chuốt mascara rất đậm, và dáng vẻ vô cùng đáng yêu kia đang bám lấy chân cậu Sakutaro

nơi cái bàn đặt đầy máy tính. Chị ấy ngồi quỳ, một tay đặt lên đùi cậu Sakutaro trong khi gại má vào hông cậu ấy. Tiếng “gâu” ngọt ngào bắt chước máy chú cún khiến Ao thấy xây xẩm.

“Cậu Saku, cháu nên đọc bản thảo ở nhà thì hơn.”

Cậu gom một tập phong bì bản thảo vừa tay ôm và dợm đứng lên.

“Gì vậy, không đi ăn cùng sao, Ao?”

“Đúng đó ~ Ao.”

Ngoài cậu Sakutaro, một người nữa cũng nũng nịu níu giữ. Chị ấy không chỉ nói vậy cho có, hai con người này vốn có bao giờ để tâm nếu có thêm Ao trong căn phòng đâu.

Cháu thì để tâm đấy!

Cậu Sakutaro và cô người yêu Aeka lúc nào cũng như vậy.

Aeka hay Kanno Aeka là nghệ danh trong nghề diễn viên lồng tiếng của chị ấy. Ao gọi chị là Aeka, nhưng cậu Sakutaro thì hay gọi là “Wako” hay “Wanko” vì tên thật của chị là Wako.

Nhìn Aeka trẻ trung vậy nhưng chị ấy đã có thâm niên trong nghề diễn viên lồng tiếng rồi. Chị ấy cũng hẹn hò với cậu Sakutaro khá lâu rồi, từ trước khi Ao bắt đầu công việc thẩm định bản thảo. Mà có lẽ là từ khi Ao còn học Tiểu học Aeka đã thường xuyên ra vào căn hộ của cậu Sakutaro.

Những người đã hẹn hò nhiều năm thì thường mối quan hệ đáng ra phải ổn định hơn, cũng đến tuổi có thể kết hôn được rồi. Nhưng hai con người này lại thường xuyên tranh cãi, chia tay rồi tái hợp với nhau như cơm bữa.

Nguyên nhân thường là do mỗi khi bù đầu với công việc, cậu Sakutaro chẳng bao giờ thèm để ý tới mọi việc xung quanh. Chị ấy muốn làm nũng cũng không được nên mới phát rồ lên.

“Anh Saku, chia tay đi!”

Đến Ao còn nhận ra những lúc đó chị Aeka chỉ muốn cậu Sakutaro níu kéo mình, nhưng cậu Sakutaro lại chỉ nói qua loa.

“Ờ, được thôi.”

Đôi mắt vẫn nhìn đăm đăm vào màn hình máy tính. Cách nói đó chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa, chị Aeka lại gào lên: “Không thể nào tin nổi! Anh Saku ngốc nghếch!” này kia trên chiến trường đồ lửa.

“Chúng ta chia tay ~~~~~ Em sẽ không gặp lại anh nữa đâu ~~~~~”

Rồi chị Aeka lại nước mắt như mưa mà bỏ chạy mất.

Dù nói như vậy, nhưng họ vẫn phải gặp nhau trong công việc.

Aeka vẫn làm các công việc lồng tiếng thông thường khác, nhưng chị ấy mang niềm kiêu hãnh riêng vì là nữ diễn viên lồng tiếng nổi tiếng nhất nhì trong giới trò chơi điện tử 18+ với một nghệ danh khác. Tháng nào, chị cũng xuất hiện trong khá nhiều tác phẩm khác nhau, cực kỳ bán chạy. Vai diễn đã đưa chị ấy vào thế giới trò chơi người lớn chính là vai nữ chính trong trò chơi điện tử do cậu Sakutaro viết kịch bản, cũng chính nhờ vậy mà họ mới quen nhau.

Do không nổi tiếng được trong giới nghệ sĩ chính thống, chị ấy đã bị ép dùng nghệ danh khác để lồng tiếng cho trò chơi người lớn. Không phải chị tự nguyện diễn những thứ như vậy, nên khi đứng trước micro, cảm giác thất bại và thua cuộc khiến Aeka không thể

nào cất nổi lên lời, chỉ đạo âm thanh đã phải thúc giục.

“Này, Aeka. Hãy quăng niềm kiêu hãnh khi gió đó rồi thể hiện mình đi chứ.”

Chỉ đạo âm thanh chỉ có ý muốn Aeka được thư giãn hơn, nhưng những lời kia càng khiến Aeka đang lo lắng thêm phần tổn thương.

Lúc đó, Sakurato cũng đứng cạnh quan sát tình hình lòng tiếng và đã thông thả nói:

“Không, niềm kiêu hãnh cần lắm chứ.”

Aeka tháo tai nghe và rời khỏi phòng thu, lắng tai nghe giọng nói bình thản và đầy nam tính kia.

“Nếu không có thứ đó, ta sẽ không thể nào làm ra được một tác phẩm hay. Diễn xuất cũng vậy. Chính vì vậy, tôi mong cô có thể luôn giữ gìn niềm kiêu hãnh của mình khi diễn.”

Thế rồi, anh đã nhẹ nhàng cười với Aeka.

“Này! Cô đã thích tôi rồi hả! Chắc chắn là thích tôi rồi! Còn yêu say đắm ấy chứ! Chắc chắn trong đầu cô đã lặp lại cả nghìn lần lời nói và nụ cười của tôi khi ấy.”

Ngày hôm sau, Aeka đã cay đắng kể chuyện đó cho Ao hay.

“Anh Saku thật quá đáng. Tự nhiên tôi vào vai ác, còn anh lại được gái mê.”

Chỉ đạo âm thanh nói với giọng như bị bắt nạt, các nhân viên khác cũng mỗi người trêu vào một câu. Bầu không khí vui vẻ đến mức công việc cũng thuận buồm xuôi gió chưa từng thấy.

Vai nữ chính của Aeka khi đó được người chơi đón nhận nồng nhiệt. Về sau còn loại bỏ đi những cảnh 18+ và chuyển sang phiên

bản phổ thông, rồi chuyển thể thành hoạt hình, Aeka đã dùng nghệ danh chính thức là Kanno Aeka cho vai nữ chính.

Với bao nhiêu lời khen ngợi, cả nghệ danh lẫn cái tên ngầm kia đều trở nên nổi như cồn. chị Aeka đã có thể diễn xuất cả hai bằng niềm kiêu hãnh của chính mình.

Từ duyên gặp gỡ khi đó, Aeka đã chủ động tấn công và được cậu Sakutaro chấp nhận. Hai người họ trở thành một cặp.

“Nhưng mà, ngày đấy anh Sakutaro đã dùng chính câu nói với chị, nói với bao nhiêu em gái mới vào nghề khác. Tuy không có ý tán tỉnh con gái nhà người ta nhưng vẫn cứ buột miệng nói ra. Nên anh ấy bị gọi là ‘tay sát gái’ trong giới đấy! Này, em có thấy quá đáng không? Sao anh Sakutaro không giải thích rõ điều đó trước khi chị thích anh ấy cơ chứ!”

Bị hỏi dồn dập như vậy, cậu học sinh cấp Hai Ao khi ấy đã cảm thấy vô cùng lúng túng.

Tuy là cháu ruột, Ao cũng chưa từng thấy cô gái nào ở bên cậu Sakutaro lâu. Anh ta vốn là một người ngại rắc rối nên không bao giờ chủ động tán tỉnh ai, nhưng lại luôn được phụ nữ tiếp cận.

Vừa chia tay Aeka được mấy bữa đã thấy người phụ nữ khác xuất hiện, Ao cũng phát chán. Rồi chị Aeka lại nổi cơn ghen.

“Biết ngay mà, anh Sakutaro lại chơi bời với con khác, thật đáng ghét...”

Thế rồi, họ lại quay về với nhau...

Hôm qua, Aeka tự nhiên ôm chám lấy Ao giữa đường cũng là vì cậu Sakutaro bỏ mặc lời hứa với chị và khiến cho chị ấy nổi cáu lên.

Đụng độ Aeka đúng lúc chị ấy trên đường từ nhà cậu Sakutaro bỏ về nhà mình, Ao đã gặp phải vận rủi.

Có lẽ là do đặc trưng của nghề diễn viên lòng tiếng, hàng ngày phải diễn những nhân vật có tính cách phi thực tế, Aeka thường có những hành động và thái độ rất vô ý trước ánh mắt người đời.

Ao đã quá quen với cá tính này. Hôm qua chị ấy khóc lóc sụt sùi rồi ôm cậu ngay trước mặt Hiyuki như thể yếu đuối sầu thảm lắm, nhưng sang hôm nay đã lại bình thường. Ao có mặt trong phòng mà hai người đó vẫn cứ ríu rít như đôi chim cu.

Cậu đương nhiên cũng thấy khó chịu.

“Hai người cứ đi ăn đi ạ. Cháu hiện không có tâm trạng.”

Khi cậu nói vậy với vẻ mặt khó chịu, Aeka đáp lại.

“Ờ, hiếm khi thấy Ao khó chịu thế nhỉ? Cãi nhau với cô bé xinh đẹp em hẹn hò hôm qua hả?”

Hôm qua, chị ấy ôm chầm lấy Ao khóc lóc méo máo bất chấp Hiyuki ở đấy, mà vẫn còn hơi sức để ý tới sự có mặt của Hiyuki sao?

“Em làm gì có hẹn hò đâu!”

Thấy Ao nộ khí xung thiên, cậu Sakutaro cũng thêm lời vào.

“Ồ, cô bé lạnh lùng ít nói đó hả? Hê, mà cô bé đó xinh đẹp đến vậy sao?”

“Trời ạ, xinh như búp bê ấy chứ. Da trắng bóc, chân tay dài như người mẫu, phong cách ăn mặc cũng duyên dáng nữa. Trong giới nghệ sĩ cũng chẳng có mấy ai xinh đẹp được đến mức đó đâu.”

“Hô, Ao nhắm trúng một cô bé đến như vậy cơ à. Rồi sao nữa?”

Chuyện với cô bé đó không suôn sẻ nên mới phụng phịu hả?”

Có lẽ cậu Sakutarō đã nhận thấy vẻ muộn phiền của Ao trong khi thẩm định bản thảo? Sự tinh nhạy của anh ta thật không thể coi thường.

“Không có chuyện đó đâu. Hinomiya viết LN, nên cháu chỉ đưa lời khuyên cho cậu ấy thôi. Hôm qua, chúng cháu cũng chỉ tới Viện hải dương học để tham khảo tư liệu. Hơn nữa... Hinomiya còn bảo không muốn cháu bắt chuyện với cậu ấy ở trên trường.

Cậu lỡ nói ra những ám ức trong lòng.

Sakutarō và Aeka tròn tròn mắt.

“Ao, cô bé đó nói những lời quá đáng đến vậy với em sao?”

“Thằng nhóc này, cháu đã làm gì con gái nhà người ta rồi? Ao?”

Lỡ rồi thì cho lỡ luôn, Ao kể tiếp câu chuyện coi như nhờ hai người tư vấn.

“Cậu ấy nói mấy lời giống như... không muốn cháu bắt chuyện với cậu ấy... Cháu cũng không hiểu rõ lý do. Hai đứa còn vui vẻ với nhau ở Viện hải dương học, trên tàu điện quay về cũng vẫn nói chuyện ăn ý lắm, kể cả khi rời khỏi ga cũng không thấy sự gì lạ...”

Trong ráng chiều vàng vọt ngay trước khi mặt trời lặn, cậu còn thấy Hiyuki rực rỡ như ánh sáng, gò má Hiyuki ngượng đỏ khi nói rằng muốn được cậu thích nên sẽ cố gắng viết những ngụ ý thật hay rồi thì...

“Vậy mà, sáng nay khi cháu chào cậu ấy ở trên trường thì phản ứng của cậu ấy rất u ám... Sau giờ tan học, hai đứa lại bàn với nhau về bản thảo ở quán cà phê mọi khi, nhưng cậu ấy đột ngột bày ra

về mặt rất cô đơn, còn nói rằng không có lý do nào để nữ chính thích nhân vật chính cả rồi bỏ về mất.”

Đúng lúc đó, cậu chợt nhớ đến lời nói “không hợp nhau” của Hiyuki nên trái tim như thất lại và đột ngột lặng im.

“Này, Ao. Đó là...”

“Đúng đấy.”

Hai người lớn nghe xong câu chuyện của Ao thì lần lượt trưng ra vẻ mặt rất kỳ quái.

Cậu Sakutaro thì như chán nản, trong khi Aeka mang đầy vẻ biết lỗi.

Hai người có vẻ như đã hiểu được lý do tại sao Hiyuki lại khó chịu như thế...

“Sao Hinomiya lại đột ngột lạnh lùng với cháu như vậy ạ?”

Ao nghiêm túc hỏi câu đó, Aeka nhìn cậu nhóc với ánh mắt ấm áp và đáp lời.

“Là do cô bé đang ghen đấy, Ao.”

...

“Sao thế, Hiyuki? Bà chẳng thấy cháu động đũa gì cả?”

Hiyuki đang ngồi đối diện với bà ngoại trên chiếu tatami và dùng cơm tối, giọng nói của bà khiến cô bé rùn vai lại.

Những đầu ngón tay xương gầy cầm bát cơm, bà nhìn Hiyuki bằng ánh mắt sắc lẹm.

“Cháu lại thấy không khỏe chỗ nào sao?”

Cả lời nói lẫn ánh mắt của bà đều như đang kết tội Hiyuki khiến cô bé càng thu người lại. Từ ngày nhỏ, mỗi lần Hiyuki cảm sốt, bà đều nói: “Cháu không chăm lo cho sức khỏe nên mới bị cảm. Hãy tự lo cho mình đi!” chứ không chườm đá hay nấu cháo cho cô bé ăn như những người bà của gia đình khác.

Hiyuki cũng tuân theo đúng lời bà, tự lấy thuốc cảm từ trong hộp thuốc ra uống, rồi tự nghiền nhỏ táo ăn sau đó nằm nghỉ một mình trong căn phòng rộng lớn mà tĩnh lặng.

Trước mặt bà ngoại, ốm đau hay u buồn đều do cô bé không biết tự chăm lo cho mình, bà chỉ luôn mắng cô là yếu đuối.

Lần đi chơi Viện hải dương học hôm trước cũng vậy, Hiyuki lỡ về nhà muộn nên đã lấy lý do là phải nghỉ mệt, bà lại nói là do cô chơi bời vào ngày nghỉ phá sức khỏe của mình. Không hề có một lời hỏi thăm cháu đã làm gì mà thấy mệt.

Chính vì vậy, cô than mệt mỗi thì chỉ bị mắng thêm.

“Xin lỗi, cháu chỉ đang suy nghĩ vài việc.”

Khi cô cúi gằm mặt và trả lời như vậy, bà lại cao giọng.

“Suy nghĩ trong khi ăn, đúng là vô phép. Cháu làm như thế sẽ khiến người ăn cùng cảm thấy khó chịu, bỏ ngay cái thói đó đi.”

“...Cháu xin lỗi.”

“Mà cháu đang nghĩ tới chuyện gì vậy hả?”

“... Mấy bài toán có hơi khó.”

Bà ngoại lại nhìn Hiyuki chăm chăm.

Cô cảm thấy lạnh sống lưng, tưởng như đã bị bà nhìn thấu tâm can.

Cuối cùng, bà chỉ nghiêm lời giáo huấn.

“Chỉ cần cháu nghiêm túc nghe giảng trong giờ học, thì không cần học thêm học ném gì thành tích cũng sẽ tốt. Cháu thấy bài vở khó vì chưa dành đủ tâm sức cho chúng thôi.”

“... Xin lỗi bà, cháu sẽ cố gắng không lơ là.”

Cô bé cảm thấy ánh mắt bà ngoại vẫn chăm chăm dõi theo mình, trong khi cố nuốt hết bữa cơm nhạt nhẽo. Sau khi rửa xong bát đĩa, cô có thể được ở một mình trong phòng.

Nhưng mà, khi ở một mình thế này lại làm cô nhớ đến Ao.

Kazetani đã nói chào buổi sáng với mình... Cậu ấy luôn mong mình có thể chào hỏi các bạn cùng lớp bình thường như thế...

“Cậu không cần phải chào tớ vào buổi sáng đâu...”

Cô đã nói những điều đó với Ao.

Kazetani có dịu dàng tới mức nào, chắc cũng thấy chán nản với mình lắm rồi.

Khi Ao hỏi về lý do nữ chính thích nam chính, cô đã chẳng nghĩ ra được bất cứ điều gì và cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Subaru thích Cyan là chuyện đương nhiên.

Cyan cũng giống như Ao vậy, vừa dịu dàng lại thân thiện, một cô bé rộng lượng như bầu trời trong xanh. Ai cũng sẽ thích Cyan.

Nhưng mà, Cyan hoàn toàn không thể nào thích được Subaru, cũng như Ao không thể nào thích Hiyuki.

Ao nói rằng cậu chẳng được mọi người yêu thích đến thế, nhưng không phải vậy. Chắc chắn có rất nhiều cô gái thích Ao, như người phụ nữ đó...

Người đó chắc không phải là người liên quan với công việc của cậu cậu ấy, có lẽ là người yêu lớn tuổi hơn của Ao.

Lòng ngực cô nhói nhói, cô biết một kẻ bị cả thiên hạ xua đuổi như mình không hợp với một người được mọi người yêu quý như Ao. Cô càng thêm tuyệt vọng, lại càng thấy đau lòng khi Ao đã dành quá nhiều thời gian không đáng cho mình.

Bạn gái của Kazetani... chắc chắn không thích Kazetani đi gặp riêng một đứa con gái khác sau giờ tan trường...

...

Sáng hôm sau, bản thảo của Hiyuki cũng chẳng viết thêm được chút nào.

Nhưng cô bé đột nhiên nhận ra thế giới mình và Ao đã từng bước dựng lên trong bối cảnh đầy những điều mình yêu thích nhạt màu đến thế nào.

Toàn những điều thường nhật tũn mủn, nhạt nhẽo thế này... mình không thể để Kazetani đọc được.

Cô tắt nguồn máy tính, rời khỏi phòng máy.

Khi Hiyuki bước chân vào lớp ngay sát tiết sinh hoạt, Ao đang nói chuyện dở với mấy người bạn tụ quanh chỗ cậu chọt ngẩng đầu lên nhìn cô.

Hiyuki vội vàng tránh ánh mắt đó, nhưng lại lén lút ngó sang Ao sau khi ngồi vào chỗ mình. Nét mặt của Ao có vẻ rất kỳ lạ... cậu như đang có điều gì muốn nói nhưng bị nghẹn ứ lại trong khi vẫn nhìn Hiyuki.

Kazetani chắc vẫn còn lẩn cán trong lòng những điều mình nói hôm qua chẳng...

Trái tim Hiyuki còn đang nhói lên vì cảm giác có lỗi, thì ánh mắt hai đứa lại chạm nhau.

Khoảnh khắc đó, Ao bỗng đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên cô thấy mặt Ao đỏ lựng như vậy, cậu cũng lập tức ngó lơ đi chỗ khác.

Kazetani... cậu ấy giận vì chuyện hôm qua sao...?

Kẻ nói ra những lời quá đáng với Ao, lại còn chạy trốn khỏi Ao là Hiyuki. Nhưng nhìn gương mặt cứng đờ của Ao như thế, cô thấy trái tim mình như bị vò xé đến phát khóc.

Sau đó, thi thoảng Ao lại nhìn sang Hiyuki nhưng mỗi khi chạm phải ánh nhìn của cô, gương mặt cậu lại đỏ lên rồi quay phắt đi chỗ khác.

Mỗi lần như vậy, Hiyuki lại nắm chặt lấy cây bút chì kim gắn hình cá mập vào điều, bặm chặt môi để chống chịu cơn đau rỉ trong lòng.

Sau giờ tan học, Hiyuki một mình rời khỏi lớp học trước. Khi đã ra khỏi trường, cô bé mới nhắn tin vào số của Ao. “Xin lỗi. Bản thảo của tớ vẫn chưa có tiến triển gì, nay ta nghỉ một buổi nhé.”

Sau khi gửi tin đi, lồng ngực cô bé tràn ngập nỗi cô đơn.

Kazetani chắc cũng cảm thấy giúp đỡ mình là một gánh nặng. Hẳn bạn gái cậu ấy đã nói gì đó, nhưng cậu ấy không muốn chủ động bảo mình rằng hai đứa không nên gặp nhau sau giờ tan học nữa. Hoặc cậu ấy cũng muốn nói đến điều này, nên mới mãi nhìn

mình như vậy...

Cô tự tưởng tượng ra rồi lại cho đó là sự thật. Khi thấy bầu trời đã phủ đầy mây mù như sắp mưa đến nơi, cô bé gục đầu ủ rũ rời khỏi cổng trường.

“A, may quá, gặp được em rồi.”

Một giọng ngọt ngào đột ngột vang lên.

“Em nổi bật thật đấy. Chị nhìn từ xa đã nhận ra rồi. Em mang một khí chất khác hẳn các bạn học sinh xung quanh. A, xin lỗi vì xuất hiện đột ngột thế này, chị là người quen của bạn Kazetani cùng lớp với em. Tên chị là Kanno Aeka, chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?”

Chị gái lớn tuổi dễ thương đã ôm chầm lấy Ao ngay trước nhà ga hai hôm trước, đang tươi cười đứng trước mặt Hiyuki.

Hôm nay, chị ấy cũng mặc váy ngắn, áo hai dây gấn nơ rất dễ thương. Chị ấy rất hợp với kiểu ăn mặc sành điệu này. Hơn nữa, giờ nghe lại càng thấy giọng nói đó ngọt ngào mà hấp dẫn đến lạ.

“Chị là một diễn viên lồng tiếng, em có biết không?”

Diễn viên lồng tiếng! Kazetani hẹn hò với một diễn viên lồng tiếng sao?

“Xin lỗi... em không xem ti vi nên...”

“A, không sao. Chuyện chị là diễn viên lồng tiếng cũng không quan trọng lắm. Chị chỉ muốn giải quyết hiểu lầm này với em.”

Hiyuki giật thột.

Có lẽ chị ấy muốn nói rằng Kazetani gặp mình sau giờ học hay cùng mình đi đến Viện hải dương học hoàn toàn là do Kazetani luôn

đối xử tốt với tất cả mọi người, mình không phải là trường hợp đặc biệt gì cả. Chị ấy không muốn mình hiểu lầm và khẳng định rằng chị ấy mới là bạn gái của Kazetani chẳng...

Hiyuki không nghĩ ra được lý do nào khác khiến chị gái này phải đến đây gặp mình.

“Chuyện là về Ao...”

Biết ngay mà.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt.

“Em đâu có...”

... Hiểu lầm gì. Cô bé đang định cất lời nói vậy thì...

“Người chị hẹn hò là cậu của Ao, Ao chỉ như cháu trai của chị mà thôi.”

“... Ơ?”

“Chị với cậu của Ao hay cãi nhau lắm. Tuy thường chỉ là mình chị tự khóc tự buồn mà thôi, nhưng Ao luôn dịu dàng an ủi chị. Thành thử, chị cũng hay làm nũng thẳng bé. Chị lớn tuổi như thế này mà lại để một đứa nhóc an ủi mình, thật kỳ lạ nhỉ. Chị cũng thấy có lỗi, về ngoài Ao tuy không giống anh Saku, nhưng dường như giữa họ vẫn có điểm tương đồng. Mỗi khi Ao đối xử tốt với chị, chị liền có cảm giác như đây là anh Saku nên trái tim lại đập lên bồi hồi.”

Aeka nói những điều đó bằng chất giọng ngọt như mía lùi khiến Hiyuki cảm thấy những lời đó mang ý nghĩa rất mờ ám, cô bé đang rung động giờ càng thêm bồn loạn.

Con người này đang nói điều gì vậy? Kazetani an ủi chị ta... Kazetani giống cậu của cậu ấy nên... khi cậu ấy đối xử tốt với chị ta

thì trái tim đập lên bồi hồi, lại làm nũng cậu ấy...

Đầu óc cô lại ngập đầy hình ảnh bờ ngực căng tràn của Aeka áp vào người Ao trong khi ôm chầm lấy cậu khóc, trái tim cô bé đập dồn dập.

Người này có quan hệ yêu đương với cậu của Kazetani, nhưng lại quyến rũ cả Kazetani nữa...

Đầu óc cô bé bốc lên phừng phừng.

“Em... em phải đi trước.”

“A, khoan đã, còn chưa nói xong chuyện mà.”

“Em chẳng có chuyện gì cần nói với chị cả.”

Tóm lại, cô không muốn nghe cái chất giọng ngọt ngào kia thêm nữa, chỉ cần tưởng tượng đến chuyện chị ta bắt cá hai tay với Ao là trái tim cô đã đau đớn lắm rồi. Cô bước ngang qua chị ta với vẻ mặt đáng sợ.

“A, Ao.”

Aeka cất tiếng gọi vang ngay sau lưng cô.

Sau đó là tiếng của Ao.

“Ơ? Chị Aeka? Sao chị lại xuất hiện ở trường em?”

“Chị định nói chuyện với bé Hinomiya. Nhưng có vẻ như đã làm cô bé khó chịu mất rồi.”

“Ơ, gì ạ, bạn Hinomiya?”

Ao cất tiếng gọi Hiyuki từ xa.

Hiyuki liền tăng tốc.

Nhưng Ao đạp xe nên đã nhanh chóng đuổi kịp cô bé.

Mưa bắt đầu rơi xuống hết như một dải sương mù trải xuống từ bầu trời xám xịt. Trên con đường trồng đôi hàng cây anh đào, Ao đạp xe song song với Hiyuki và lên tiếng bắt chuyện với cô bé.

“Bạn Hinomiya, xin lỗi nhé. Tớ không ngờ chị Aeka lại đến tận đây gặp cậu. Chị Aeka đã nói gì với Hinomiya vậy?”

Gương mặt Ao đỏ lên với vẻ hoảng loạn như vậy, có lẽ không phải chỉ do cậu ấy vừa thờ đốc vừa cố kìm tốc độ chiếc xe đạp.

“... Chị bảo chị là người yêu cậu của Kazetani, chỉ coi Kazetani như em trai thôi...”

Bước chân của Hiyuki vẫn không dừng lại, gương mặt cô bé vẫn lạnh băng buông ra lời đó bằng một giọng trầm thấp và hững hờ. Ao nói tiếp với giọng gấp gáp.

“Là, là vậy hả! Chị Aeka là người yêu của cậu tớ... Rồi... còn gì nữa không?”

“Kazetani thấy như vậy cũng ổn sao?”

“Hả?”

Hiyuki quay phắt sang, giọng như gắt lên khiến Ao tròn mắt.

Kazetani thật đang thương khi lỡ thích người yêu của cậu mình.

Đầu óc cô đang phùng phùng tức giận, nhưng trái tim lại quặn thắt vì đau lòng.

“Tớ ghét lắm. Thấy Kazetani bị bắt cá hai tay như thế...”

Những giọt lệ ngấn lên nơi khóe mắt nhưng nếu cô khóc ở đây sẽ làm phiền Ao. Hiyuki quay phắt đi, chạy hết tốc lực rời khỏi Ao.

Vang lên tiếng cậu gọi tên cô,

“Bạn Hinomiya!”

Nhưng cô bé không hề ngoái lại.

...

“Tại chị Aeka cả đấy, mọi chuyện đã rồi lại càng thêm rồi.”

Đêm hôm đó.

Trong căn hộ của cậu Sakutaro, Ao ôm đầu khổ sở nói vậy.

“Bé Hinomiya kia cũng suy diễn nhanh thật đấy. Còn nghĩ chị bắt cá hai tay với Ao và anh Saku nữa chứ, làm thế nào mà lại hiểu lầm đến mức đó vậy ta. Chắc cô bé đó sở hữu một sức tưởng tượng kinh hồn, cũng mang định kiến ghê gớm lắm chẳng?”

Là người gây chuyện, Aeka đáng lẽ phải tỏ ra hối lỗi nhưng chị ấy lại thản nhiên nói những lời như vậy.

Cậu Sakutaro cũng nói với vẻ lạ kỳ.

“Cậu cũng muốn trải nghiệm một mối tình thanh xuân bi hài như vậy hồi còn học cấp Ba quá đi.”

Cậu Sakutaro nói như vậy nhưng ngay từ hồi đó đã không có hứng thú gì với nữ sinh cấp Ba, toàn hẹn hò với người đã đi làm. Cậu bé thật muốn kể hết ra cho chị Aeka nghe.

Nhưng làm chuyện đó chỉ tổ chuốc thêm phiền phức.

Ao thở dài.

“Hinomiya là người nghiêm túc nên rất dễ bị lời nói của kẻ khác làm lung lay, dễ tin người nhưng cũng dễ nghi ngờ.”

“Cô bé này phiền phức đấy.”

Aeka nói thế mà không nhìn nhận ra sự phiền phức của chính mình. Cậu Sakutaro lại một lần nữa khiến Ao giật thột.

“Nếu cháu đã hiểu con bé tới mức đó, vậy thì hãy như một nam chính trong phim tình cảm thanh xuân bi hài đi, hành động cho ra dáng đàn ông coi. Trong hai lựa chọn hành động hay chờ thời, giờ là lúc cháu phải lựa chọn một cái. Tiện cậu nói luôn, lúc này mà chọn chờ thời là ‘bad end’ luôn đấy.”

“Cậu Saku đừng coi vụ này như mấy trò chơi của cậu chứ.”

“Thì sao? Cuộc đời nhiều khi giống trò chơi hơn ta tưởng đó. Tiếc là không thể chơi lại được. Nếu cháu cứ án binh bất động, cô bé đó sẽ giữ mãi hiểu lầm kia rồi cho cháu out sớm đấy.”

“Ừ...”

Cậu muốn cảm râm câu nào đó nhưng lại chẳng biết nói gì hơn.

Mình cũng thấy khó chịu khi Hinomiya hiểu lầm mình thích chị Aeka.

Sáng hôm sau. Ao đứng sẵn ở trước phòng máy tính đợi Hiyuki đến, nhưng cô bé không hề xuất hiện.

Khi Ao quay về lớp ngay sát tiết sinh hoạt, Hiyuki đã ngồi sẵn ở bàn mình với vẻ mặt lạnh lùng.

Hôm qua mãi lưu tâm lời hai người lớn nói rằng Hiyuki ghen với Aeka, Ao đã nhìn Hiyuki không biết bao lần và mỗi lần bắt gặp ánh mắt cô bạn là lại đỏ mặt quay đi. Đám bạn cùng lớp lại được dịp nhao nhao lên: “Tao thấy mày lại nhìn Hinomiya rồi đấy.” “Không ăn thua với Hinomiya đâu, từ bỏ đi.” “Tao sẽ giới thiệu cho mày một cô bé khác tốt hơn. Tuy ngoại hình không bằng Hinomiya, nhưng tính

cách vui vẻ, hợp với Ao đấy. Gương mặt cũng dễ thương lắm.”

Nhưng hôm nay, cậu đã quyết tâm nhìn thẳng vào Hiyuki.

Cậu chưa từng có thứ tình cảm nào mạnh mẽ đến thế đối với bất kỳ cô gái nào.

Cậu từng cảm nắng duy nhất một lần với cô bé lớp bên vào năm lớp Tám. Cô bé với đôi mắt tươi vui rạng rỡ vẫn thường ghé lớp Ao chơi.

Giọng cười lanh lảnh đó khiến cậu cảm thấy dễ chịu, nên càng dỏng tai để ý. Mỗi khi nói chuyện với đám bạn bè tùm tụp, cô bé đó hay nhìn về phía cậu với ánh mắt ngọt ngào kèm nụ cười tươi khiến trái tim cậu như lạc nhịp.

Tình cờ thế nào hai đứa lại cùng làm cán bộ văn thể mỹ, nhân cơ hội cùng nhau dọn dẹp phòng tiếp khách, cậu và cô bé kia dẫn trao đổi trò chuyện. Cô bé đó cũng trở nên thân thiết hơn với Ao nên cậu đã kỳ vọng khá nhiều.

Cậu nghĩ mình thích cô bé đó.

Nhưng người cô bé đó thích lại là bạn của Ao.

Cô ấy đến lớp Ao chơi mỗi ngày là do muốn được nhìn thấy người bạn kia. Cô bé đó nhìn về phía Ao với ánh mắt ngọt ngào cũng là do Ao ở ngay gần người bạn ấy.

Cô bé đó thân thiết với Ao cũng vì muốn nhờ Ao làm trung gian tình cảm cho mình.

“Kazetani, cậu có thể giúp tớ không?”

Khi ánh mắt đầy mong đợi đó nhìn thẳng vào mình, Ao như ngộ ra bao nhiêu ngụ ý đã dồn đống suốt bấy lâu nay. Cậu điếng người

đến mức không thể mở lời ngay được.

Nhưng cậu cũng sớm nặn ra được nụ cười đáp lại.

“...Được chứ.”

Với sự giúp đỡ của Ao, cô bé kia đã giành được trái tim cậu bạn. Ngay trước kỳ nghỉ Hè, hai người họ đã trở thành một cặp rất đẹp đôi.

Cậu bạn kia bận rộn hẹn hò, thành thử nửa đầu kỳ nghỉ Hè năm đó của Ao đã trôi đi trong buồn chán.

Nhưng cũng nhờ thế mà cậu nhanh chóng hoàn thành sớm bài vở.

Nếu Ao từ chối đề nghị của cô bạn ấy vào thời điểm đó, có lẽ cậu có thể nói cho cô hay tình cảm của mình. Nhưng cậu đã không chọn làm như vậy.

Cậu không thể nói rằng: “Tớ thích cậu, nên không thể giúp cậu hẹn hò yêu đương với thằng khác.”

Cậu không vì người bạn kia, cũng không phải mong cô bé đó sẽ có hạnh phúc.

Có lẽ mọi thứ chỉ là vẻ bề ngoài, có lẽ tình cảm cậu dành cho cô bé kia không đủ mạnh để bắt chấp tất cả.

Ao chưa từng quá ghét một người nào.

Cậu có thể nhẹ nhàng nói chuyện với bất kỳ ai, làm bạn với bất kỳ ai.

Nhưng mà, cậu vẫn luôn ngậm có một nỗi bất an trong lòng, sợ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có thể yêu thích đặc biệt bất kỳ một người nào.

Dẫu cậu có thích ai thì mọi chuyện cũng sẽ xảy ra y như chuyên năm lớp Tám, cậu sẽ từ bỏ ngay khi thấy thứ tình cảm nồng nhiệt trong mắt người kia.

Thứ tình cảm nồng nhiệt đến mức tưởng như mình sẽ không là gì nếu chẳng có người ấy, cậu sợ rằng cả đời này mình sẽ không cảm thấy được.

“Kazetani... không ghét ai cả đúng không?”

“Cậu cảm thấy vui với bất kỳ câu chuyện gượng gạo buồn chán nào đúng không...?”

Khi Hiyuki hỏi cậu những câu này, trái tim đã trào lên cảm giác khó chịu.

“Cháu thấy thú vị sao, Ao?”

“Vâng! Tất cả đều thú vị lắm ạ!”

Câu trả lời của Ao khi mãi mê đọc bản thảo, vẻ mặt và giọng nói đầu đó mang nét u sầu và khổ sở của cậu Sakutaro khi lảm bảm,

“Vậy sao... Tất cả đều thú vị sao?”

Dường như cũng mang cùng một cảm xúc.

Không ghét ai cả lại thấy vui với mọi tác phẩm, cũng có nghĩa là không có gì là “đặc biệt”. Không có thứ gì “neo” lòng mình lại.

Cậu cảm thấy ngượng với chính mình, nên mới bị cuốn hút và chôn vùi bản thân cùng niềm nhiệt huyết thấy được trong bản thảo của kẻ khác.

Nhưng mà, Ao hiện đang cảm thấy thứ xúc cảm mạnh mẽ không muốn từ bỏ đối với Hiyuki.

Ao nóng vội đợi hết một tiếng tiết đầu trôi qua, sau đó rời khỏi

ghế đi thẳng về phía Hiyuki.

Đám bạn học ngạc nhiên trước hành động của Ao, nên tất cả đều dán mắt theo dõi.

Hiyuki vẫn ngồi nguyên ở ghế, nhìn lên Ao với ánh mắt hoang mang.

Chắc Hiyuki không nghĩ Ao dám lại gần mình trong lớp như thế này. Nhưng mà, gương mặt của Ao lúc này đang rất nghiêm túc.

Đám bạn trong lớp nuốt nước bọt đánh ực theo dõi xem cậu bạn mình đang muốn làm gì, trong khi Ao bắt lấy cánh tay Hiyuki.

“Tớ có chuyện cần nói, cậu đi cùng tớ đi Hinomiya.”

Đôi môi mỏng với nốt ruồi duyên của Hiyuki khẽ hé ra. Cô bé dường như muốn đáp lại nhưng tiếng nói lại không thể thoát ra mà chỉ có đôi môi khẽ động.

Kéo cánh tay mỏng manh như có thể bẻ gãy bất cứ lúc nào, Ao nhanh chân bước dọc hành lang trong giờ giải lao. Những học sinh đi ngang, hay những người thù cổ ra khỏi lớp nhìn thấy hai đứa Ao đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Ao đi lên cầu thang về phía sân thượng.

Cánh cửa đi lên sân thượng đã bị khóa mất, nên cậu dừng lại ngay trước đó, hai tay chống hai bên người Hiyuki để khóa lại mọi đường thoát.

Hiyuki rụt vai thu người lại.

Đôi mắt trong veo đó ánh lên tia hoảng hốt, cảm xúc rối loạn càng lúc càng phình to hơn.

“Bạn Hinomiya.”

Ao nói bằng giọng nghiêm túc.

“Chị Aeka chỉ là người yêu của cậu tớ. Tớ không hề đơn phương chị ấy, cũng không hề có ý định đó, càng không có chuyện bắt cả hai tay!”

Hiyuki vẫn chẳng nói năng gì. Cô bé có muốn chạy trốn cũng vô phương, Ao đã dùng chính người mình vây chặt Hiyuki rồi nên cô chẳng thể làm gì hơn.

Ao của mọi khi nhất định sẽ vội vàng thoái lui khi nhìn thấy người kia kinh hãi đến vậy. Nhưng ngày hôm nay, Hiyuki nhìn lên cậu bằng ánh mắt hoảng loạn... bên trong vòng tay của Ao, cậu lại càng gào lên.

“Chỉ mình Hinomiya thôi, tớ không muốn cậu có hiểu lầm đó!”

Hàng mi dài, bờ môi dễ thương với nốt ruồi nho nhỏ khẽ run lên.

“Ngoài ra! Kể từ bây giờ, đâu là trên lớp hay cứ nơi nào khác, tớ muốn chào Hinomiya, cũng muốn nói chuyện với cậu bất cứ khi nào tớ muốn! Nếu không thể viết được, hãy cứ nói cho tớ hay!”

Giọng nói của Hiyuki cũng lọt vào tai Ao.

Cô bé vẫn nhìn lên Ao, giọng nói như phải bóp nặn mãi mới ra... bằng mọi sự cố gắng...

“...Ừ.”

Giọng nói như còn ngỡ ngàng... nhưng lại lẫn chút niềm vui trong đó làm nguội đầu óc đang bốc hỏa của Ao. Thay vào đó, gương mặt cậu bắt đầu ửng đỏ.

Mình đang làm điều gì thế này?!

Mình kéo Hinomiya lên tận đây, lại còn làm ra chuyện như thế...

Cậu vội vàng thu hai cánh tay đang chặn người Hiyuki lại, gương mặt đỏ ửng và lảng ánh nhìn sang chỗ khác trong khi ngại ngùng nói.

“Ta... ta về lớp thôi.”

Lần này, Hiyuki vẫn lặng im nhưng bờ môi kia như khẽ nhếch lên hạnh phúc mà gật đầu.

Khi Ao và Hiyuki mặt mũi đỏ bừng quay về lớp học, ánh mắt của đám bạn trong lớp nhất loạt đổ dồn vào hai người. Những ánh mắt đó càng thêm mở to như vừa đón nhận cơn sóc.

...

Ao ngó lơ với vẻ khó chịu thì không nói, nhưng cô nàng được xưng tụng là “tiểu thư băng giá” như Hinomiya Hiyuki mà gò má trắng trẻo kia cũng đỏ hồng, đôi mi dài cụp xuống trông thật bền lên!

Hơn nữa, đôi môi có nốt ruồi duyên còn khẽ mỉm cười, thứ khí chất băng lãnh như tan đi thay vào đó là một cảm giác ngọt ngào đến hạnh phúc!

Cả ngày hôm ấy, Hiyuki lúc nào cũng lảng lảng như vậy. Đám học sinh lớp khác nghe hóng được tin, chạy đến ngó vào lớp và nhìn thấy Hiyuki tủm tủm cười hạnh phúc như thế đều bị nhất tiễn xuyên tâm.

Đám bạn cùng lớp bu lại hỏi dồn Ao xem chuyện gì đã xảy ra, tại sao Hinomiya Hiyuki đột nhiên lại tươi cười như thế, thì Ao chỉ trả lời.

“Hinomiya vốn vẫn là người như thế mà. Chỉ là cậu ấy luôn lo

lắng và không giỏi thể hiện cảm xúc của mình đấy thôi.”

“Gì cơ, mà giải thích kiểu gì thế?”

“Bạn trai hả? Mà giờ đã thành bạn trai Hinomiya rồi sao?!”

“Chết tiệt, tao cứ nghĩ nó sẽ bị đá tung đít chứ! Bọn tao còn lên kế hoạch rủ mà đi karaoke giải sầu, vậy mà hồng bét cả.”

“... Lần sau, tao với mà cùng rủ hai nàng đi chơi nhé?”

“Bọn mà định hẹn hò đôi với nhau đó hả?”

Lũ bạn trách móc, chọc ghẹo cũng tỏ ra ghen tị với cậu thấy rõ.

Cậu cũng nghe được bao lời khen từ đám con gái.

“Hinomiya cười trông dễ thương ghê.”

“Cảm giác dịu dàng đi bao nhiêu nhỉ.”

Sau khi kết thúc buổi học ngày hôm đó, Ao đi tới bàn Hiyuki.

“Bọn mình cùng ra quán cà phê đi, Hinomiya.”

“...Ừ.”

Hiyuki tỏ ra ngại ngùng nhưng cũng gật đầu. Khi thấy cô bạn cất tiếng chào,

“Chào nhé, bạn Hinomiya.”

Cô bé ban đầu ngạc nhiên đến nghẹn giọng, nhưng Ao bên cạnh đã thì thào.

“Nào, Hinomiya cũng chào đi.”

Cô liền hé bờ môi điểm nhẹ nốt ruồi đáp lại.

“Chào... chào... các cậu.”

Nụ cười ngại ngùng đó khiến cả gái lẫn trai đều ngẩn ngơ.

“Chào nhé.”

“Chào Hinomiya.”

“Nhân tiện chào luôn cả Kazetani nhé.”

Tiếng chào hồi vang lên khắp.

Mỗi lần như vậy, Hiyuki lại vui vẻ chào lại.

“Xem nào... hôm nay, xin lỗi vì làm cậu ngạc nhiên như thế.”

Trên chiếc bàn tròn của quán cà phê mọi khi, Hiyuki gọi một tách trà bạc hà trong khi Ao gọi món trà cúc Chamomile mà Hiyuki vẫn thường hay gọi. Mọi thứ dần lắng xuống, cậu lại thấy gò má mình nóng rục mà cúi đầu xin lỗi.

Hiyuki như cũng nhớ lại một loạt những hành động của Ao và thái độ của bạn bè trong lớp sau đó, gương mặt cô bé cũng đỏ ửng lên và thì thào.

“Không... tớ thấy vui lắm.”

Gương mặt đó dễ thương đến mức khiến cõi lòng Ao lại lộn tung phèo lên, nhưng cậu cố gắng khóa lấp mà tươi cười bắt chuyện với cô.

“Này nhé, Hinomiya từng nói không nghĩ ra được lý do Cyan thích Subaru đúng không?”

Đôi mắt Hiyuki lại như phủ một làn sương mù.

“Chuyện... chuyện đó...”

“Tớ biết rồi đấy!”

Cậu nhìn thẳng vào gương mặt Hiyuki, tuyên bố thẳng thừng.

Đôi mắt Hiyuki như khẽ động.

“Subaru luôn cô độc trong thế giới cũ, luôn bị kẻ khác đẩy ra ngoài lề, nhưng cậu ấy không hề oán hận bất kỳ ai đúng không?”

Bởi cậu ấy có một trái tim mạnh mẽ và thanh khiết. Kể cả khi bị đưa sang một thế giới khác và phải đối mặt với toàn những điều xa lạ và không ít thất bại, cậu ấy vẫn nỗ lực từng chút một, đến mức có thể tâm linh tương thông và được cá mập Heinrich vốn không ưng bất kỳ ai chấp nhận trở thành bạn đồng hành. Khi người ta không nhìn thấy, khi không được bất kỳ ai khen ngợi, Subaru vẫn không từ bỏ nỗ lực. Đức tính dịu dàng và luôn biết kìm nén của cậu ấy cũng là một ưu điểm. Có thể người ngoài nhìn vào không thấy được, nhưng trái tim cậu ấy sinh động với rất nhiều suy nghĩ. Sự chênh lệch quá lớn giữa nội tâm và vẻ ngoài càng khiến cho mọi người tò mò hơn về cậu ta đúng không?”

Hiyuki mím chặt bờ môi xinh với nốt ruồi nho nhỏ, chăm chú lắng nghe những lời Ao nói. Đôi mắt trong veo như ngọc nhiên, còn khẽ đọng nước mắt.

Ao cười ngượng nghịu.

“Hơn nữa, chỉ có mình Cyan biết được Subaru đến từ thế giới khác, cũng chỉ có mình cô biết được sự nỗ lực và dịu dàng của cậu. Khi chỉ có mình mình biết được con người thật của người kia, hai người cùng nắm chung một bí mật, cô bé ấy chắc sẽ luôn cảm thấy trái tim mình đập dồn hồi hộp với một thứ cảm xúc vô cùng đặc biệt chẳng?”

“Ừ... ừm.”

Hiyuki sụt sịt rồi thì thầm.

“Đúng nhỉ... vừa hồi hộp lại thấy vui vui nữa.”

Cậu thể thọt nói, như thể muốn cô công nhận tình cảm của Cyan.

“Chẳng phải sao? Vậy nên, Cyan thích Subaru cũng không có gì

là lạ.”

Khi ánh mắt Ao nhìn cô như dò hỏi “đúng chứ?” thì Hiyuki cũng đáp lại bằng ánh mắt vui vẻ.

“Đúng thật... không lạ tí nào.”

“VẬY thì, chỉ còn vấn đề là viết ra thế nào cho độc giả hiểu thôi. Chúng ta sẽ cùng suy nghĩ vụ đó nhé.”

Ngón tay trắng muốt của Hiyuki khẽ gạt những giọt nước mắt trào ra, cô bé cười.

“... Ừ, tớ sẽ cố gắng.”

...

Từ một chỗ ngồi nơi điểm mù của Ao và Hiyuki, Sakutaro và Aeka lắng nghe cuộc hội thoại thuần khiết kia trong khi tửm tửm cười.

“Tuổi trẻ ngọt ngào mà cay đắng ghê.”

“Ừ, đúng là chuyện tình cảm bi hài tuổi thanh xuân.”

Họ đã nhìn thấy Ao và Hiyuki ngay trước cổng trường, và liền bám theo sau.

Hai người lớn cứ ngồi đó nhỏ giọng thế thọt bàn tán với nhau mấy chuyện vắn vớ, như hai đứa đã giảng hòa như thế nào, còn khen bạn gái của Ao đúng là tiểu mỹ nhân xinh đẹp, chọn đối tượng là mấy bé gái cấp Ba đúng là rất chuẩn. Còn Ao và Hiyuki thì thoảng lại như ngại ngùng cúi mặt với khuôn mặt ửng đỏ, rồi lại bật cười và tiếp tục trò chuyện với nhau.

...

“Cái này chính là vậy đó, Hinomiya.”

“Sao?”

“Thì ý tứ còn bỏ ngỏ khi trước, những câu chuyện thường nhật tưởng như không có gì đặc biệt cũng có thể khiến người ta thấy hồi hộp. Nhìn từ bên ngoài, có lẽ nó chỉ là những chuyện thông thường có thể lướt qua mà chẳng có gì đặc biệt, nhưng đó lại là những điều vô cùng quan trọng đối với người trong cuộc. Giờ nghĩ lại những điều đó, tớ lại cảm thấy tuyệt vời lắm...”

“Ừ... đúng.”

Hai đứa lại đỏ mặt, Hiyuki khẽ nhếch khóe miệng có nốt ruồi nhỏ xinh lên và thì thầm.

“Trong cuộc sống thường nhật, cũng có nhiều điều... khiến trái tim cảm thấy hồi hộp nhỉ.”

5

Người đời xử dụng với tôi ngày hôm ấy

Nhờ Kazetani... hôm nay mình đã có thể chào hỏi bạn bè trong lớp khi ra về, cứ như một giấc mơ vậy...

Thẻ tích điểm của quán cà phê đã lên đến con dấu thứ bảy. Sau khi chia tay, Ao còn nói thêm ba dấu nữa là được bánh rời, cùng nhau cố gắng nhé. Cô đáp vâng rời ra về, nhưng bước chân vẫn lâng lâng như đang lơ lửng trên mây.

Cô đã bao lần hồi tưởng lại gương mặt nghiêm túc của Ao khi nói “Chỉ mình Hinomiya thôi, tớ không muốn cậu có hiểu lầm đó!” Mỗi lần như thế là lại tim đập rộn ràng, hạnh phúc ngập tràn.

Ao lúc đó đáng sợ khác thường... nhưng, trái tim mình lại hò reo sung sướng.

Cả lúc cậu ấy vui vẻ khẳng định “Cyan thích Subaru cũng không có gì là lạ,” cô thấy lồng ngực như nghẹn đầy và đã nghĩ những lời của Ao có thể là sự thật.

Kể từ khi Kazetani bắt chuyện với mình, bao nhiêu điều tuyệt vời và khó tin đã diễn ra. Tưởng như Kazetani là một bậc thầy ảo thuật nào đó vậy. Chỉ cần có Kazetani, mình sẽ thay đổi được bản thân.

Mà không, sự thay đổi đã bắt đầu rồi.

Hoàng hôn còn chưa buông xuống thị trấn, bao bọc bởi một màn

sương nhẹ. Cửa hàng giặt là quen thuộc, hàng rào của những ngôi nhà, mái hiên hay những chậu hoa nhỏ xinh với bao đóa hoa đáng yêu màu vàng hay sắc cam đặt nơi hiên cửa, rồi mùi hương của mấy món xào nấu cho bữa tối cũng khiến cô bé cảm thấy dịu dàng và ấm áp.

Khi Subaru cùng Cyan ngắm nhìn mặt trời lặn xuống biển và trao nhau nụ hôn đầu, chắc cũng nhìn thế giới bằng cặp mắt như này chăng.

Cô nhớ Ao từng nói rằng tâm trạng con người tác động đến mắt nhìn cảnh vật.

Đúng là như vậy thật, Kazetani nhỉ.

Cô bé hạnh phúc thì thầm trong tim, rồi đi qua cánh cổng gỗ cao lớn của nhà mình, dọc theo con đường rải đá vào đến hiên nhà và mở cửa ra...

“!”

Nỗi sợ hãi làm người cô lạnh đi, da gà nổi rần. Cô như bị đông cứng ngay tại chỗ.

Chợt ngay trong hiên nhà, bà ngoại với gương mặt trắng tái hẳn những nếp thời gian đang ngồi thẳng lưng, đôi mày nhướng lên, đáy mắt loáng tia sắc lạnh, đôi môi mím chặt với dáng vẻ giận dữ.

Bao cảnh đẹp dịu dàng sụp đổ trong phút chốc, Hiyuki như bị ấn dúi đầu vào một màn đen thăm thẳm.

Thế giới như biến thành một vực sâu không ánh sáng, kẻ thống trị mang thứ sức mạnh đáng sợ đang hầm hầm nhìn Hiyuki.

Bà ngoại đột ngột đứng dậy, những ngón tay xương gầy vươn về

phía Hiyuki, chộp lấy cánh tay cô bé lôi lên nhà trong khi Hiyuki vẫn còn đi nguyên giày.

“Vào đây!”

Khác hẳn lúc Ao nắm tay cô bé kéo đi. Nỗi sợ hãi như thấm vào xương tủy, cảnh báo nguy cơ siết chặt lấy Hiyuki. Bà đang nắm chặt tay cô bằng một thứ sức mạnh khó thể tưởng tượng nổi ở một bà lão đã ngoài bảy mươi, Hiyuki run lên vì đau mà cũng vì sợ.

Hiyuki vội vã tháo giày với một tư thế vô cùng mất tự nhiên. Còn chẳng cho cô bé thời gian xếp gọn đôi giày, bà kéo cô xềnh xệch trên hành lang kéo kẹt về phòng Hiyuki.

Bà giận dữ đến vậy vì chuyện gì thế? Hôm nay mình có về quá giờ giới nghiêm đâu, sáng nay cũng đã dọn nhà và chăm vườn tử tế rồi mới đi học cơ mà...

Nhưng thứ lọt vào mắt Hiyuki trong giây tiếp theo khiến cô bé như bị ném vào tuyệt vọng.

Trên chiếu tatami, mấy cuốn truyện với bìa ngoài màu mè đang bị quăng vương vãi. Chúng đầy hình minh họa những cô gái ngực nở mặc đồ khoe da thịt, những cô bé trông như học sinh Tiểu học đeo bờm tai mèo, hay cô gái mặc bộ áo giáp bó sát với dáng vẻ cực kỳ khiêu gợi. Tờ minh họa màu gấp kín bên trong có hình một cô gái khỏa thân đang cạo lưng cho nhân vật nam chính trong bồn tắm cũng bị mở nguyên ra đấy.

Hiyuki mặt cắt không còn giọt máu.

Bà ngoại cực kỳ căm ghét các thể loại truyện tranh hay hoạt hình. Đến cả bức tranh vẽ nhân vật từ cuốn truyện cô được cho trong Hội thao năm nào cũng bị bà ra lệnh quăng bỏ. Chắc chắn bà

sẽ không tha thứ cho chuyện Hiyuki đọc Light novel.

Hiyuki hiểu rằng chỉ cần bà nhìn thấy cái bìa thôi đã đủ nổi sung lên, nên cô phải giấu kỹ đám Light novel mình tích cóp mua về vào sâu trong tủ.

Cô cũng biết bà sẽ bắt chọt vào phòng mình bất cứ lúc nào, nên không bao giờ đọc Light novel ở nhà.

Không chỉ có thế, trên sàn còn quăng vương vãi đám bản thảo in những tác phẩm Hiyuki viết.

Tác phẩm của mình...

Trong khi trái tim cô bé như bị bóp nghẹt, bà cất lời bằng một giọng sắc lẹm đầy khinh ghét.

“Cái này là thế nào, Hiyuki?”

Hiyuki co rúm người lại trong khi đầu cúi gằm xuống, nhưng bà ngoại nắm chặt lấy tay của cô bé và quát: “Hãy nhìn bà đây”.

“Hu...”

Hiyuki khẽ rên lên.

“Cháu đã giấu bà, lén lút đọc những thứ tệ hại, hạ cấp, đáng xấu hổ đến thế này sao?”

Bà ngoại lắc lắc vai Hiyuki, ánh mắt tức giận nhìn cô bé dăm dăm trong khi hỏi dồn.

“Còn nữa, thứ này là gì, là cháu viết ra sao? Hiyuki?”

Sau đó, bà kéo Hiyuki về phía chồng bản thảo được bó gọn rồi gào lên.

Hiyuki bị kéo lố đà, nên ngã dúi xuống ngay bên cạnh đám bản thảo. Bà nhìn xuống cô như một kẻ phạm phải tội tày trời, cả thân

người như run lên.

“Thứ hạ cấp, con nít lại khó chịu như thế này là do cháu gái ta viết ra sao? Thật đáng ghê sợ.”

Những lời của bà như khoan vào tai Hiyuki, giọng chì chiết đó gom lại bao bình luận ác khẩu từ những phiếu đánh giá kia.

“Nhân vật chính khó chịu làm phiền độc giả.” “Câu cú lủng củng kết cấu phức tạp.” “Toàn bộ câu chuyện quá trẻ con, lại đầy tính tự sướng.”

Những lời nói đó hiện lên trong đầu cô bé, trái tim Hiyuki như bị xéo nát.

Thôi đi, xin hãy dừng lại đi.

Hiyuki như muốn bịt chặt hai tai lại.

Truyện của mình lủng củng, khó chịu, trẻ con lại còn tự phụ. Chính vì vậy, nó chưa bao giờ qua được vòng sơ khảo, mình cũng bị bạn bè xa lánh ở trên trường...

Cô bé tưởng như đã bị thứ bùn nước đen ngòm kia nhấn chìm.

“Chào nhé, bạn Hinomiya.”

Cô chợt nghe thấy một giọng nói tươi vui.

Đúng rồi, hôm nay... các bạn đã chào hỏi mình ở trên trường.

“Chào... chào... các cậu.”

Hiyuki đã vui đến ngượng đỏ mặt, miệng khẽ lẩm bẩm lời chào đáp lại. Bên cạnh là Ao với ánh mắt dịu dàng dõi theo Hiyuki đầy vui vẻ.

“Tớ thấy bản thảo của Hinomiya rất thú vị.”

“Cháu hãy quăng hết những thứ bẩn thỉu này đi ngay.”

“... Không.”

Hiyuki vẫn cúi mình ngồi bệt dưới sàn, cô bé thấp giọng lắm lắm.

“Gì cơ? Bà không nghe rõ?”

Giọng nói của bà ngoại vang vọng đầy nghiêm khắc.

Lần này, cô bé lặp lại với chất giọng mạnh mẽ hơn.

“Chúng không phải là thứ tệ hại, hạ cấp, và đáng xấu hổ gì cả. Càng không phải thứ khó chịu hay trẻ con.”

“Điểm mạnh của LN chính là mọi thứ đều có thể xảy ra theo một cách rất tự do”

Chỉ cần có một người chịu lắng nghe những lời của Hiyuki và chịu chấp nhận cô.

Chỉ cần có một người nói với cô rằng cô hoàn toàn có thể viết được.

Chỉ cần có một người chịu đọc những câu chuyện còn non kém Hiyuki viết ra. Chỉ cần có người con trai như bầu trời xanh thăm vui về đẩy cô về phía trước.

“... cậu cứ làm điều cậu muốn, cứ viết thứ cậu muốn!”

Hiyuki ngàng phát dậy và gào lên.

“Truyện của cháu không có gì khó chịu cả!”

...

“Ao, chúc mừng nhé!”

“Cũng tới ngày Ao của chúng ta thành đàn ông rồi.”

“Hả, gì thế này!”

Ao vừa bước vào nhà cậu Sakutaro, đã nghe thấy một tiếng phụt và đám giấy bảy sắc cầu vồng rơi lả tả xuống đầu.

Sau khi chia tay với Hiyuki ở quán cà phê.

Ao về nhà. Trước bữa cơm tối, mẹ nhờ cậu mang phần cơm sang cho cậu Sakutaro.

“Chị Aeka, đừng có phụt pháo nhắm vào mặt người khác như thế chứ! Cả cậu Saku nữa, điệu cười đó là sao vậy ạ?”

“Không, chỉ là ta phấn khích quá đó thôi.”

“Đúng, đúng. *Hai người cùng nắm chung một bí mật là điều tuyệt vời lắm. Tớ thích cậu cũng đâu có gì là lạ. Ao thật đàn ông quá đi!*”

Aeka giả giọng thiếu niên nói câu đó. Đúng là diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, tông ngọt ngào dễ thương vốn có của chị giờ nghe không khác gì một thiếu niên mới lớn.

Không, vấn đề không nằm ở đó.

“Tại...! Sao mọi người lại biết thế!?”

“Chà, tại sao nhỉ?”

Aeka cười khà lên đầy ngụ ý.

Ao nôn nóng nói.

“Đấy là chuyện về nhân vật trong truyện thôi. Cháu nhớ cháu đã nói rõ là Cyan thích Subaru cũng không có gì là lạ cơ mà.”

“Ao, cháu mượn có xây dựng cốt truyện mà nói những lời đồn tim con gái nhà người ta như thế, khôn quá đi. Lần tới, cậu sẽ thử áp dụng vào kịch bản trò chơi mới.”

“Đúng, đúng, khi nghe những lời này trái tim chị cũng nhũn cả

ra.”

“Nghe gì cơ, ở đâu ạ!?”

Chẳng lẽ hai người này đã có mặt ở đó? Từ lúc nào? Từ chỗ nào chứ?

Gương mặt Ao càng thêm nóng lên.

“Cậu Saku, cả chị Aeka nữa, hai người dám xâm phạm đời tư của cháu!”

“Chà, có gì mà phải dối. Ta với Wako thấy cũng có phần trách nhiệm, lại lo cháu bị bạn gái làm lơ.”

“Đúng đó, anh Saku còn nói là muốn tập hợp tư liệu tham khảo cho kịch bản của mình, nên mới đi xem thử.”

“Chị Aeka, giấu đầu hở đuôi rồi nhé.”

Ao thẳng thừng bóc mẽ.

Mấy người lớn này thật là.

Trong khi cậu vừa ngượng lại vừa bực mình, bàn tay thu lại thành nắm đấm như cũng run lên thì cậu Sakutaro chia ra mấy cái vé.

“Đây là Cặp vé cho buổi chiếu thử phim đặc biệt đó, mời cô bé đi xem đi. Một bộ phim viễn tưởng dành cho phái nữ, rất thích hợp để hẹn hò đó.”

“Nhanh nhanh gọi cho người ta đi chứ, Ao.”

“Ơ?”

“Đúng đó. Giờ, cháu hãy gọi ngay ở đây luôn đi. Tốc chiến tốc thắng.”

“Cậu Saku, cậu thiếu ý tưởng đến vậy sao?”

Mấy người lớn này như cố tình chọc cậu, họ còn đồng thanh hô “Gọi đi!” “Gọi đi!” “Gọi điện thoại cho cô bé đi!” “Ngay và luôn!” “Ngay và luôn!” nữa.

Mấy người này nghĩ thế nào mà cho rằng cậu dám mời Hiyuki đi xem phim trước mặt họ.

Nhưng cậu Sakutaro nói cũng đúng, Hiyuki chắc sẽ thích thể loại phim này. Nếu cậu mời cô đi xem, chắc cô sẽ vui lắm. Cậu tưởng tượng đến nụ cười rạng rỡ với nốt ruồi duyên dáng đó.

Rồi, làm vì Himmiya cũng được.

Ao lôi điện thoại ra gọi vào số của Hiyuki.

Đây là lần đầu tiên mình gọi cho bạn Hinomiya. Vào giờ này, không biết Hinomiya đang làm gì nhỉ? Đã ăn xong bữa tối rồi... hay vẫn chưa...

Sakutaro và Aeka rướn người hóng hớt.

“Được đấy, Ao! Tiến lên nào!”

“Cháu hãy nói câu sến súa nào làm héo tim hết đám người chơi đi!”

“Mấy người im lặng đi cho cháu nhờ! Thật là!”

Trong khi Ao còn đang cần nhẫn, đầu bên kia đã nhắc máy.

“A, Hi... Hinomiya? Xin lỗi, đã gọi cậu đột ngột thế này.”

Cậu phẩy tay suýt suýt với cặp đôi Sakutaro - Aeka trong khi định đi thẳng vào vấn đề chính.

“...”

Có tiếng gì như tiếng sục sục.

Ơ?

“...”

Lần này là tiếng khóc nghẹn ngào không thành lời.

Hinomiya đang khóc sao...?

“Sao thế, Hinomiya? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Ao đột nhiên nghiêm mặt lại hỏi lớn khiến Sakutaro và Aeka tròn trợn mắt.

Hiyuki đang không thể nào nói chuyện được cho tử tế, cậu chỉ nghe thấy tiếng khóc uất nghẹn và tiếng ô tô chạy ngang.

“Hinomiya, giờ cậu đang ở đâu?”

Khi Ao hỏi dồn như vậy, mãi cô bé cũng nói được.

“... bạn Kazetani.”

Giọng nói yếu ớt đó lọt vào tai cậu.

“Tớ... tớ... cãi nhau với bà tớ... nên đã... rời khỏi nhà...”

Tiếng xe cộ qua lại còn lẫn cả tiếng mưa.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trời bắt đầu lất phất hạt mưa.

“Cho tớ biết chỗ của cậu đi, Hinomiya! Tớ sẽ đi đón cậu!”

...

Cậu nhắc cô kiểm một chỗ trú mưa qua điện thoại rồi rời khỏi căn hộ của cậu Sakutaro đi thẳng đến nơi đó. Mưa đã bắt đầu rơi, ngoài trời cũng khá lạnh.

Cậu cứ lao bừa qua những vũng nước, tìm đến cửa hàng tiện lợi gần trường, nơi Hiyuki đang đợi.

Cậu đã bảo cô hãy đợi ở bên trong nhưng Hiyuki lại đang đứng

ngoài hiên cửa hàng đó. Cô đeo cặp, ôm theo một cái túi vải trong khi gương mặt cúi gằm. Vẫn mặc nguyên bộ đồng phục học sinh. Cái áo lửng tay đã ướt đôi phần, dính vào da thịt trông có vẻ như lạnh lắm.

“Hinomiya!”

Ao cất tiếng gọi, cô ấy liền ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ kè.

“Ka, Kazetani, tớ... tớ bỏ đi khỏi nhà rồi. Không thể về được nữa... hức.”

Ao đưa Hiyuki đang khóc lóc sụt sùi về căn hộ của cậu Sakutaro, cô thay sang bộ đồ Aeka đã chuẩn bị sẵn. Cô bé chưa ăn tối nên Ao mang luôn chỗ thức ăn đưa sang cho cậu Sakutaro ra mời cô, khoai môn sốt ngọt với bánh thịt nhân đậu phụ.

“Ăn tạm cái này cho bình tĩnh lại đi.”

Hiyuki mặc một cái áo hai dây màu hồng đốm đen cùng với quần dài kẻ sọc hai màu hồng trắng. Cô bé cũng muốn mặc thứ gì đó kín đáo hơn, nhưng đây là quần áo Aeka để tạm ở chỗ của cậu Sakutaro nên cũng không có lựa chọn nào khác. Còn đỡ hơn là phải mượn đồ của cậu Sakutaro.

Nhưng cho Hiyuki một chỗ lánh nạn cũng đã là tốt lắm rồi.

Ao và Hiyuki vẫn còn là học sinh cấp Ba, ở muộn ngoài quán kiểu gì cũng sẽ có người hỏi thăm rồi đòi liên lạc với giáo viên. Còn nếu đưa về nhà Ao thì kiểu gì mẹ cậu bé cũng sẽ bắt giải thích nọ kia. Nhà còn hai đứa em sinh đôi, Hiyuki sẽ không có không gian để bình tĩnh lại.

Hiyuki vẫn cúi gằm, dùng đôi đũa nhỏ cái bánh thịt nhân đậu

phụ rồi bỏ vào miệng.

“... Ngon quá. Hương vị rất đậm đà.”

Cô bé khẽ thì thầm, lần này lại bỏ miếng khoai môn mượt mượt vào miệng và lại lẩm bẩm khen.

“Ngon quá.”

“Nhà tớ có em trai và em gái nhỏ, nên thường nếm đồ ăn hơi ngọt chút. Bọn trẻ con thích ăn kiểu này mà. May mà hợp miệng Hinomiya. Ờ, Hinomiya!”

Một tay Hiyuki ôm lấy mặt, nước mắt lại ã chã rơi khiến Ao hoảng lên.

“Này, Ao. Giờ là lúc phải ôm chặt lấy cô bé về chứ.”

“Chụt một cái cũng được đó, Ao.”

Hai người lớn kia lại ăn nói lung tung rồi, nhưng giờ không phải lúc để tâm đến chuyện đó.

Cậu rút từ trong hộp ra mấy tờ giấy rồi đưa cho Hiyuki lau mặt.

“Xin... xin lỗi. Nhưng mà, thật sự... rất... rất ngon... tớ không biết thịt băm nhân đậu phụ lại có hương vị như thế này... Cả khoai môn hầm nữa, khác hẳn những món hầm tớ từng ăn trước đây...”

“Nếu thấy ngon đến thế, cậu cứ ăn thật nhiều vào.”

“Ừ, ừ...”

Hiyuki vẫn không ngưng nước mắt, cô bé ăn tiếp món thịt băm nhân đậu phụ và khoai môn hầm trong khi vẫn khen ngon miết.

Khi nước mắt cô bé ngừng rơi, cậu liền tranh thủ hỏi han tình hình. Cô rùn người lại trong khi vẫn đang ngồi bệt dưới sàn.

“... Bà ngoại tớ đã phát hiện ra chỗ Light novel và bản thảo tớ

giấu trong nhà mất rồi.”

Cô bé giải thích bằng một giọng ào ào.

Bà ngoại của Hinomiya thật sự quá nghiêm khắc.

Bà cấm tiệt Hiyuki không được đọc truyện tranh hay xem hoạt hình, thành thử cô bạn phải lén viết bản thảo Light novel trên trường.

Giờ giới nghiêm cũng rất khắt khe. Ao biết Hiyuki rất sợ bà mình, cũng biết Hiyuki từng cay đắng nói rằng bà rất ghét cô ấy.

“Dạo... dạo này... tình hình của tớ có vẻ kỳ quặc nên bà đã lục lọi phòng tớ để kiểm tra. Bà tớ là người như vậy đó... Tớ đã biết trước như vậy, đáng lẽ phải tìm cách giấu kỹ hơn.”

Hiyuki nắm chặt bàn tay đang đặt trên đùi, bờ vai run lên.

“Bà tớ nói rằng Light novel là thứ tệ hại, hạ cấp và đáng xấu hổ, còn bắt tớ phải vứt hết đi. Tớ vẫn luôn sợ bà nên chưa bao giờ làm điều gì trái ý... Nhưng riêng chuyện này thì tớ không chịu đựng được, lần... lần đầu tiên tớ đã cãi lại lời bà.”

Với một cô bé luôn nghe lời như Hiyuki, đây là một chuyện vô cùng lớn lao.

Hiyuki đã thể hiện rõ thái độ của mình với bà, rằng đọc và viết Light novel là điều cực kỳ quan trọng đối với bản thân cô.

“Nếu bà muốn vứt chỗ Light novel này đi, cháu sẽ mang chúng rời khỏi nhà!”

Bà đã gào lên rằng: “Cháu chỉ được đem mỗi chỗ Light novel và bản thảo này đi thôi”. Nên cô đã mang chúng rời khỏi nhà.

Bao nhiêu nín nhịn trước giờ có lẽ đã bộc phát ra vào lúc đó. Cô

bé vừa khóc vừa nói ra hết tâm trạng của mình.

“Tớ... tớ... chắc không thể nào quay lại căn nhà đó được nữa rồi. Chắc phải kiếm việc làm, rồi thuê chỗ ở thôi. Điều này... chắc cũng tốt hơn cho bà. Bởi vì bà ghét tớ lắm. Bà chắc cũng thấy phiền khi phải bỏ tớ lại một mình sau khi mất đi.”

“Khoan nào, chính miệng bà em đã nói ra những lời như vậy sao?”

Aeka vươn người về phía trước như không muốn bỏ qua đề tài này, Hiyuki gật đầu trong khi mặt vẫn còn vương nước mắt.

“Trước khi mẹ em nhập viện... mẹ và bố đã li hôn với nhau, hồi mới dọn về ở chỗ bà... em từng nghe lỏm được đoạn nói chuyện giữa mẹ và bà. Bà đã nói rằng sẽ tính chuyện của em như thế nào, bảo rằng bà đã phản đối ngay từ đầu, còn nói là bố mẹ em chỉ thấy đó là điều hay mà không biết có thể gây ra bao nhiêu phiền nhiễu. Bà nói với giọng lạnh lùng và cay nghiệt đến mức em cũng phát run... Hồi, hồi đó em vẫn còn nhỏ quá nên không hiểu rõ nhưng bà đã cực kỳ giận mẹ. Mẹ em còn nói là hồi mới lấy nhau đâu nghĩ đến chuyện li hôn rồi khóc lóc vật vã lắm.”

“Vậy nên, mẹ mới phản đối đó!”

“Người phải chịu gánh nặng mới thấy khổ đấy!”

Giọng bà vô cùng nghiêm khắc, vẻ mặt lại cứng rắn.

Thật sự rất lạnh lùng.

Sau khi mẹ của Hiyuki nhập viện rồi qua đời.

Bà ngoại luôn tin rằng cơ thể mẹ đã sẵn yếu ớt, lại còn phải chịu gánh nặng tâm lý khi bố Hiyuki qua lại với người đàn bà khác nữa.

Chắc bà vẫn luôn thù ghét bố của Hiyuki và một đứa trẻ giống bố mình đến như thế.

“Em... không giống mẹ... Mẹ em là một người dịu dàng và dễ thương... bà vẫn luôn thương yêu, săn sóc mẹ mãi cho tới khi mẹ kết hôn... Người quen của bà em còn từng nói... Cháu gái bà trông chẳng giống mẹ nó gì cả, chắc nó giống bố hả... Lúc đó, gương mặt bà tỏ ra khó chịu thấy rõ... Còn nạt nộ em bằng một giọng rất đáng sợ, đuổi em ra chỗ khác đi...”

Hiyuki cho xem bức ảnh mẹ mà cô bé đã mang đi khi rời khỏi nhà.

“Cũng không có nhiều... Bà em đã ném đi tất cả chỗ ảnh chụp chung với bố rồi.

Chỗ ảnh ít ỏi kia đa phần là từ khi Hiyuki về sống cùng với bà, người phụ nữ trẻ đang ngồi trên giường bệnh rất nhỏ nhắn với một gương mặt khả ái.

Nếu gương mặt đó không quá trắng tái, chắc sẽ có vẻ dễ thương và hạnh phúc hơn nhiều. Người đang cười mà vẻ mặt đâu đó thoáng sự buồn bã. Trên cành cây bên ngoài cửa sổ, loài hoa hải đường đang trổ ra những nụ màu hồng, mẹ của Hiyuki thật giống những đóa hoa đáng yêu kia.

Hiyuki khi đó mới ba tuổi, được mẹ ngồi ôm trên giường. Chắc cô bé rất vui khi được ở bên cạnh mẹ mình nên tươi cười thích thú lắm. Bên cạnh là hình ảnh một người phụ nữ đã lớn tuổi, dáng vẻ thanh tao với gương mặt nghiêm khắc. Bà mặc kimono, hai tay khoan thai chấp lại với dáng đứng cực kỳ thẳng. Người này chắc là bà ngoại Hiyuki.

Đúng là có vẻ nghiêm khắc thật...

“Cụ bà này mang dáng vẻ của một tiểu thư gia thế sinh ra từ thời Taisho*, đã phải trải qua bao thăng trầm của khói lửa chiến tranh sống đến tận bây giờ nhỉ.”

Aeka nhăn mặt.

“Đâu có, tầm tuổi này sao có thể sinh ra vào thời Taisho được.”

Cậu Sakutaro đột nhiên chỉ ra.

“Ơ kìa...? Đây là lúc đi thăm Viện hải dương học hả?”

Ánh mắt Ao dừng lại ở bức ảnh Hiyuki nhỏ bé đứng ngại ngùng trước bể cá. Hiyuki đang nắm tay một người phụ nữ mặc váy dài đeo găng tay màu trắng.

Hiyuki mặc một cái áo lửng tay rất dễ thương cùng váy ngắn và đeo một cái túi hình hoa.

“Da mẹ em... bị mẫn cảm nên phải đeo găng tay vào những ngày trời nắng gắt với nhiều tia cực tím...”

Góc bức ảnh là một cái vây đuôi màu xám phản chiếu ánh sáng xanh.

“Tuy chỉ được một góc thôi, nhưng đây là... cá mập vây điều...”

Cô bé chùng giọng thì thào.

“Em sợ con cá mập vây điều đó lắm, nhưng mẹ đã nhắc nhở rằng cá mập vây điều không sống theo đàn mà là một loài sinh vật đơn độc mà mạnh mẽ. Vậy nên, con cũng phải mạnh mẽ như cá mập vây điều...”

“Mẹ em nói được điều rất chí lí.”

Aeka lẩm bẩm.

Nhưng nói với một đứa con gái mới lên ba rằng nó phải sống như một con cá mập vậy điều thật là quá kỳ lạ.

Hiyuki lại khóc nức lên.

“Là do bà em cả đấy. Bà cứ chì chiết mẹ quá yếu đuối, thành thử mẹ em bị ám ảnh và cũng bắt em phải mạnh mẽ hơn. Bà từng nói với em rằng... mẹ cháu thực sự rất yếu đuối... cháu không được trở thành người như mẹ, rồi nhăn mày và thở dài nữa... rất nhiều lần...”

Có lẽ đối với Hiyuki, không phải mẹ cô bé qua đời vì bạo bệnh mà sự chì chiết của bà đã giết chết mẹ.

Aeka có vẻ rất đồng cảm với Hiyuki.

“Em đừng về căn nhà chỗ bà già đó làm gì. Nếu em muốn tìm nơi nào đó để ở một mình, anh chị có thể giúp đỡ. Cũng giới thiệu chỗ làm cho. Với ngoại hình này của em, thiếu gì công việc cho em đâu.”

Dáng vẻ chị ấy như thể sẵn sàng điện cho giám đốc chỗ mình để xin việc cho cô bé bất cứ lúc nào.

“Này, Ao, em cũng nghĩ vậy đúng không?”

Aeka hỏi sang Ao.

Ao đặt tấm ảnh xuống dưới sàn rồi lặng lẽ đáp.

“... Tốt nhất em nên cùng Hinomiya về nhà và nói chuyện với bà cậu ấy xem sao.”

Hiyuki giật nảy mình, đôi mắt tròn tròn. Aeka thì lên giọng như không tài nào tin nổi.

“Em đang nói gì thế hả, Ao!? Bởi vì không thể nói chuyện, con bé

mới không chịu đựng nổi mà bỏ đi. Giờ quay về để làm gì cơ chứ.”

Hiyuki sốc đíng người trước những lời của Ao, đôi mắt ngấn nước nhìn cậu trong khi bờ môi run rẩy lắm lắm.

“Bà... bà tớ... chắc chắn sẽ không chịu nghe chuyện đâu... Tớ cũng... không còn chuyện gì... để nói nữa. Nhưng... nhưng... vẫn phải... về sao?”

Hiểu được trong lòng Hiyuki hiện đang nghĩ đến điều gì, Ao thẳng thắn đáp trả ánh nhìn của Hiyuki và nói rất rõ ràng.

“Nếu bà Hinomiya nói rằng bà rất ghét Hinomiya, cũng nghĩ rằng cả hai sống riêng sẽ tốt hơn như lời Hinomiya nói, thì tớ sẽ ủng hộ Hinomiya, cũng giúp cậu bằng tất cả sức lực của mình. Nhưng mà, tớ có điều muốn xác nhận trước đã.”

“Cậu muốn xác nhận... điều gì?”

Đôi môi với nốt ruồi duyên dáng thở ra những lời hèn nhát. Đôi mắt trong veo cũng ánh lên bao tia hoang mang.

Bên cạnh Hiyuki, vẻ mặt Aeka như muốn cự nự lại, nhưng cậu Sakutarō ngồi đằng sau nghe chuyện này giờ lại bình thản lắng nghe từng lời của Ao. Aeka tỏ ra bất mãn, trong khi khóe miệng cậu Sakutarō lại hiện lên một nụ cười.

Ao mạnh mẽ gạt đầu.

“Khi viết truyện, chỉ cần thay đổi mắt nhìn nhân vật mọi thứ sẽ được nhìn theo một cách hoàn toàn khác, cũng khiến ta nhận ra được những ngụ ý mà bản thân chưa bao giờ nhìn ra. Tớ thấy có vài điểm cần lưu ý khi nghe câu chuyện của Hiyuki. Chính vì vậy, tớ muốn cùng cậu đi xác nhận lại.”

...

Hong khô bộ đồng phục ướt bằng máy sấy tóc, Hiyuki mặc lại vào rồi cùng Ao rời khỏi căn hộ. Hai đứa về đến căn nhà của Hiyuki trong làn mưa lạnh, một ngôi biệt thự kiểu Nhật cũ đúng như những gì Ao nghe được từ đám bạn cùng lớp. Đó là một căn biệt thự bề thế hơn hẳn những căn nhà xung quanh, rào kín lại bằng hàng rào gỗ cao màu nâu, một cái biển ghi chữ “Hinomiya” dính nơi cánh cổng cao hoành tráng.

Trước khi hai đứa đến đây, Aeka đã gọi điện trước cho bà của Hiyuki để báo rằng Hiyuki đang nương náu ở chỗ mình.

Đúng như yêu cầu của cậu Sakutaro, chị ấy dùng tông giọng của một “chị gái trưởng thành, 27 tuổi, làm thủ thư ở thư viện, thanh lịch và điềm đạm” để nói chuyện nhưng...

“Tôi sẽ đi đón cháu gái mình về! Xin cho biết địa chỉ chỗ chị ở!”

Giọng của bà cô bé nghiêm nghị vọng ra từ trong điện thoại.

“Thật sự khó... nói chuyện với bà hơi rắc rối.”

Hiyuki run sợ nói vậy, nhưng Ao đã gạt lấy điện thoại từ tay Aeka và nói.

“Bà không cần đến đâu ạ. Cháu là bạn cùng lớp của Hinomiya, tên là Kazetani. Cháu sẽ đưa Hinomiya về nhà.”

Khi hai đứa ngồi cạnh nhau trên ghế sau xe taxi, Ao luôn nắm lấy tay Hiyuki. Hiyuki cũng bắt an nắm chặt lấy tay cậu, thi thoảng khẽ thì thào trong hơi thở: “Chắc hẳn bà sẽ không tha thứ cho đâu.” “Bà còn chưa thể tha thứ cho việc mẹ kết hôn với bố rồi sinh ra tớ cơ mà.” “Ta có nói gì cũng vô ích thôi.” khiến cho chú tài xế taxi còn

lo đây là một cặp học sinh cấp Ba bỏ nhà trốn đi. Hoặc sợ hai đứa có nghĩ quẩn nên thường xuyên nhìn cả hai bằng ánh mắt lo lắng.

Khi Hiyuki đứng co rúm mình đứng trước cổng, Ao đã dịu dàng nói.

“Ta vào thôi.”

Rồi cùng bước qua cánh cổng.

Hai đứa thận trọng bước trên con đường bằng gạch ướt trượt nước mưa dẫn vào trong nhà. Cánh cửa lập tức mở ra khi họ bấm chuông.

Bàn tay xương gầy với những dấu nhăn nhỏ chìa về phía hai đứa khiến Hiyuki như nuốt vào một hơi.

Chắc hẳn bà đang tức giận đứng đợi sẵn ở cửa.

Bà cụ mặc kimono với nét mặt còn nghiêm khắc hơn nhiều so với trên ảnh. Ánh mắt đó quắc lên lườm Hiyuki, định kéo tay cô bé lôi vào trong nhà.

“Không.”

Hiyuki hất tay ra phản đối thì bà càng thêm tức giận, đôi mày nhướn lên trong khi bà quát lớn.

“Cháu đã đi đâu đến tận giờ này? Một khi cháu rời khỏi căn nhà này, bà sẽ không bao giờ tha thứ cho cháu!”

Ánh mắt bà lướt sang Ao.

“Phiền cháu về giùm cho. Đây là chuyện riêng của gia đình ta. Từ giờ, cháu cũng đừng làm phiền Hiyuki nhà ta nữa.”

Ao bước lên trước như muốn che chắn cho Hiyuki trong khi thầm nhắc nhở mình.

Cứ bình tĩnh.

Cậu bé đáp lại bằng một giọng nhã nhặn và chân thành hết mức có thể.

“Cháu không thể làm vậy.”

Ánh mắt của bà Hiyuki như đang nhốt lại bao cảm xúc như oán hận, Ao thấy lạnh toát sống lưng nhưng vẫn cố duy trì.

Cố không để lộ ra chuyện lưng áo mình đã ướt đẫm, cậu bé nhìn bà của Hiyuki bằng ánh mắt kiên định, không để bà coi thường mình chỉ là một đứa học sinh cấp Ba.

“Cháu đến đây giúp đỡ bà Hinomiya mà. Cháu đến để giúp Hinomiya biết được rằng bà đã nuôi dạy cậu ấy với tình yêu thương đến thế nào.”

Gương mặt của cả bà Hiyuki lẫn Hiyuki đang rúm mình bên cạnh Ao đều dậy lên vẻ sững sờ, sau đó đổi thành khó hiểu.

Cuối cùng, bà ngoại Hiyuki tập trung ánh nhìn vào Ao và nói với một giọng rất nghiêm túc.

“Ngốc nghếch. Ta nhận nuôi con bé này vì đó là nghĩa vụ của ta. Mẹ con nhỏ là một đứa yếu đuối, bị chồng bỏ rơi rồi đau lòng mà chết, nó cũng đâu còn chỗ nào khác chịu nhận về.”

Hiyuki cũng nhắm nhúm mặt mày nói.

“Cậu... cậu... đã hiểu chưa, Kazetani. Bà ngoại tớ rất ghét tớ... Còn bảo là mẹ tớ đưa tớ về đây làm người phải chịu gánh nặng mới thấy khổ, còn bảo nghe thôi đã thấy lạnh người, khiến người ta phát run...”

Gương mặt bà Hiyuki như cứng đờ ra. Đôi mày nhăn lại, rồi nói

bằng giọng lạnh băng.

“Cháu đã nghe lỏm sao, Hiyuki?”

“Vâng. Mẹ cháu đã khóc và nói rằng mẹ không nghĩ là sẽ ly hôn, nhưng bà đã nói là chính vì như thế nên bà mới phản đối, còn đổ hết trách nhiệm cho mẹ cháu. Mẹ cháu mất đi không phải là lỗi của bố cháu, là do lỗi của bà... Tại bà cứ mãi nhieéc máng mẹ vì đã kết hôn với bố cháu, đã sinh cháu ra.”

Bà Hiyuki không hề phản đối. Đôi gò má xương xương gượng gạo với vẻ khó chịu, đôi môi mím chặt, ánh mắt như có thể đông cứng kẻ đối diện kia nhìn đăm đăm vào đứa cháu gái đang đổ tội cho mình.

Ao lên tiếng.

“Không phải vậy đâu, Hinomiya. Có lẽ bà cậu thực sự đã nói ra những lời như vậy, nhưng không phải với ý như Hinomiya nghĩ đâu. Cả những chuyện khác nữa, tất cả... Đúng vậy không bà?”

“...”

Bà ngoại của Hinomiya im lặng. Cả đôi mày, gò má lẫn đôi môi đều không động như thể đã đông cứng tại chỗ. Hai bàn tay gầy gò đặt lên nhau, giữ nguyên thế đứng chuẩn mực.

Ao cảm thấy nhói đau trong lồng ngực. Người bà này vẫn luôn đeo cái mặt nạ băng giá, không bao giờ để lộ tâm tình thật sự của mình.

“Tôi sẽ đi đón cháu gái mình về! Xin chị cho biết địa chỉ?”

Nếu bà ngoại của Hiyuki ghét Hiyuki từ tận đáy lòng, chắc chắn sẽ không có chuyện chủ động nói sẽ đi đón cô bé về.

Khi nghe Hiyuki kể chuyện, Ao cũng nhận ra được khá nhiều thứ. Cậu có cảm giác bà của Hiyuki không phải là con người như những gì Hiyuki đã nói.

Những ngụ ý Ao đã nhận thấy kia, giờ là lúc tập hợp chúng lại.

Đầu tiên, cậu nhìn sang Hiyuki. Thấy gương mặt Hiyuki như hoang mang trước những điều mình nói, cậu dụi dàng hỏi.

“Hinomiya này, lần cuối cùng đi Viện hải dương học với mẹ cậu, mẹ đã bảo cậu hãy sống mạnh mẽ như một con cá mập vậy điều đúng không?”

Hiyuki đáp lời với vẻ mặt cứng nhắc.

“Đúng, đúng là... vậy. Là do mẹ tớ luôn bị bà ngoại kêu ca là quá yếu đuối...”

“Những lời đó không phải do mẹ cậu nói mà là từ bà của cậu.”

“Ờ?”

Đôi môi điếm khóe ruồi duyên khẽ há ra.

“Nhưng tớ đến Viện hải dương học với mẹ mà...”

“Ừ, đúng là Hinomiya đã nói như vậy. **Trước khi nhập viện, mẹ đã đưa tớ đến Viện hải dương học**, nên đó là Viện hải dương học kỷ niệm của cậu.”

Cậu nhấn vào cụm từ “trước khi nhập viện”.

“Nhưng vào thời điểm đó, mẹ Hinomiya đã nhập viện rồi, đâu có thể cùng Hinomiya đi đến Viện hải dương học được nữa.”

“Ý cậu... là sao?”

Hiyuki đờ ra trong khi Ao khẽ khàng giải thích.

“Trong số ảnh chụp mẹ mà Hinomiya còn giữ lại có một tấm chụp trong phòng bệnh đúng không? Bên ngoài cửa sổ, hoa hải đường đang nở rộ. Gần nhà tớ cũng có một cây hoa hải đường cùng giống đó, chúng thường nở hoa vào tháng Tư. Khi ấy vẫn chưa thể mặc áo lửng tay được. Nhưng Hinomiya lại mặc một cái áo lửng tay khi đi chơi Viện hải dương học.”

“!”

Hiyuki nuốt vào một hơi.

“Nếu không phải mẹ cậu, thì người có thể đưa Hinomiya đến Viện hải dương học vào thời điểm đó đương nhiên chỉ có thể là bà cậu, đúng không?”

Đó là điểm đầu tiên Ao nhận thấy.

Khi Hiyuki đến Viện hải dương học chơi, mẹ cô bạn đã nhập viện rồi. Vậy thì, ai là người đã đưa Hiyuki đến Viện hải dương học kia?

Hiyuki quay phắt sang phía bà mình.

Sự ngỡ ngàng, nghi ngờ và cả ngạc nhiên tột độ hiện lên trong ánh mắt đó, cô bé như muốn hỏi bà có thật là vậy chẳng. Bà ngoại Hiyuki vẫn không động một nét mày, lạnh băng đáp trả ánh nhìn kia.

Hiyuki thì thào với một giọng như không thể nào tin nổi.

“Thế thì... người đã nắm tay tớ ở trong bức ảnh đó cũng không phải mẹ, mà là bà tớ sao...?”

“À, đúng thế.”

“Bà ngoại tớ luôn mặc kimono. Hơn nữa, đôi găng tay đó là đôi găng tay mẹ tớ vẫn thường đeo khi đi ra ngoài cơ mà...”

“Đúng, nên chỉ cần đeo đôi găng tay đó, Hinomiya sẽ định ninh

người đưa mình đi chơi là mẹ. Bởi khi cậu hồi tưởng lại những ký ức ngày đó, đôi găng tay trắng kia sẽ nổi lên đầu tiên.”

“Chuyện đó, tớ...”

Vẻ mặt Hiyuki đột nhiên như không còn dám chắc nữa. Hẳn cô đang cố gắng nhớ lại những ký ức ấu thơ.

Lần này, Ao nhìn sang bà Hiyuki.

“Bà cố tình đeo đôi găng tay đó lại mặc đồ âu, chắc là muốn Hinomiya luôn thương yêu mẹ mình cảm thấy an tâm hơn. Có phải vậy không bà?”

“...”

Bà Hiyuki im lặng.

Đôi bàn tay đó vẫn chấp lại, không xê dịch một li. Đôi bàn tay xương xẩu đầy vết nhăn luôn khiến Hiyuki kinh sợ. Đối với một đứa trẻ, đôi bàn tay của người bà luôn tạo một cảm giác rờn rợn không như bàn tay của mẹ, khiến chúng thấy sợ hãi.

Chuyện này thường xảy ra với lũ trẻ con. Cô em gái sinh đôi ở nhà Ao cũng từng khóc thét lên khi nhìn thấy ông của Ao tháo bộ răng giả. Sau đó, cô bé luôn tìm cách trốn tránh không chịu lại gần ông nữa, khiến ông cậu thấy rất buồn.

Có lẽ Hiyuki cũng vậy chăng? Khi mẹ đang ở trong bệnh viện, bà của Hiyuki đã cố tình mặc đồ tây, đeo đôi găng tay mềm mại mẹ Hiyuki vẫn thường dùng giấu đi đôi bàn tay gầy gầy xương xương để đứa cháu được vui lòng.

Từ kết luận thu được trong câu chuyện Hiyuki kể cũng như những bức ảnh Hiyuki đã cho cậu xem, Ao thẳng thừng nói với bà

Hiyuki vẫn im lặng quan sát diễn tiến này giờ.

“Chính vì thế, người đã nói với Hinomiya câu chuyện về cá mập vây diều chính là bà.”

“... Cá mập vây diều không sống theo đàn mà là một loài sinh vật đơn độc mà mạnh mẽ.”

“Cháu cũng phải mạnh mẽ như cá mập vây diều.”

Đó không phải lời người mẹ để lại cho con gái của mình. Đó là lời của người bà, trước bờ vực cái chết của con gái, nói với đứa cháu sẽ phải sống phần đời còn lại không có cha cũng chẳng có mẹ.

Cháu giờ chỉ còn một mình, nhưng không được phép thua cuộc.

Đừng trở thành một kẻ yếu đuối như mẹ cháu.

Hãy sống cho thật mạnh mẽ vào.

Một lời nguyện cầu đờn đau đến thế...

Bà của Hiyuki vẫn giữ nguyên ánh mắt lạnh lẽo, dăm dăm nhìn vào khoảng không. Đôi gò má căng lên, và hai bàn tay vẫn chấp lại đúng tư thế.

Nhưng mà...

“Bà ghét tở lắm.”

Nếu đổi câu tiên đề Hiyuki vẫn luôn tin tưởng thành bà ngoại Hiyuki luôn quan tâm đến cháu mình và cố gắng nuôi dạy con bé trưởng thành, thì suy nghĩ sẽ lái theo hướng khác... cũng nhìn thấy được những điều khác.

Ví dụ như, Ao còn nhận ra một điều nữa.

“Hinomiya còn nhớ họ của cậu trước khi bố mẹ li hôn không?”

Hiyuki như giật thột. Khóe miệng với nốt ruồi duyên dáng khẽ động, cô bé đáp.

“... Hanai.”

“Hanai Hiyuki... một cái tên mang âm hưởng thật đáng yêu. Hiện lên trước mắt mình một đóa hoa nhỏ mảnh mẽ vươn mình nở ra giữa màn tuyết. Chắc hẳn bố mẹ cậu đã dày công nghĩ ra một cái tên hợp với cậu đến như thế. Tiện đây, Hinomiya sinh tháng mấy vậy?”

“... Tháng Ba.”

“Theo lịch thì đã vào Xuân rồi. Nhưng bố mẹ cậu vẫn chọn hán tự của mùa Đông vào tên cậu, chắc là dựa theo cái họ thời con gái của mẹ cậu đây mà. Mẹ cậu tên là gì vậy?”

“Manaka... Chữ Ái trong tình yêu thương và chữ Hạ của mùa Hè. Vì mẹ tớ sinh vào tháng Bảy.”

“Tên mẹ cậu cũng dễ thương ghê đó. Chắc mẹ cậu rất yêu cái tên thời con gái Hinomiya Manaka của mình. Chính vì vậy mới lấy chữ Băng trong cái họ Hinomiya để đặt cho cậu cái tên Hiyuki kia. Nhưng mà, bà cậu chắc đã phản đối **cái tên** đó chẳng?”

“...”

“Chắc bà cậu không thích đặt một cái tên mùa Đông cho cậu trong khi cậu được sinh vào mùa Xuân. Có lẽ cũng đã nghĩ đến khả năng hai người chia tay rồi buộc phải lấy lại cái họ thời con gái nữa. Hai chữ Băng đi cùng với nhau thành cái tên *Hinomiya Hiyuki*, chắc bà cậu nghĩ cái tên đó **nghe thôi đã thấy lạnh người.**”

Hiyuki thở phì một hơi, gương mặt đanh lại như suy nghĩ rất lung. Chắc cô bé đang cố nhớ lại chi tiết câu chuyện giữa bà và mẹ mình từng tình cờ nghe được.

“Hồi mẹ con tớ về nhà bà sống, tớ đã tình cờ nghe lóm được... câu chuyện giữa bà và mẹ.”

“Tớ nghĩ do chẳng biết nên làm gì với tớ, nên bà mới phản đối đến như vậy.”

“Hai vợ chồng thấy thế là hay, nhưng người phải chịu gánh nặng mới thấy khổ, thật sự nghe thôi đã thấy lạnh người, khiến người ta phát run...”

“Không phải bà thấy lạnh người vì **Hinomiya**. Bà thấy lo cho đứa cháu gái phải đổi về họ mẹ sau khi bố mẹ li hôn. Bố mẹ cậu thấy cái tên đó là hay nhưng đứa trẻ sẽ phải chịu gánh nặng. Mẹ cậu còn nói rằng không nghĩ sẽ có lúc phải li hôn và quay về tên cũ khi hai người kết hôn với nhau còn gì.”

Đáy mắt Hiyuki lộ ra vẻ hỗn loạn ghê gớm.

Bao ký ức đắng chát trong lòng suốt thời thơ ấu như lướt qua trong đầu, chắc chắn cô bé không thể tin ngay được rằng chúng mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Hơn nữa, bà cô vẫn đang mím chặt môi, nghiêm nghị, tĩnh lặng với vẻ mặt lạnh như tiền.

“Nhưng... nhưng mà... bà tớ cực kỳ nghiêm khắc, luôn phản đối lại mọi chuyện tớ làm. Kể cả khi tớ bị cảm, bà cũng bảo rằng đó là do lỗi của tớ, bắt tớ phải tự mình chữa lấy... Bà, bà cũng toàn nói

xấu mẹ, bảo rằng mẹ tớ là một người cực kỳ yếu đuối.”

“Những lời đó không phải là nói xấu, bà chỉ muốn nhắc nhở bản thân thôi. Mẹ của Hinomiya đã quá đau lòng vì phải chia tay với chồng mà phát bệnh rồi qua đời, bà đã ép mình phải nuôi dạy Hinomiya thành một người mạnh mẽ.”

“Bà cứ chì chiết mẹ là con quá yếu đuối.”

“Bà cũng nói với em rằng... mẹ của cháu thực sự rất yếu đuối... Cháu không được trở thành người như mẹ, rồi nhăn mày và thở dài nữa... rất nhiều lần...”

Ao lại nhìn sang bà ngoại Hiyuki.

“Cháu nghe kể rằng bà đã luôn thương yêu, săn sóc mẹ Hinomiya mãi cho tới khi mẹ bạn ấy kết hôn và rời khỏi nhà. Chỉ dựa vào cái tên Manaka vô cùng đáng yêu kia, ai cũng có thể nhìn ra bà đã luôn thương yêu, săn sóc đứa con gái độc nhất của mình là mẹ Hinomiya, chắc chắn bà thấy ân hận vì sự ra đi của con phải không. Nếu bà nuôi dạy cô ấy mạnh mẽ hơn, có lẽ cô ấy đã không phải chết.”

Có lẽ bà ngoại của Hiyuki đã luôn thấy ân hận, càng ân hận hơn sau cái chết của đứa con gái yêu quý. Chính vì bà đã quá nuông chiều đứa con gái này, khiến cho nó trở thành một kẻ yếu đuối, không thể chịu đựng nỗi nỗi đau mà mất đi tính mạng.

Khi Hiyuki gào lên rằng mẹ cô bé mất đều là do lỗi của bà, bà ngoại Hiyuki vẫn lạnh lẽo mím chặt miệng, không hề có chút phản ứng nào.

Chắc chắn bản thân bà cũng luôn nghĩ như vậy.

Giá như mình đã nghiêm khắc hơn.

Chính mình đã hại chết con bé.

Vậy nên, bà buộc phải nghiêm khắc với đứa cháu gái Hiyuki của mình. Bất chấp việc bị cháu mình ghét bỏ, bà phải nuôi dạy con bé thành một kẻ mạnh mẽ không khuất phục trước mọi đòn đau...

“Đằng sau những lời nói và hành động nghiêm khắc của bà là cảm giác tội lỗi với con gái và tình yêu thương dành cho đứa cháu. Cháu muốn xác nhận lại điều này nên mới đến đây. Cháu nghĩ Hinomiya rất cần biết điều đó vào lúc này.”

Đôi môi bà ngoại Hiyuki vẫn không hề hé ra. Gương mặt cũng vẫn lạnh như băng.

Nhưng mà, đôi tay chấp lại kia đang bóp chặt lấy nhau.

Ánh mắt Hiyuki hiện lên vẻ rối loạn, nhìn mãi đôi bàn tay vẫn luôn khiến cô bé e sợ như thể bị hút chặt vào đấy.

“Đó là chuyện... không thể tránh khỏi mà.”

Đột nhiên, giọng nói run rẩy kia vang lên giữa bầu không khí tĩnh lặng.

Hiyuki ngẩng đầu lên, bật tiếng kêu.

Đôi mày đó vẫn nhón lên, đáy mắt ánh lên tia sáng lạnh nhìn chằm chằm vào khoảng không, khóe miệng mỏng trĩ xuống, sống lưng kia vẫn cứ thẳng... bà ngoại Hiyuki lẩm bẩm bằng giọng nghiêm nghị... nhưng lại có chút u buồn.

“... Manaka là đứa con gái ta mãi mới sinh ra được khi đã xấp xỉ tứ tuần, tuổi tác của ta giờ cũng cao lắm rồi... Chẳng biết... lúc nào sẽ phải bỏ Hiyuki ở lại. Con bé chẳng còn người họ hàng nào khác

để trông vào, một khi ta chết đi... Hiyuki sẽ phải sống một mình... Ta chỉ có thể dạy cho Hiyuki sự mạnh mẽ để có thể tồn tại mà không dựa dẫm vào bất kỳ ai. Ít ra ta già cả rồi chết đi, nó cũng không cảm thấy đau buồn... chỉ có thể thôi.”

Gương mặt lạnh lùng đó, giọng nói nghiêm nghị đó, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào một khoảng không vô định. Bà ngoại của Hiyuki nói ra những suy nghĩ đã luôn nén lại trong lớp giáp lạnh băng băng của mình.

Bà nghiêm khắc để Hiyuki có thể học được những kỹ năng sống dù chỉ còn một mình.

Bà không bao giờ nói những lời dịu dàng mà luôn bỏ mặc cô bé, vì bà không muốn Hiyuki phải cảm thấy nỗi đau khi mất đi người thân thêm một lần nữa vào lúc bà qua đời.

Nên cô bé càng ghét bà càng tốt.

Chắc cô ấy đã nhận ra những giọt nước mắt long lanh đã lặng lẽ rơi xuống đôi mắt mờ to kia.

Hàng lông mi của Hiyuki như khẽ run lên, lắng nghe những lời bà mình nói. Đôi mắt của Hiyuki cũng rưng rưng theo.

Sau đó, Hiyuki cất tiếng.

“Khi nhìn thấy bà khóc như thế, cháu đã hiểu rồi. Người đã nói với cháu chuyện về cá mập vây diều, người đã mua cho cháu cái bút chì kim gắn hình cá mập vây diều đều là bà.”

“Người đã nói với cháu bằng một giọng vô cùng nghiêm khắc rằng cháu phải trở nên mạnh mẽ, đáng sợ y như khi nhìn thấy con cá mập vây diều. Nhưng khi cháu ngược lên, thấy khoe mắt người

đó vương một giọt lệ, một giọt lệ tựa như ngọc trai vậy... Cháu cứ ngỡ người đó là mẹ.”

Nhưng mà, khi nhìn những giọt nước mắt đọng trên gò má bà ngoại, gương mặt của người với giọt lệ đẹp như ngọc trai đó đã hiện lên trong tầng tầng ký ức. Người đó chính là bà ngoại.

“Sau đó, cháu cũng đã nhớ ra được nhiều chuyện. Bà không xuất hiện ở trong bức ảnh là do bà đã nói với người chụp: *Cậu chỉ cần chụp cháu thôi. Chụp một bà già như tôi cũng chẳng để làm gì.*”

Người được nhờ chụp ảnh tỏ ra không được thoải mái lắm.

Sau đó, bà còn lầm bầm “Đúng là không nên mặc mấy thứ đồ nổi bật như thế này nơi đông người, người ta chắc nghĩ mình là kẻ kỳ quái.”

Khi cô cho món bánh bao hấp bà làm vào miệng, Hiyuki bé nhỏ đã than: “Cái này không ngon... cháu không muốn ăn,” thì bà đã nói: “Món này rất tốt cho cơ thể, cháu phải ăn hết đi. Hồi còn nhỏ, mẹ cháu ăn quá nhiều bánh kẹo ngọt thành thử sâu răng cả. Đến khi trưởng thành cũng ăn món này chê món kia, còn dị ứng đủ thứ...” Bà ngồi cạnh nhìn Hiyuki ăn hết cái bánh, đến khi cô bé ăn xong và nói: “Cháu ăn xong rồi, cảm ơn bà.” thì bà nói: “Ngoan thế chứ.” Gương mặt vẫn nghiêm khắc với khóe môi trễ xuống nhưng đã xoa dịu cô bé.

“Trước khi mẹ mất, bà cũng từng trò chuyện dụi dàng với cháu...”

Có lẽ bà luôn là một con người vụng về với cảm xúc của mình như vậy.

Bà luôn giữ khoảng cách với đứa cháu gái, chưa bao giờ công

khai cứng chiều con bé, nhưng bà làm đồ cho cô ăn, lại còn lúng túng xoa đầu cô như thế.

Hiyuki không vui nên bà đã đưa cô đến Viện hải dương học chơi, còn mua cho cô bé cây bút chì kim hình cá mập vây điều.

“Nhờ Kazetani, cháu mới nhớ ra được bà là một người dịu dàng đến mức nào.”

Đôi môi với nốt ruồi nho nhỏ khẽ bật ra những lời như vậy.

“Hơn nữa, bây giờ...”

Ao nhìn hai bà cháu nhà họ lần đầu tiên nói với nhau những lời thật lòng.

“Cháu... cháu biết bà không thích hoạt hình hay truyện tranh, nhưng cháu sẽ không từ bỏ chuyện đọc và viết Light novel đâu.”

Hiyuki dùng hết hơi sức để nói ra lòng mình, nhưng bà Hiyuki chỉ nhìn bằng ánh mắt nghiêm nghị.

“Manaka toàn vẽ mấy thứ truyện tranh vớ vẩn này, lại còn tham gia một câu lạc bộ trò chơi điện tử trên mạng nên mới quen với bố cháu. Nó vẫn còn học đại học mà lại có quan hệ yêu đương với một người hơn mình tận tám tuổi, còn cứ khăng khăng phải lấy cậu ta cho bằng được. Vậy nhưng, cậu ta lại ngoại tình với một người đàn bà khác cũng trong nhóm đó lại có con nữa, rồi li hôn với Manaka để đến với người đàn bà đó. Nó thấy khó chịu với Manaka ở điểm nào. Tuy con bé có hơi nhõng nhẽo, cũng không phải dạng năng nổ, không quá giỏi việc nhà nhưng mà lấy được một người vợ dễ thương, thành thật và dịu dàng đến như thế mà vứt bỏ con bé vậy còn ra thể thống gì. Hội nhóm của mấy đám thích hoạt hình kiểu đó chắc chắn chỉ toàn những thằng đàn ông không ra gì.”

“Cháu... cháu không tham gia bất kỳ hội nhóm nào. Những người ưa thích hoạt hình với Light novel cũng không phải chỉ toàn những người như vậy.”

Hinomiya, cậu hãy nói rõ ràng với bà của mình đi.

Ao vui sướng nhìn gò má Hiyuki ửng đỏ, thẳng thắn đối diện với bà của mình.

Thế này chắc ổn rồi nhỉ...

“Cũng như nhau cả thôi. Ban đầu, Manaka cũng chỉ ngồi rịt trong phòng chơi trò chơi. Dần dà nó cũng tham gia các hoạt động họp mặt này kia với mấy người trong hội đó, có lần còn đi đêm tới sáng mới về.”

“Cháu không phải là mẹ cháu. Cháu sẽ không... đi tới sáng mới về đâu.”

“Nhưng mà, cháu đã bỏ nhà đi còn gì?”

“Chuyện này thì...”

“Đã thế lại còn để một cậu trai xa lạ đưa về.”

Câu chuyện tự nhiên đề cập đến mình khiến Ao giật mình, bà ngoại Hiyuki bước từng bước kiên định về phía cậu.

“Cháu đừng có dụ dỗ cháu gái ta. Nếu con bé này mà trở thành như mẹ nó, ta sẽ...”

“Bà!!”

Hiyuki xanh lét mặt mày chen vào giữa.

“Gia đình này toàn dính phải đám đàn ông không ra sao, để rồi phải nuốt nước mắt khổ sở. Cả con gái của ta, mẹ lẫn bà của ta đều khổ vì đàn ông. Người chồng trước của ta cũng dính phải án mạng

dâm đúng vào lúc ta mang thai Manaka, do liên đới tới luật pháp nên hai bên đã cắt đứt quan hệ vợ chồng. Hắn còn cung khai là phạm tội do cảm thấy quá áp lực khi phải đi ở rể. Thật vô cùng đáng xấu hổ. Tuy là cuộc hôn nhân do hai bên gia đình sắp đặt, nhưng ban đầu hắn ta cũng tỏ ra chân thành lắm cơ mà. Ngay sau khi cắt đứt với ta, hắn liền lấy ngay một con bé kém mình tới mười lăm tuổi.”

Lại còn vụ đó nữa.

Trong khi Ao còn đang cảm thấy choáng ngợp.

“Không, không chỉ mình mẹ cháu mà cả bà lẫn cụ đều gặp chuyện như vậy sao...?”

Hiyuki cũng hoảng lên.

Bà Hiyuki càng tiến lại gần Ao hơn.

“Chính vì vậy, ta đã không bắt chồng Manaka về ở rể. Gia tộc Hinomiya dù có phải tuyệt hậu, ta cũng muốn Manaka có thể hạnh phúc. Nên mới để nó cưới một thằng người Pháp tóc đỏ trông chẳng có vẻ gì đáng tin cậy, lại lớn hơn nó đến tám tuổi và quen qua cái hội trên mạng kia. Vậy mà, thằng đàn ông đó dám vứt bỏ Manaka và Hiyuki vì con đàn bà khác...”

Giọng nói của bà ngoại Hiyuki nghẹn ngào như phải nuốt trăm đắng nghìn hận.

Thấy chớp chớp mắt và quay mặt đi hướng khác, đôi mày Hiyuki cũng xệ xuống.

Ao chột giật mình ngộ ra.

Mẹ Hinomiya đặt cho Hinomiya cái tên mang họ thời con gái của

mình, chắc là để thể hiện lòng cảm tạ chân thành tới mẹ mình chẳng...

Chắc hẳn bà của Hiyuki đã rất cứng chiều đứa con gái độc nhất của mình.

Bà đã làm tất cả theo mong muốn của con nhưng rồi phải chịu hậu quả là mất luôn đứa con gái trân quý nhất. Nỗi đau đó lớn đến mức nào đây.

Để không lặp lại cùng một sai lầm trong quá khứ, bà đã nuôi dạy Hiyuki vô cùng nghiêm khắc. Cậu có thể hiểu lý do tại sao bà giữ cô bé tránh xa khỏi tất cả các thể loại hoạt hình hay truyện tranh, cũng không thể trách bà vì đã làm quá mọi thứ lên.

Hiyuki hiện đang nhìn bà mình với vẻ mặt như sắp khóc.

Bà ngoại Hiyuki vẫn không nhìn vào gương mặt Ao, chỉ khẽ rịn nước mắt ra và nói với giọng cứng đanh.

“Mẹ của ta đã qua đời ở tuổi 77. Năm nay, ta cũng đã 75 rồi. Không biết ta có thể sống lâu hơn mẹ của mình không nữa. Hiyuki có bị đàn ông vứt bỏ rồi quay lại nơi này cũng chẳng còn người nào thu nhận nó nữa... Nên ta muốn Hiyuki có thể tự lập một mình, không cần đến đàn ông hay bất kỳ ai khác. Ta nghĩ như vậy thì có gì sai trái chứ?”

Bà ngoại Hiyuki đột nhiên quay phắt lại, Ao bất thần thoái lui.

Gương mặt đó đang nhìn Ao vô cùng cay nghiệt, dường như sẵn sàng bảo vệ cháu gái mình bất chấp chuyện gì.

A... Thực sự là bà ngoại Hinomiya chỉ toàn nghĩ cho Hinomiya mà thôi...

Tuy lồng ngực cậu nóng rực lên cảm xúc, Ao vẫn giữ nguyên tư thế và điềm đạm lên tiếng.

“Cách sống này liệu có phải là hạnh phúc đối với bạn Hinomiya không ạ?”

Bà của Hiyuki không biết nên nói thế nào.

“Từ trước tới nay, Hinomiya đã luôn tự mình nỗ lực đúng theo mong mỏi của bà. Cháu chưa từng thấy Hinomip cười cho đến khi cùng bạn ấy nói chuyện về Light novel. Đợt gần đây, cháu cũng thấy bạn Hinomiya cười mở và vui vẻ hơn so với trước kia, còn tươi cười với các bạn trong lớp nữa.”

Cậu không đổ lỗi cho cách dạy dỗ của bà ngoại Hiyuki, cũng không có ý phủ nhận điều đó. Ao chỉ lặng lẽ nói ra những sự thật mình đã chứng kiến.

Hai bàn tay bà nắm chặt lấy nhau, Hiyuki nhìn Ao bằng đôi mắt như sắp trào nước mắt.

“Cháu là bạn của cậu ấy, nên cháu muốn Hinomiya có thể được tươi cười vui vẻ.”

“Ta... ta...”

Bà ngoại Hiyuki bỏ lửng lời nói, bà khẽ hắng giọng rồi chớp chớp mắt. Chắc chắn bà muốn nói là: *Ta cũng mong như vậy.*

“Hơn nữa, tuổi thọ trung bình của phụ nữ hiện tại là 85 cơ ạ, thậm chí còn có thể kéo dài hơn nữa. Nên bà không thể nghĩ rằng mình sẽ ra đi sớm được... cháu thấy bà cũng còn khá khỏe mạnh, trông cũng trẻ hơn nhiều so với tuổi thật ấy chứ.”

Ao vừa cười vừa nói như thế, đôi mày đang xuôi xuống kia đột

nhiên quắc lên.

“Không đâu, phụ nữ nhà ta đều sẽ chết trước tuổi 80. Trong phả hệ không hề có người nào sống quá 80 tuổi!”

Bà phản pháo liền.

“Mà dẫu có sống thọ đến mấy, ta với Hiyuki cũng có khoảng cách đến 60 tuổi.”

Bà lại chớp mắt và ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Đúng lúc đấy, Hiyuki mở miệng.

“Bà ơi, cháu... Light novel với cháu là điều vô cùng quan trọng, cũng là điều vô cùng tuyệt vời. Mỗi ngày, cháu sẽ... dần dần kể cho bà nghe. Kể từ khi gặp được Light novel, gặp được bạn Kazetani, cháu đã mạnh mẽ hơn nhiều đến mức dám cự lại lời bà. Cháu tin rằng cháu sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn... Trong thế giới của Light novel, đến cá mập vây diều... cũng không hề cô độc. Những điều đó, cháu thực lòng... muốn dùng thời gian từ từ kể cho bà hay...”

Bà của Hiyuki vẫn quay mặt đi, gương mặt lạnh lùng như muốn gồng lên đè nén bao thứ cảm xúc dồn lại khi nghe những lời đó của Hiyuki. Đôi bàn tay xương gầy kia nắm chặt lại đến trắng bệch cả ra... Nhìn dáng vẻ bà như thế cậu lại chợt nhớ đến cái cúi đầu của Hiyuki mỗi khi trong lòng mang nhiều tâm sự... hai con người này thật sự rất giống nhau, Ao chợt nghĩ vậy.

Không chỉ mỗi gương mặt, mà tính cách cũng vậy.

Cả sự nghiêm túc, lẫn điểm vụng về đó.

Họ đều là những con người luôn nghĩ cho người khác lại rất đối diện dàng.

Hinomiya không giống mẹ mà giống bà ngoại hơn.

Hiyuki đem hết dũng khí ra nắm lấy đôi bàn tay bà ngoại.

Đôi bàn tay với những nếp nhăn nheo kia... đôi bàn tay đã nắm lấy tay Hiyuki trong những ngày thơ bé, giờ được cô khẽ khàng bao bọc trong bàn tay trắng mềm mại của mình.

“Hai năm chắc không đủ để kể hết đầu bà. Mà mười năm, hai mươi năm hay ba mươi năm nữa cũng không thể đủ được... Vậy nên, bà hãy sống trường thọ, bà nhé...”

Đôi vai bà khẽ run lên, cổ họng nghẹn lại. Gương mặt và gò má cứng ngắc, cả đôi môi và chân mày kia như vỡ òa ra...

Cậu đã tập hợp xong những ngụ ý.

Chắc chắn mối quan hệ sau này của Hiyuki và bà mình sẽ có nhiều thay đổi.

Căn nhà cổ này rồi cũng sẽ trở nên ấm áp hơn nhiều với Hiyuki chăng?

Bà ngoại Hiyuki lạnh lùng rút khỏi tay Hiyuki.

“Ai lại đứng mãi ở hiên nói chuyện như thế chứ. Nhanh vào trong đi... cả cháu nữa.”

Thấy bà nheo mắt nhìn sang, Ao thẳng cứng lưng, bước theo vào phòng trong.

6

Cuộc chia li cuối Hạ

Mùa mưa qua đi rồi tháng Bảy tới, Ao và Hiyuki vẫn mê mải với công việc sáng tác.

Vẻ mặt tươi cười Hiyuki từng cho mình Ao thấy tại quán cà phê sau giờ tan học, giờ thi thoảng lại hiện hữu trong lớp học.

“Gương mặt bạn Hinomiya dạo này có vẻ thoải mái hơn hẳn nhỉ.”

“Nói chuyện thì thấy cũng không lạnh lùng lắm đâu, thi thoảng còn đỏ mặt lên dễ thương lắm.”

“Mỗi lần cậu ấy cụp mắt xuống ngại ngùng, tớ là con gái mà còn thấy bủn rủn nữa là.”

“Tớ hiểu mà, tớ cũng vậy.”

Khi mấy bạn gái rủ cô bé cùng ăn cơm trưa, cô cũng đã vui vẻ đáp lại.

“Cảm... cảm ơn các cậu.”

Đám con trai cũng nô nức.

“Hinomiya của trước kia tỏa ra một thứ khí chất không thể tiếp cận, giờ lại thấy bọn mình cũng có ‘cửa’ với tớ Hinomiya đấy chứ.”

“Ừ, hồi trước tao không thích dạng con gái quá toàn mỹ như thế, nhưng giờ có Hinomiya làm bạn gái chắc chết vì quá sung sướng

mát.”

Ao rầu rĩ nghe bạn bè trò chuyện thì câu chuyện lại nhắc tới cậu.

“Không được đâu, giờ Hinomiya đã có Ao rồi. Ngày nào thằng đó chẳng ra về cùng Hinomiya.”

“Khốn thật, tao cũng muốn được như Ao quá đi. Tiếp cận Hinomiya trong lúc chẳng có đối thủ nào cạnh tranh.”

“Ghen tị quá, Ao.”

Trong khi đám bạn cùng lớp tị hiềm với mình như thế, Ao lại chẳng thể nào cười thật lòng.

“Tao đâu có ghen hò với Hinomiya.”

Cậu chối như thế, vừa thêm đau lòng vì mấy lời nói **“Ghen tị quá”** rất đỗi vô tư của đám bạn trong lớp.

“... Mấy bạn gái trong lớp hỏi tớ... có phải đang ghen hò với Kazetani không... Tớ... tớ nên... đáp sao đây?”

“Cậu cứ kệ đi. Tớ đã giải thích với các bạn là hai đứa mình có cùng sở thích nên mới tị hợp với nhau sau giờ tan học, không phải ghen hò.”

“... Ừ.”

Đoạn hội thoại đó đã diễn ra từ tuần trước.

Đấy liệu có phải một câu trả lời hay?

Bản thân Ao cũng không rõ nữa, vẻ mặt xụ xuống của Hiyuki khiến trái tim cậu càng thêm ảo não.

Khi cơn gió mát lạnh của tháng Năm luôn qua những chồi non mới nhú, hai đứa đã hứa với nhau sẽ cùng hợp tác viết nên một câu chuyện duy nhất. Tháng Bảy chẳng mấy chốc đã tròn tới, mọi thứ

sắp sửa hoàn thành.

“Hai tháng tới... phiền cậu giúp đỡ cho.”

“Tớ cũng thế, chỉ có hai tháng thôi nhưng mong cậu giúp đỡ.”

Lòng cậu đầy hồi hộp khi cười đáp lời với Hiyuki đang ngại ngần cúi đầu. Dạo gần đây, cậu thường nhớ đến đoạn hội thoại khi ấy.

... Sắp sửa tròn hai tháng kể từ lời hứa đó với Hinomiya rồi.

...

Khi hai đứa nhận được con dấu thứ 20 từ cửa hàng, cũng tức là ba ngày trước hạn nộp, Hiyuki đã hoàn thành bản thảo vào ngày 12 tháng Bảy.

“... Cậu thấy kết thúc này thực sự ổn sao?”

Đặt bản thảo đã hoàn thành xuống trước mặt, Hiyuki bất an nhìn lên Ao.

Đôi môi với nốt ruồi đáng yêu kia khẽ hé mở như còn có điều chưa nói hết.

Một câu chuyện chỉ nói về những điều thường nhật và bình lặng đến như vậy, lại kết thúc khi nhân vật chính Subaru phải chia tay Cyan để quay về với hiện thực.

Vào lần hẹn hò đầu tiên trên bãi biển đêm, Subaru đã tan biến đi giữa ánh sáng mặt trăng vẩy bọc trong khi Cyan lao về phía cậu.

Subaru đã hướng về phía Cyan gào lên rất nhiều lần lời cảm ơn, hai người họ cũng thổ lộ tình cảm của mình cho nhau.

Với thứ cảm xúc ấm áp trong lòng, Subaru đã tan biến đi.

Kết cục này đã được quyết định từ khi mới dựng cốt truyện.

Hiyuki nghĩ là một câu chuyện về những điều thường nhật nên có cái kết là một sự chia ly dịu dàng, bởi một triết gia nào đó đã từng nói rằng cuộc vui nào cũng có lúc phải tàn.

Ao cũng đồng tình với điều đó.

Bản thảo đầu tiên của Hiyuki đã luôn đặt Subaru trong tâm thế sẵn sàng phải chia tay bất cứ lúc nào khi sống qua những ngày bình thường như vậy.

Ao đã đưa ra lời khuyên giúp viết phần chia tay này xúc động đúng theo ý tưởng ban đầu. Kết thúc kiểu này sẽ giúp câu chuyện đọng lại rõ nét trong lòng người đọc, còn để lại dư âm dài lâu về một cái kết đẹp mà đau lòng. Qua lần chỉnh sửa thứ hai, rồi đến bản hoàn chỉnh sau lần sửa thứ ba, Subaru đã nói rõ ràng lời chia tay với Cyan.

Khi Hiyuki đưa cho Ao xem bản sửa lần hai, cô bé đã hỏi cậu với ánh mắt như muốn nói có lẽ cái kết ban đầu kia thực sự hay hơn.

Nhưng Ao đã mỉm cười và đáp lại.

“Tớ nghĩ kết thúc như này là chính xác rồi. Câu chuyện nên có một cái kết rõ ràng, đọng lại dư âm trong lòng người đọc.”

“... Nhưng, thế này thì ***câu chuyện kết thúc mất rồi.***”

Hiyuki ảo não lắm lắm như vậy. Dường như cô đang cố tránh không muốn kết thúc câu chuyện theo cách này.

Ao dịu dàng nói.

“Thế là tốt rồi.”

“...”

Nhận thấy vẻ thất vọng hiện rõ trong ánh mắt của Hiyuki, Ao vẫn

giữ về điềm đạm và nói tiếp.

“Light novel thường sẽ được viết thành sê ri, các thí sinh cũng hay gửi đến những bản thảo với kết thúc lửng lơ tạo tiền đề kéo dài câu chuyện sang tập sau. Nhưng tớ lại cho rằng những chuyện đó nên đợi đến khi họ đạt được giải thưởng, bàn bạc với Ban biên tập về chuyện xuất bản và quyết định xem có nên kết thúc tác phẩm trong một tập hay không. Tớ luôn mong bản thảo có được một kết thúc toàn vẹn. Một câu chuyện có kết thúc chẳng phải là điều hạnh phúc của tác phẩm đó sao.”

Light novel càng nổi tiếng thì càng khó kết thúc.

Nhiều tác giả chuyên nghiệp vừa phải nghĩ đến hướng mở câu chuyện thế nào để thu hút tiếp được độc giả, vừa phải kéo câu chuyện mãi không có hồi kết.

Còn những tác phẩm bán không chạy thì lại phải gượng ép một cái kết giữa chừng.

Nhưng những tay viết nghiệp dư gửi bản thảo dự thi thì không cần cố ép mình như thế.

Với dung lượng vừa phải của một cuốn sách, họ có thể viết ra những điều bản thân muốn và cho nó một cái kết hoàn chỉnh.

Vậy nên, Ao luôn cảm thấy tiếc cho những bản thảo không có được cái kết vẹn toàn.

Đáng lẽ có thể đưa ra một cái kết cho câu chuyện, họ lại để lửng lơ bao bí ẩn, bao ngụ ý và cả những chuyện tình.

“Phần tiếp của câu chuyện này chắc còn thú vị hơn nữa.”

Mỗi khi gõ những lời nhắn gửi cuối cùng cho người viết, nhiều

lúc cậu cũng tiếc nuối mà nghĩ vậy.

Khi nhìn thấy những tựa đề như “Cuộc chiến XX (tác phẩm ba phần) phần hai”, cậu lại tốn công thức mắc phần một với phần ba của nó đâu? Rồi lập tức kiểm tra lại danh sách tác phẩm.

Cũng có vài Ban biên tập lưu tâm kiểm tra qua bản thảo, gửi cả ba phần của tác phẩm cho cùng một thẩm định viên. Nhưng dựa trên kinh nghiệm cá nhân, Ao thấy chuyện đó là vô cùng hiếm gặp. Phần lớn bản thảo sẽ bị rải ra hú họa, nên tình cờ bắt gặp cũng chỉ có thể đọc được một phần của nó thôi.

Đương nhiên cũng có một số bản thảo kết thúc lửng lơ nhưng xuất sắc tới mức khiến cậu cực kỳ muốn đọc phần tiếp theo. Những bản thảo đó cũng có thể lọt qua được vòng hai, vòng ba thậm chí còn đạt được cả giải thưởng.

Nhưng mà, cái điểm trừ do **chưa có kết thúc vẹn toàn** kia rất khó qua cửa của Ban giám khảo các vòng sau. Chính vì vậy, cậu không gợi ý cho cô đi theo con đường chông gai kia làm gì.

“Nhưng mà, nhưng mà... nếu... nếu kết thúc theo kiểu này... Subaru và Cyan sẽ... không còn được gặp nhau nữa...”

Ngồi phía đối diện, đôi mắt Hiyuki đã ngấn nước và nói những lời như thế.

“Cậu hãy cứ gửi gắm lại điều này cho độc giả đi. Nếu độc giả tin rằng một lúc nào đó Subaru và Cyan có thể gặp lại, thì họ sẽ tự tưởng tượng ra phần tiếp theo của câu chuyện khi hai người đó gặp lại nhau. Khi một câu chuyện kết thúc, độc giả có thể tự mở ra một câu chuyện mới cho nó mà.”

Khi nghe Ao nói ra những lời đó, vẻ mặt Hiyuki vô cùng buồn bã.

“Câu chuyện ***của tớ***... vậy là đã hết rồi?”

Ánh mắt và giọng nói của Hiyuki quá u uất, trái tim Ao cũng đau như bị ngàn kim châm.

Nhưng cậu vẫn phải giữ bằng được vẻ mặt điềm đạm dịu dàng để khuyên nhủ cô bé.

“Nếu cậu đã cho nó là câu chuyện của riêng mình thì có thể không để người khác đọc cũng được. Một khi đã xác định sẽ đem câu chuyện này ra cho những người khác đọc, thì cậu phải chuẩn bị tinh thần buông tay.”

Thế rồi, để giúp Hiyuki có thêm quyết tâm, cậu nhìn vào mắt Hiyuki rồi hỏi.

“Cậu không định gửi bản thảo này nữa sao?”

“...”

Hiyuki sụp mắt xuống, đôi môi với khóe ruồi duyên mím chặt lại nhưng ánh mắt đó lại khẽ khàng nhìn lên và đáp lời cậu với vẻ kiên quyết hơn.

“... Không.”

Hiyuki trả lời đúng câu cậu đã mong mỗi nên Ao nở nụ cười tươi. Mặt khác, Ao lại tự khoét sâu thêm vết thương trong lòng mình.

Sao mình lại thoáng mong Hinomiya sẽ không gửi bản thảo này đi cơ chứ...

Cậu nhất định không thể nói ra điều đó.

“Vậy thì, bản thảo này hoàn thành tại đây. Chỉ cần viết thêm phần tóm tắt và thông tin cá nhân của cậu rồi gửi đi là xong.”

“... Ừ.”

Hiyuki gật đầu với ánh mắt như có phần cô độc.

“Bọn mình từng hứa với nhau khi nào bản thảo hoàn thành sẽ ăn bánh chúc mừng mà nhỉ.”

“... Ừ.”

“Chị ơi, xin phiền!”

Ao gọi chị nhân viên quán.

Cậu đưa cho chị ấy xem cái thẻ tích điểm.

“Em có thể dùng thẻ tích điểm này bây giờ được không ạ?”

“Vâng, hoàn toàn được. Quán sẽ chuẩn bị phần bánh do quán tự làm để tặng khách hàng. Phiền hai em đợi cho một chút nhé.”

Thẻ tích điểm này có 20 con dấu. Mười con dấu đầu tiên, hai đứa đã ăn bánh quán tặng một lần rồi. Nên đây là lần thứ hai cậu với Hiyuki cùng nhau ăn bánh do quán tặng.

Lần trước là chúc mừng Hiyuki và bà giải quyết được hiểu lầm với nhau...

Đôi môi với nốt ruồi nho nhỏ khẽ hé ra, Hiyuki đã vui vẻ kể với cậu rằng cô đã cố gắng kể cho bà ngoại nghe về những điểm hay ho của Light novel, nhưng định kiến của bà vẫn quá lớn... thành thử đó là một trận chiến vô cùng cam go.

Cô còn nói tuy sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng bà sẽ dần hiểu thôi.

Bà ngoại vẫn giữ nguyên thái độ cho rằng những cuốn sách in thứ tranh nhố nhăng trên bìa là tệ hại và hạ cấp trước mặt Hiyuki. Nhưng đợt trước, cô đã tìm thấy cuốn Light novel bà giấu trong phòng khách.

Một thanh đánh dấu sách làm từ hoa khô kẹp ở trang 50, có lẽ bà đã lên đọc khi cô vắng nhà.

Tưởng tượng đến cảnh đó thôi cũng đủ thấy kỳ quái rồi.

Hiyuki hớn hờ kể lại như vậy, Ao cũng cười theo cô. Ai ngờ được bà ngoại của Hiyuki lại có ngày động đến Light novel cơ chứ.

Lúc đó, hai đứa đã ăn một cái bánh tart sô ri Mỹ, cùng một cái bánh mousse sô cô la đặt trên hai cái đĩa giống y nhau. Cực kỳ ngon.

“Đã để hai em phải đợi lâu. Đây là phần bánh tặng khách ngày hôm nay của quán.”

Chị nhân viên của cửa hàng đặt một cái miếng ga tô phô mai đào và một cái bánh cà phê nhân kem tươi xuống trước mặt Ao và Hiyuki.

Khi chị nhân viên kia rời đi, Ao trịnh trọng cúi đầu với Hiyuki.

“Chúc mừng bản thảo đã hoàn thành.”

Hiyuki cũng lịch sự cúi đầu lại với cậu.

“Cảm ơn cậu vì đã cho tớ lời khuyên và giúp đỡ tớ hoàn thành bản thảo lần này.”

Hai đứa ngẩng đầu lên, mặt ai cũng có vẻ rầu rầu.

“Ta ăn thôi nhĩ.”

“... Ừ.”

Cả hai cầm đĩa lên.

Món bánh lần này cũng ngon không kém gì bánh bữa trước, nhưng hai người lại chẳng nói năng gì nhiều.

“... Dạo này cậu và bà sao rồi?”

“Thẻ đánh dấu sách đã chuyển đến trang 150 rồi.”

“... Đều đặn quá nhỉ.”

“... Không đến mức đó đâu.”

Hai đứa lặng lẽ lúng búng nói chuyện với nhau.

Giờ giới nghiêm của Hiyuki được kéo dài thêm một tiếng, nên sau khi hai đứa ăn bánh xong và bước ra ngoài thì những hàng rào và mái ngói trong con ngõ nhỏ đã phủ bóng hoàng hôn.

Hơi nóng cũng dần xâm lấn khí trời khiến mọi thứ đều ấm áp hơn.

Nhà Ao và Hiyuki nằm ở hai hướng ngược nhau.

Chính vì vậy, hai đứa vẫn thường chia tay nhau tại đây.

Rồi sẽ lại có thể tươi cười chào hỏi nhau trên trường vào ngày mai thôi. Ao lên xe đạp, còn Hiyuki đi bộ trở về nhà mình.

Mỗi lần tạm biệt nhau, cả hai đều cười nói, ngực đong đầy cảm giác bồi hồi vui sướng, rồi nhớ lại mấy chuyện vui vẻ tán phét với nhau sao thật ngọt ngào.

Nhưng ngày hôm nay...

“... ”

“... ”

Hai đứa đều chùng chình không nói câu chào tạm biệt, cứ đứng đó nhìn vào mặt nhau một hồi lâu.

Hiyuki như có điều gì muốn nói, nét mặt có vẻ buồn bã.

Chắc gương mặt của mình cũng đang như vậy chẳng...

Chuyện Hiyuki muốn hỏi Ao, cả cảm giác bất an của cô đối với

Ao nữa, Ao có thể phân nào tưởng tượng ra.

Ao cũng muốn hỏi Hiyuki điều tương tự, cũng mang mối bất an như vậy.

Từ giờ trở đi, tớ vẫn có thể chào hỏi Hinomiya, cùng cậu trò chuyện được nữa không...

Chắc chắn Hiyuki cũng muốn hỏi điều này.

“Sau khi lời hứa hai tháng này kết thúc, sau khi bản thảo đã hoàn thành, chúng ta vẫn có thể như trước đây?”

Lũ bạn trong lớp đều nghĩ Ao và Hiyuki đang hẹn hò với nhau.

Hai đứa đi về cùng nhau mỗi ngày, trong trường ai cũng biết như vậy, bạn bè hiểu lầm cũng là điều hiển nhiên.

Thực sự, giữa Ao và Hiyuki chỉ là mối quan hệ không rõ tên giữa một thẩm định viên và thí sinh viết bản thảo. Do tình cờ, cả hai lại là bạn cùng lớp rồi tạo nên mối quan hệ khá lạ thường thông qua một thứ duyên kỳ lạ.

Ao trở thành người giúp Hiyuki viết bản thảo, kết quả là họ đã hoàn thành được một tác phẩm đầy thỏa mãn.

Vậy nên, vai trò hỗ trợ của Ao đã đến lúc kết thúc rồi.

Trong cuộc sống cá nhân, Hiyuki đã giảng hòa được với bà ngoại, được bạn bè trong lớp đón nhận. Hiyuki cũng dần cởi mở hơn càng khiến cô ấy hấp dẫn hơn nhiều lần so với hồi nót mình trong tòa thành băng và bị gọi là “tiểu thư băng giá”.

Hiện giờ, Hinomiya vẫn chưa có đủ tự tin nên mới mong mình ở bên cạnh. Hơn nữa, Hinomiya cũng chỉ coi mình là người đầu tiên

đã đối xử dịu dàng với cậu ấy mà thôi.

Cơ hội này cũng tình cờ đến khi Ao làm thêm công việc thẩm định bản thảo và phát hiện ra tên Hinomiya trong phần thông tin cá nhân của thí sinh dự thi. Một khi nắm được thông tin của thí sinh trong công việc, cậu đáng lẽ không được phép tiếp cận họ.

Đây cũng là điều cậu cần phải kiểm điểm lại bản thân mình, Ao đã lợi dụng vị thế của mình trong vai trò thẩm định viên để lấy được lòng tin của Hiyuki... Hay nói cách khác là cậu đã chơi xấu để lấy được thiện cảm của Hiyuki, điều này khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Trong khi cậu vẫn đang ôm mối muộn phiền như vậy trong lòng, Hiyuki đã có thể chào hỏi với các bạn cùng lớp, lại được mấy bạn gái mời cùng ăn trưa, cũng thấy cô bạn vui vẻ tươi cười hơn nhiều.

Hinomiya có thể xoay sở ổn thỏa mà không cần có mình.

Dẫu người đó không phải mình... mà là một ai khác vươn tay ra giúp đỡ cậu ấy, Hinomiya cũng có thể trở nên thân thiết với mọi người như vậy.

“Ghen tị quá, Ao.”

Những lời của đám bạn cùng lớp lại được dịp chọc vào trong lòng cậu.

Xét theo mối liên hệ giữa thẩm định viên và những thí sinh nộp bản thảo, quan hệ của Ao và Hiyuki rất đặc biệt.

Nhưng nếu xét giữa một cậu nam sinh và một cô nữ sinh lớp 11... Ao có thành tích học tập, năng lực thể thao lẫn ngoại hình đều ở mức bình thường, trong khi đó Hiyuki như một đóa hoa thanh tao với mọi thứ đều thuộc tầm xuất sắc. Ngày trước, sự toàn mỹ đó như

một bức tường ngăn cách khiến mọi người đành phải tránh xa, nhưng giờ ai ai cũng giành nhau để chào hỏi Hiyuki mỗi ngày như thế, cậu cảm thấy cô bé càng như xa mình hơn.

Khi chị Aeka gây ra hiểu lầm với Hiyuki, cậu đã dám táo bạo kéo Hiyuki rời khỏi lớp trước mặt bàn dân thiên hạ, rồi đưa cô bé lên tận cánh cửa dẫn lên sân thượng và nghiêm túc giải quyết hiểu lầm kia. Thứ nhiệt huyết dâng trào trong ngực Ao ngày hôm đó đã chẳng còn nữa.

Cậu không cần biết Hiyuki cảm thấy thế nào vào lúc đó, cậu chỉ muốn nói ra hết mọi tâm tình của mình và cứ thế thực hiện nó thôi.

Không giống như quyết định ưu tiên tình cảm của cô bạn cậu thích vào mùa Hè năm lớp Tám. Lần này, cậu đã quyết sẽ không thỏa hiệp.

Thứ cảm xúc cháy rùng rục trong lòng mình của cậu khi đó đã biến đâu mất tiêu rồi...

Hiyuki đứng trước mắt Ao, nhuộm mình trong ánh hoàng hôn.

Khoảng cách tưởng chừng như chỉ cần vươn tay là với được...

Những ngón tay buông thõng khẽ động.

Nhưng chỉ một thoáng vậy thôi, cậu không hề nhấc tay mà chỉ nói với giọng điềm tĩnh.

“Hai tháng này, cậu đã vất vả rồi...”

Ánh mắt Hiyuki như kẻ chợt bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cô bé khẽ mở miệng thì thầm.

“... Kazetani, cậu cũng vất vả rồi.”

“Chào nhé, hẹn mai trên trường.”

“...Ừ.”

Hiyuki vẫn đứng thẳng lưng, Ao xoay mình đi và nhấn bàn đạp.

Sau khi đạp được một quãng, cậu ngoái đầu lại thì vẫn thấy dáng lưng cô bé từ xa, mái tóc dài màu trà tẩm trong lung linh sắc vàng của ánh tà dương.

Cậu nheo mắt nhìn theo bóng dáng đó trong một hay hai giây ngắn ngủi rồi lại nhấn bàn đạp đi về phía trước.

Cảnh Subaru và Cyan chia tay nhau chợt hiện lên trong đầu.

Dưới ánh trăng vàng vạc, những con sóng lấp lánh ánh bạc cồn lên nơi Subaru đang đứng. Cậu gắng sức gào lên với Cyan đang guồng chân chạy về phía mình.

“Cảm ơn! Cảm ơn nhé!”

Cảm ơn cậu vì đã gặp tớ.

Cảm ơn cậu vì đã tìm ra tớ.

Cảm ơn cậu vì đã dịu dàng với tớ.

Gặp được cậu, tớ như được hồi sinh lại một lần nữa.

Cảm ơn cậu.

Cảm ơn.

Cyan nắm ghì lấy bàn tay của Subaru khi dáng hình của cậu đang nhạt nhòa dần trong vòng bao bọc của ánh trăng, hai người đã thổ lộ với nhau lời sau cuối.

“Tớ thích Cyan.”

“Tớ thích Subaru.”

Đã có thể nói ra lòng mình với người yêu nhất cũng được người

ta nói lời thương, Subaru tươi cười tan biến đi.

“Tớ thích cậu, sẽ mãi thích cậu như thế.”

Trong khi vẫn còn văng bèn tai giọng nói của Cyan.

... Một cái kết quá tuyệt, kết thúc như thế này quả thật không sai tí nào. Đúng rồi, chính mình đã nói rằng kết bằng một cảnh chia ly như thế này sẽ để lại dư âm trong lòng người đọc mà.

Hiện thực cũng giống như vậy.

Thay vì cứ ngoan cố theo đuổi, biết giữ những kỷ niệm đẹp trong lòng mà lùi bước ra xa thì sẽ mãi là sự tồn tại đẹp đẽ trong tim đối phương.

Chính vì vậy, cậu chỉ có thể cố gắng chịu đựng cảm giác đau thất lòng này mà thôi.

...

Hồ sấu ngăn cách với Hiyuki còn chưa kịp vui lấp, học kỳ một đã kết thúc.

Nhận xong bảng điểm thì cũng tan học, Ao lại gần Hiyuki hỏi nhỏ.

“Cậu gửi bản thảo chưa?”

“... Rồi.”

Hiyuki buồn so gật đầu xác nhận.

“Qua được vòng sơ khảo thì tốt quá nhỉ.”

Cậu tươi cười nói.

“Chào nhé, hẹn gặp sau đợt nghỉ hè.”

Rồi một mình rời lớp học.

...

“Ơ kìa? Mãi mới được nghỉ Hè, sao không hẹn hò với bạn gái đi mà ngày nào cũng chốn vùi trong núi bản thảo vậy, Ao?”

Đúng y như lời nói của ông cậu, Ao đang chôn mình giữa đám thùng giấy để tập trung đọc bản thảo khiến cậu Sakutaro phải hỏi cậu với vẻ chịu thua.

“Đã thế lại còn đọc trong phòng cậu nữa chứ.”

“Đúng đó, cứ phải để tâm đến Ao thế này, chị chẳng thể tình tứ với cậu em được.”

Aeka nói vậy trong khi chi ấy vẫn bất chấp sự có mặt của Ao, hết ôm ấp lại ngồi lên đùi và hôn hít ông cậu tới tấp.

“Nhà cháu có hai đứa nhóc sinh đôi cứ đòi chơi đùa rồi quậy phá, cháu không thể bình tĩnh đọc được. Cậu Saku cũng biết cháu đã nhận tới hai trăm bản thảo để đọc trong tháng Bảy và tháng Tám này mà. Cháu không tập trung thì đọc xong sao nổi.”

“Sao cháu phải nhận nhiều như thế làm gì? Tuy cậu cũng có lỗi vì đã không để ý gì mà báo với bên nhà xuất bản nguyên số lượng cháu nói. Nhưng cháu thiếu gì tiền hẹn hò chứ, cháu vẫn tiết kiệm tiền lương làm thẩm định trước giờ. Giàu nứt đố đổ vách ấy chứ. Hay là đang ủ mưu mua tặng con bé thứ gì cực kỳ đắt giá hả? Cô bé đó cần tình cảm chân thành của cháu nhiều hơn tiền bạc đó.”

“Ơ này, phụ nữ cũng mong có được những món quà đắt giá đó. Bởi vì, đó là bằng chứng thể hiện tình yêu mà.”

Aeka lập tức phản pháo.

Ao tránh ánh mắt của hai người đó, thẳng thừng nói.

“Chúng cháu chẳng hẹn hò gì cả. Hinomiya cũng chẳng phải bạn gái của cháu, sau khi hoàn thành xong bản thảo thì hai đứa cũng chẳng có lý do gì để gặp nhau nữa.”

Cậu nói những lời đó như tự dâm nhói tâm can mình.

A... đúng là giữa mình và Hinomiya chỉ có mối dây liên hệ là bản thảo kia mà thôi...

Cậu lại nhớ đến nét mặt ủ dột của Hiyuki khi hai đứa chia tay nhau trước quán cà phê, cổ họng như nghẹn ứ nhưng thấy như thế cũng tốt cho Hiyuki.

Hinomiya nên thử rời mình ra một lần thì tốt hơn. Cậu ấy cũng không còn cô độc nữa, chỉ cần cả hai giữ khoảng cách thì mình sẽ vẫn chỉ là một nam sinh cấp Ba bình thường làm thêm công việc thêm định bản thảo mà thôi.

Một mình Ao sẽ không thể trở thành người đặc biệt với Hiyuki.

Trong khi Ao đang im lặng như thế, cậu Sakutaro đột nhiên lên tiếng.

“Sao cháu có thể ngu ngốc đến vậy hả, Ao?”

Cậu Sakutaro đột nhiên giật nghiêng tập bản thảo cậu bé đang đọc trong tay.

Chẳng biết cậu Sakutaro đã đứng trước mặt Ao tự bao giờ và đang nhìn xuống cậu với vẻ cực kỳ tức tối. Aeka ở bên cạnh cũng đang nhíu mày nhìn Ao.

“Khi con bé bỏ đi khỏi nhà, cái thằng từng nói là sẽ cùng nó trở về nhà đã biến đi đâu mất rồi hả. Khi cháu nói thẳng với bà ngoại con bé là sẽ đưa bạn mình về nhà, ta đã thấy cháu cực kỳ đàn ông!”

Còn bản thân cả người vì xúc động! Vậy mà, cháu chẳng thể cố gắng hơn một cô bé yếu đuối sao! Cháu lại không đủ can đảm ở bên cạnh cô bé khi mọi thứ đã tốt đẹp hơn sao? Cháu là một kẻ hèn nhát, có thể chìa bàn tay ra giúp đỡ kẻ yếu thế nhưng lại lo sợ mà tránh xa khi cô bé ấy đã có được vị thế tốt hơn sao?”

Cậu Sakutaro hiếm khi nào giận dữ đến như vậy.

Những lời của anh ta khiến Ao choáng váng.

Đúng rồi... chính vì Hinomiya đơn độc chẳng thể dựa dẫm vào ai khác, mình mới có thể ở bên cậu ấy. Mình vẫn cho rằng giữ khoảng cách với Hinomiya sẽ tốt hơn cho cậu ấy, nhưng thực ra đó chỉ là lý lẽ bao biện của mình thôi. Chỉ có mình đang thấy tự ti trước Hinomiya...

Trong khi Ao ngỡ ngàng nhận ra sự tự ti hèn mọn của chính mình, cậu Sakutaro nói với vẻ mặt như có chút cay đắng.

“Cháu luôn đọc mọi bản thảo bằng ánh mắt công bằng không chút gợn mây mù. Cháu luôn vui vẻ khi đọc chúng mà không mang bất kỳ cảm giác gánh nặng, định kiến hay ý thức chủ quan nào; vậy mà lại mù mờ trong câu chuyện của chính mình. Cháu thế này làm cậu thấy buồn...”

Cậu Sakutaro nhìn Ao với vẻ buồn bã rồi nói tiếp.

“Lần trước, cháu từng chỉ ra cho cô bé những lý do nữ chính thích nam chính trong quán cà phê kia rồi còn gì? Đó chẳng phải là tâm tình của chính cháu sao?”

Cả Aeka cũng lên tiếng với vẻ lo lắng.

“Khi Ao kể những chuyện đó ra, cô bé Hinomiya đã lắng nghe với

về cực kỳ vui mừng. Chị còn muốn khóc nấc lên ấy chứ.”

Ao chỉ biết ngồi bệt dưới sàn, lặng lẽ mà đau lòng nghe những lời nói vô cùng nghiêm túc từ hai người lớn.

Khi quay về nhà rồi ngồi lặng một mình trong phòng, cậu suy nghĩ lại những gì hai người lớn đã nói.

Tình cảm của mình là...

...

“Cháu ra ngoài sao, Hiyuki?”

Lúc cô bé đang đi vào đôi xăng đan gấn quai ngoài hiên, bà hỏi vọng ra nên Hiyuki ngoái đầu lại.

“Vâng. Cháu lên thư viện, sẽ về trước giờ giới nghiêm ạ.”

“Vậy hả ...”

Bà ngoại nghiêm khắc nhìn xuống cái túi cỡ nhỏ Hiyuki đang đeo trên vai rồi làm bầm.

“... Đạo này, người ta nói hình như cũng có Light novel ngoài thư viện. Đúng là một điều đáng xấu hổ.”

Bà ngoại nói như thể nghe được chuyện này từ ai đó, nhưng chắc chắn không có chuyện bà nhắc đến Light novel với bất kỳ ai nên chỉ có thể là bà đã ra thư viện và ghé vào góc Light novel xem thử.

Cô khẽ nhếch môi mỉm cười.

“Hiyuki có định gặp ai ở ngoài thư viện không? Cậu bé Kazetani kia chẳng hạn.”

Khóe miệng Hiyuki lập tức trễ xuống.

“... Không. Cháu không hề gặp bạn Kazetani trong đợt nghỉ Hè.”

Đôi mày của bà lập tức động. Gương mặt như có phần ái ngại, bà mím môi lại nhưng liền mở ra nói với một giọng trầm thấp.

“Ít nhiều gì cũng nên gặp nhau chứ.”

“... Bạn Kazetani bạn lắm.”

Hiyuki khẽ giọng đáp lời rồi chẳng đợi bà nói gì thêm, cô bé vội vã rời đi.

“Cháu đi đây ạ.”

Tầm này mới là đầu giờ chiều, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi xuống từ trên bầu trời. Ngoài vườn có phần mát mẻ hơn, nhưng hơi nóng vẫn bốc lên hàm hập từ mặt đường nhựa, cô bé đi ra ngoài đại lộ và thấy không khí như loang loáng nước ở phía xa xa trước mặt.

“Nóng quá...”

Cô vừa lấy tay gạt mồ hôi, vừa nghĩ đến Ao.

Chắc giờ này... bạn Kazetani đang tập trung đọc bản thảo... cho công việc thẩm định chẳng...

Hai tuần đầu tiên trong kỳ nghỉ Hè, cô bé vẫn thường nhớ đến Ao.

Cô nhớ Ao từng nói là nên có một kết thúc tử tế cho những bản thảo gửi đi dự thi, rồi còn nói sau khi kỳ nghỉ Hè kết thúc họ lại có thể chào hỏi nhau. Cô cũng nhiều lần nhớ đến ánh mắt lặng lẽ của cậu ấy và nghĩ đến cả những ý nghĩa ẩn sau đó.

Kazetmi thấy tội nghiệp một con bé u ám, chẳng có nổi một người bạn như mình nên mới giúp mình viết Light novel thôi... Kazetani là người tốt bụng mà... Chắc chắn khi mình ngỏ ý nhờ cậu

ấy giúp mình viết Light novel, cậu ấy đã chẳng thể nào từ chối...

Suốt hai tháng sau đó, cậu cũng chưa bao giờ tỏ ra khó chịu, luôn hết lòng hỗ trợ Hiyuki sau mỗi buổi tan trường.

... Nhờ có sự giúp đỡ của Kazetani, mình đã nói chuyện được với các bạn trong lớp, cũng không còn sợ bà nữa... Mình cũng có thể tự do đọc Light novel và viết bản thảo ở nhà...

Ao chắc hẳn nghĩ rằng vai trò của cậu ấy đã kết thúc.

"... Máy bạn gái trong lớp hỏi tớ... có phải đang hẹn hò với Kazetani không... Tớ... tớ nên... đáp sao đây?"

Khi cô hỏi câu đó với trái tim đập thành thịch, Ao đã dụi dàng nói.

"Cậu cứ kệ đi. Tớ đã giải thích với các bạn là hai đứa mình có cùng sở thích nên mới tụ họp với nhau sau giờ tan học, không phải hẹn hò."

Vẻ mặt đó không có gì ngượng ngập, cũng chẳng tỏ ra khó chịu, vẫn là giọng nói dụi dàng và bình thản như thế.

"... Ừ."

Trái tim Hiyuki như nghẹn lại, cô cũng chẳng có thể nói gì hơn.

Như cách Subaru chia tay Cyan, mình đã không còn có thể dựa dẫm vào Kazetani nữa rồi.

Cô thực lòng không muốn câu chuyện kết thúc.

Ban đầu, cô từng nghĩ Subaru quay lại thế giới của mình là lẽ tự nhiên. Cũng cho rằng khoảng thời gian vui vẻ chẳng thể nào kéo dài mãi. Nhưng ở bên Ao lâu, trái tim cô đã thế thọt vẽ lên một bối cảnh khác.

Cô muốn có thể tiếp tục viết về những điều thường nhật ấm áp

và trong treo đó.

Những người đọc truyện chắc sẽ nghĩ Subaru và Cyan phải mãi mãi chia lìa, mỗi người sống một cuộc đời riêng chẳng... Giống như mình với Kazetani vậy...

Tại thư viện có điều hòa mát lạnh, cô trả sách rồi chọn cho mình mấy cuốn mới. Cô bé ra góc riêng dành cho Light novel, lựa ra một cuốn trong sê ri truyện Ao từng giới thiệu qua.

Cô bé mượn hai cuốn sách làm tư liệu tham khảo cho bản thảo mới và một cuốn Light novel. Sau khi mượn xong ba cuốn sách đó, cô bước ra ngoài và thấy bầu trời đã dần chuyển sang màu cam nhạt.

Sắp sửa hoàng hôn đến nơi rồi.

Cô lại buồn rầu nhớ đến buổi cuối chia tay với Ao trước quán cà phê, rồi đeo cái túi đựng sách lên vai và bước đi.

Mình có nên... rẽ vào quán cà phê một chút không nhỉ?

Cô chợt nghĩ.

Biết đâu Ao lại đang có mặt ở nơi đây.

Mình đang nghĩ gì vậy. Làm gì có chuyện Kazetani đến đó chứ...

Nhưng một khi chớm nghĩ tới, bàn chân liền tự động dẫn cô tìm đến nơi ấy. Hiyuki mở cửa quán cà phê quen nơi ngõ nhỏ sau ba tuần không ghé.

“Xin chào quý khách, em đến một mình hả?”

Chị nhân viên đã quen mặt cất tiếng chào cô.

Hiyuki ngó một vòng quanh quán.

Quán chỉ có duy nhất một vị khách nữ trung niên đang ngồi đọc

sách ở cái ghế cạnh cửa sổ.

“Quý khách...?”

Thấy Hiyuki lơ đãng đứng đó, chị nhân viên hỏi lại thì cô bé mới như bừng tỉnh mà trả lời.

“... Vâng... một người ạ.”

Sau khi chị nhân viên mời cô ngồi vào chỗ nào tùy thích, cô bé đã chọn ngồi ở chiếc bàn mọi khi.

Thật sự phải đợi tới học kỳ mới để gặp được Kazetani rồi...

Nhưng sang học kỳ hai, khoảng cách giữa Ao và Hiyuki chắc chắn sẽ càng rộng ra.

Cô cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu.

Cô gọi một tách trà cúc Chamomile.

Một lúc sau, nhân viên mang bình trà và tách đến. Chị ấy rót ra tách trà thứ dung dịch màu vàng tỏa đượm mùi thảo mộc.

Uống xong... mình phải về ngay thôi... Sắp trễ giờ giới nghiêm mất rồi...

Trong khi còn đang mãi ngắm làn khói bốc lên từ tách trà, cô bé chợt nhận thấy ai đó đang kéo cái ghế đối diện ra rồi ngồi xuống.

Hiyuki ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người đàn ông xấp xỉ 30, mang dáng dấp của một người làm nghề tự do ngồi xuống trước mặt mình, cô thoáng hoảng hốt.

“Chào, còn nhớ chú chứ?”

“... Cậu của bạn Kazetani ạ...”

“Chính xác.”

Người này là cậu Sakutarō của Ao, làm nghề viết kịch bản kiêm

giám đốc một công ty trò chơi điện tử, khóe miệng chú ấy hiện lên một điệu cười sâu xa trong khi nhìn Hiyuki.

“Chú đã nghĩ là đến đây biết đâu lại gặp được bé gái, ai ngờ trùng phóc. Chú có chuyện muốn nói với bé bạn gái đó.”

“Vụ lần trước, cháu đã được chú giúp đỡ rất nhiều. Nhưng cháu không phải bạn gái của Kazetani đâu ạ.”

Sau khi Hiyuki cúi đầu thể hiện lòng cảm ơn rồi so vai nói những lời đó, ánh mắt cậu Sakutaro mang một vẻ rất đổi dịu dàng.

Ao và cậu Sakutaro không có nét nào giống nhau. Nhưng ánh mắt ấm áp tràn trề tình cảm kia gợi cô nhớ đến Ao.

“Ao có mắt nhìn bảo thảo số dách, nhưng mắt nhìn tình cảm con gái thì hồng nặng. Chỉ dựa vào phản ứng của bé bạn gái, người lạ như chú đây cũng biết được bé gái mong mỗi điều gì.”

Gương mặt Hiyuki nóng bừng lên.

Mong, mong mỗi của mình...?

Trong lúc cô bé còn đang đờ đẫn, ánh mắt cậu Sakutaro đột nhiên chuyển sang vẻ khắc khoải.

“Mà không... có nhận ra thì cũng chẳng đủ tự tin mới thành ra lạc lối chẳng. Đứa nhóc đó luôn sẵn sàng làm mọi thứ vì người khác, nhưng lại chẳng dám có hành động gì vì chính bản thân mình. Tính cách thẳng bé này rất hợp làm nhân vật nam chính.”

Giọng nói của Sakutaro khẽ khàng chạm vào tim Hiyuki.

A, đúng là Kazetani rất thích hợp làm nhân vật nam chính. Tươi vui, thẳng thắn lại chân thành, có thể thân thiện với bất kỳ ai, cũng sẵn sàng chìa tay ra giúp đỡ bất kỳ ai không ngại ngần.

Rộng lượng như bầu trời xanh trong...

“Khi nhân vật nam chính nhùng nhằng không thể tiến lên, và câu chuyện bị dậm chân tại chỗ, thường thì chú sẽ cho nữ chính xuất chiêu.”

Cậu Sakutaro nháy mắt, giơ ngón trỏ như thể bắn vào Hiyuki.

Hiyuki khẽ giật thột.

Nữ chính...?

“Xin... xin lỗi, cháu phải về bây giờ.”

Sắp đến giờ giờ nghiêm, Hiyuki cuống quýt đứng dậy. Cô bé cúi đầu chào rồi vội rời khỏi quán cà phê. Sakutaro chống tay vào má, tươi cười vẫy tay tạm biệt cô bé.

Nếu nam chính đã không có động thái gì thì nữ chính cần xuất chiêu...? Nhưng mình nói ra tình cảm cho Kazetani hay, cậu ấy chắc sẽ thấy phiền...

Tâm trạng bất an chẳng rõ bản thân và Ao có phù hợp với nhau không khiến trái tim Hiyuki thêm trĩu nặng.

Kazetani rộng lượng và đẹp đẽ như bầu trời xanh trong vậy, còn mình...

Cô bé về tới nhà sát nút giờ giờ nghiêm. Thấy có phong bì trong hộp thư nên cô mang chúng vào nhà và chào bà.

“Cháu về rồi đây.”

Chắc bà ngoại đang ở phòng trong nên không có tiếng đáp lời. Cô bé cởi đôi dép xăng đan ra, nhìn phần tiêu đề của phong bì kia... rồi nuốt khẽ vào một hơi.

Từ cuộc thi...

Phiếu đánh giá đã gửi về giống như những lần tác phẩm của cô bị loại ngày trước.

“Tuy tác phẩm này không đủ sức vào được vòng hai, tớ vẫn thấy thú vị khi đọc tác phẩm của Hinomiya. Tớ có viết cả phiếu đánh giá nữa, sau này người ta sẽ gửi cho cậu nên cứ đọc thử xem sao nhé.”

Cô bé chợt nhớ ra những lời Ao từng nói nên vừa kìm tiếng trái tim mình vừa mở ngay cái phong bì ra.

Bên trong có một tờ hướng dẫn và một tờ giấy khác khổ A4. Cô lấy chúng ra và mở ra đọc.

Tựa đề: Tôi một mình lạc vào thế giới khác, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem.

Bút danh: Sameyo ROI

Tổng điểm: C+ Loại

Đầu tiên, ánh mắt cô bé đóng đinh vào điểm đó.

Bình thường cô thường chỉ được điểm E hay D trên thang điểm năm vậy mà lần này là C+!

Chỉ riêng điều này thôi đã đủ khiến trái tim cô hồi hộp lắm rồi...

Cô bé nín thở đọc tiếp.

Cốt truyện: B

Bối cảnh được phát triển chặt chẽ và cẩn thận tạo cho tôi khá nhiều thiện cảm. Cuối cảnh tai nạn ở đầu truyện dùng phong chữ cỡ lớn tạo hiệu ứng rất tốt khiến tôi như bị cuốn theo. Phần này áp dụng hiệu ứng rất hay.

Giai đoạn nhân vật chính Koki đi sang thế giới khác cho tới lúc gặp được nhóm bạn Sylvia cảm giác khá dài dòng, người viết có thể

tóm gọn lại hoặc đầu tư thêm tình tiết cho hấp dẫn hơn. Sylvia và Folina là cùng một người là chi tiết hay, nhưng viết quá lộ liễu làm giảm khả năng gây ngạc nhiên cho người đọc, nếu người viết giấu tình tiết kỹ hơn đôi chút sẽ tạo ra hiệu quả cao hơn. Cuộc đại đoàn viên ở phần kết rất hay. Nhưng mà, người viết lại kéo tuột câu ấy quay về thời điểm vụ tai nạn kia – tôi cảm thấy là không cần thiết.

Văn phong: B-

Người viết dùng một văn phong tươi tắn vui vẻ với phong chữ linh động, khá nhiều ký hiệu đặc trưng và các dấu ngoặc. Cuối phần mở đầu đã dùng phong chữ cực lớn tạo cảm giác rất tươi mới. Tôi trân trọng niềm vui này, nhưng vẫn thấy người viết nên tinh tế hơn khi sử dụng những hình thức trình bày tạo hiệu ứng đặc biệt như vậy. Hy vọng người viết sẽ cân nhắc những lời góp ý này của tôi.

Thay vì những đoạn hội thoại dài dòng, người viết cũng nên thử đan cài những câu miêu tả nét mặt hay hành vi của nhân vật. Bạn có thể rèn luyện mình từ những cách miêu tả cơ bản nhất nhưng hãy thử sức mình với nhiều cách biểu đạt khác nhau.

Đọc qua từng dòng từng dòng bình luận, dịu dàng hơn bất cứ phiếu đánh giá nào cô từng nhận được trước đây, cổ họng và lồng ngực cô như run lên.

Hiyuki như thấy Ao đang ngòai đối diện và nói chuyện với cô bằng chất giọng hết mực tươi vui qua những câu chữ này. Mắt Hiyuki nhòe lệ.

“... Thật sự là tác phẩm của tớ... có điểm thú vị sao?”

“Ừ.”

“Chắc là do Hinomiya không may gặp phải những thẩm định viên

như vậy thôi. Tác phẩm của Hinomiya không thể nói là toàn vẹn, phong chữ thay đổi thường xuyên lại lắm những ký hiệu đặc biệt dễ khiến người ta sinh ác cảm nhưng có khá nhiều điểm thú vị. Nếu cậu lưu ý điều chỉnh lại thì hoàn toàn có thể lọt qua vòng sơ khảo.”

Nhân vật: B+

Các nhân vật nữ đều vui vẻ và dễ thương! Người viết hạn chế bớt số lượng sẽ đỡ rối nội dung.

Nam chính Koki cũng là một nhân vật hay với cá tính đơn giản nhưng luôn nỗ lực. Mỗi lần cậu ấy cố gắng vì những người xung quanh, ta có thể cảm nhận rõ nét tính cách dịu dàng mà nghiêm túc nơi cậu.

Đáng tiếc là dùng quá nhiều tiếng kêu gào trong hội thoại, hoặc quá lưu tâm đến yếu tố gây cười khiến cho lời nói và hành động của nhân vật thêm gượng gạo. Cách làm này chỉ tổ gây ra hiệu ứng ngược, làm người đọc khó cảm nhận được điểm hấp dẫn nơi Koki. Nếu người viết để ra những khoảng cho Koki suy nghĩ, chau chuốt kỹ lưỡng những tâm sự trong lòng Koki sẽ khiến ấn tượng nhân vật thay đổi rất nhiều. Bởi nhân vật này rất tuyệt vời, nên hãy cố gắng viết chẵn chu hơn để người đọc nhìn nhận được điểm hấp dẫn nơi nam chính nhé.

*“Ừ, nhân vật chính trong bộ *Tôi một mình lạc vào thế giới khác*, là anh hùng cũng là quý vương, vua của một harem cũng rất hấp dẫn.*

“Nói... nói dối.”

“Ờ không nói dối.”

Bản thân Hiyuki còn chẳng tin điều đó, nhưng Ao đã dịu dàng mà hào hứng giải thích rằng lời xin lỗi của nhân vật chính với kẻ đã

đâm xe vào mình phần đầu truyện đã thể hiện được con người cậu ta thành thật đến thế nào.

Kể cả khi cùng nhau viết ra bản thảo mới, Kazetani cũng tìm ra được những điểm hay ho trong tác phẩm của mình, còn khen ngợi mình rất nhiều nữa. Cậu ấy không phản đối những phần không hay, cũng không cười cợt mà chỉ cùng mình tìm cách viết ra sao cho thật dễ hiểu với người đọc...

“... Hinomiya mới chỉ là người viết nghiệp dư gửi bản thảo dự thi thôi! Cậu có thể tự do viết ra những gì mình thích. Chỉ cần nghĩ xem nên dùng cách nào để truyền tải tốt hơn đến người đọc là được.”

Cậu ấy luôn dịu dàng.

Cậu ấy luôn khuyến khích mình.

Cậu ấy còn nói là rất thích nhân vật nam chính, dù mình luôn chỉ nhận về những phiếu đánh giá chệch bai như không gọi được sự đồng cảm của người đọc, khó chịu và tự phụ.

Tính độc đáo: C+

Tính thương mại: B-

Trái tim cô đập dồn dập, đôi mắt như nhòa đi nhưng vẫn phải chớp mắt để đọc tiếp đến hết phần đánh giá tổng hợp.

Đánh giá tổng hợp

Cốt truyện đang là trào lưu hiện nay, hệ thống nhân vật được người đọc ưa thích, cách trình bày khoáng đạt với nhiều đoạn thay đổi phong chữ hay ký hiệu đặc biệt tạo cảm giác người viết đã rất vui vẻ khi sáng tạo nên câu chuyện này. Sự vui vẻ đó đã truyền qua được tác phẩm, khiến người đọc cũng cảm thấy vui lây.

Từ bố cục tổng thể của câu chuyện, tôi thấy người viết đã có con mắt thẩm mỹ và tư duy sáng tác của riêng mình vô cùng cuốn hút. Câu chuyện có độ chênh rất lớn giữa phần nổi ở trên và phần chìm bên dưới y như nhân vật chính Koki vậy, thật sự là một tác phẩm sâu sắc.

“Thật sự là một tác phẩm sâu sắc.”

Hiyuki đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần câu đó.

Cô đã luôn ngưỡng mộ Ao, một con người rộng lượng như bầu trời xanh trong. Cô càng cảm thấy buồn hơn khi cậu ấy quá khác con người hẹp hòi, u tối như mình.

Chính vì vậy, cô đã không còn kỳ vọng mình có thể trở thành một người con gái đặc biệt đối với Ao.

Nhưng Ao đã nhìn ra rất nhiều ưu điểm trong tác phẩm của Hiyuki.

Cậu ấy còn khen tác phẩm của Hiyuki “sâu sắc” nữa.

Kỹ năng áp dụng những kỹ thuật viết đặc trưng vào trong tác phẩm vẫn còn chưa thuần thục. Hơn nữa, tôi thấy người viết quá chú trọng đến độc giả, chêm vào quá nhiều tình tiết lố. Đây cũng là điểm cần mài giũa thêm. Nếu có thể sửa chữa được những khiếm khuyết kia thì tác phẩm của người viết sẽ dần hoàn thiện hơn. Hãy cứ viết tiếp những tác phẩm đặc trưng phong cách của chính mình nhé.

Tôi rất muốn đọc tác phẩm tiếp theo của người viết.

Hy vọng người viết sẽ còn tiếp tục dự thi.

Giọt nước mắt cứ tí tách lăn xuống những dòng chữ đều đặn mà

ấm áp kia.

Bà ngoại ra tận hiên nhà, thấy Hiyuki đang khóc như vậy thì tròn mắt ngạc nhiên.

“Cháu sao thế, Hiyuki?”

Hiyuki vừa lau nước mắt vừa nói bằng giọng run run.

“Bà, bà ơi... Cháu, cháu nhất định phải đi gặp một người, ngay bây giờ. Cháu có thể đi đến chỗ người ấy không?”

“Đã quá giờ giới nghiêm rồi đó. Ngày mai đi không được sao?”

Thấy bà nhăn mặt lại, Hiyuki kêu lên.

“Cháu phải đi ngay bây giờ cơ.”

Phiếu đánh giá Ao viết đã giúp cô gom lại lòng can đảm trong tim, nên cô phải đi ngay bây giờ.

Để sang ngày mai thì mọi dũng khí sẽ nguội đi cả.

Bà ngoại vẫn nghiêm nét mặt nhìn Hiyuki rồi đáp.

“Chỉ đến tám giờ thôi. Không được quá.”

“Cháu cảm ơn bà, bà ơi.”

Hiyuki cất tờ phiếu đánh giá vào trong phong bì rồi nhét vào túi, xỏ chân lại vào đôi dép rồi rời khỏi nhà. Cô bé chạy như bay trong mơ hồ qua khu vườn đang nhuộm rắng trời chiều, dọc theo con đường rải đá về phía cánh cổng, cùng lúc gọi vào số điện thoại của Ao.

“... chú sẽ cho nữ chính xuất chiêu.”

Những lời của Sakutaro vang vọng trong óc, Hiyuki hắng giọng.

Minh có điều trong lòng luôn muốn nói cho Kazetani hay. Nếu không nói bây giờ, sẽ không thể nói được nữa.

Subaru đã phải chia tay với Cyan, Subaru đã phải trở về thế giới của mình.

Khoảng thời gian vui vẻ chẳng thể nào kéo dài mãi.

Nhưng mà...

Nhưng mà, nếu như sau khi câu chuyện kết thúc, Subaru vẫn muốn được gặp lại Cyan một lần nữa và tự mình hành động...

“Hinomiya? Có chuyện gì sao cậu?”

Đầu bên kia đã nhắc máy, cõi lòng cô bé dậy lên bao cảm xúc khi nghe thấy giọng nói của Ao.

“Bạn Kazetani, tớ đợi cậu ở hồ bơi trường mình. Kazetani có thể đến đây được không?”

...

Hinomiya lại gặp phải chuyện gì rồi!

Trên con đường nhốm màu chạng vạng, Ao đạp xe hết tốc lực.

Kể từ khi bị cậu Sakutaro và chị người yêu kích động từ sáng nay, Ao ngồi lì trong phòng mình chẳng làm công việc thẩm định mọi khi mà mãi mê nghĩ về Hiyuki.

Cậu đặt cái điện thoại di động xuống sàn và nhìn nó đăm đăm. Mười phút nữa mình sẽ gọi cho Hinomiya, hỏi xem có thể gặp nhau ở quán cà phê mọi khi không. Thêm mười phút nữa, mà không, hai mươi phút nữa... trong khi cậu vẫn còn đang lẩn lữa lấy tinh thần, chiếc điện thoại đột nhiên reo lên.

Người gọi là Hiyuki.

Cậu vội vàng áp nó lên tai thì nghe thấy giọng nói như hết hơi của cô bạn.

“... Tớ đợi cậu ở hồ bơi trường mình.”

Tại sao lại là hồ bơi cơ chứ?

Nhưng tóm lại là Hiyuki muốn cậu đến đấy, nên Ao chỉ biết lao sầm sập xuống dưới tầng, bay ra khỏi nhà rồi phi con xe đạp đi hết tốc lực.

...

“Liệu nữ chính có hành động không đây?”

“Chẳng rõ nữa. Có thể cô bé sẽ cho Ao thấy bản lĩnh của mình chẳng...”

Sakutaro và Aeka đang ngồi thư giãn ở quán cà phê trong ngõ nhỏ, nơi Ao và Hiyuki vẫn thường đến xây dựng câu chuyện sau giờ tan học.

Sau khi Hiyuki rời khỏi quán, Sakutaro đã nhận được điện thoại của Aeka.

“Lịch trình thu âm xong sớm, giờ em ghé qua nhà anh Saku nhé.”

Thành thử, họ đã hẹn gặp nhau ở đây.

“Anh thấy ghen tị với thằng bé Ao lắm.”

Hiếm khi nào Sakutaro nũng nịu với Aeka như thế.

“Vì thanh xuân có thể sẽ chia cùng một cô bé xinh đẹp như Hinomiya sao?”

“A, điểm này cũng đáng ghen tị đấy. Nhưng mà... không chỉ có

vậy thôi đâu. Thằng bé đọc bất cứ thứ gì cũng thấy ‘thú vị’. Hơn nữa lại rất thật tâm. Hồi mới bắt đầu làm công việc này, anh nhìn thứ gì cũng thấy cảm động, đọc thứ gì cũng thấy thú vị, luôn thấy trái mình đập rộn ràng. Anh đọc không sót truyện nào trong những cuốn tạp chí truyện tranh mua về, xem không sót bộ phim hoạt hình mới phát sóng nào. Mọi thứ đều vô cùng thích thú. Vậy mà, giờ anh xem hay đọc bất cứ thứ gì cũng chẳng cảm nhận thấy sự hấp dẫn ngày trước nữa. Anh không thể nào chấp nhận chúng, thấy lòng mình nôn nóng mà trống rỗng.”

Aeka lặng lẽ nghe Sakutaro chống tay lên má nói những lời u ám.

“Đã thế, anh còn đeo vẻ mặt khó chịu và phê phán những tác phẩm của người khác nữa. Anh là một kẻ cực kỳ tồi tệ. Anh đã giật mình khi nhận ra con người mình đã tha hóa đến mức này. Nếu đã thành ra như vậy, anh nghĩ rằng mình nên rửa tay gác kiếm thì hơn. Những bản thảo được Ao đọc đến thật sự rất hạnh phúc. Bởi người đọc chúng đã có thể vui vẻ đến như thế. Lại còn tìm ra được rất nhiều ưu điểm của chúng nữa. Nhưng nếu tất cả các độc giả đều như Ao thì cũng là vấn đề đó, bởi sẽ không còn cảm giác hồi hộp lo sợ khi xây dựng nên bất cứ cốt truyện nào nữa. Nhưng mà, có được một độc giả hạnh phúc đến thế, những bản thảo được người đó đọc đến vậy hẳn đều rất hạnh phúc, đây cũng là một suy nghĩ tốt nhỉ.”

Sakutaro phụng phịu buông thõng đôi tay, rồi áp mặt xuống bàn.

“Chắc anh chẳng thể nào được như Ao nữa, chẳng cảm thấy mọi thứ đều thú vị nữa rồi. A, khổ sở quá... Nếu dùng ánh mắt Ao khi

đọc, ánh mắt Ao khi nhìn thế giới này, không rõ mọi thứ sẽ lấp lánh đến mức nào nhỉ.”

Vừa lẩm bẩm than thở, Sakutaro vừa đập đầu xuống bàn như trẻ con. Aeka thì lại ngược với Sakutaro, tỏ dáng vẻ người lớn khác hẳn thường ngày mà thì thầm với giọng ảm áp.

“Ao chính là hình mẫu lý tưởng của anh Saku nhỉ?”

“Không, phải nói là một nét ngây thơ đã bị mất đi của bản thân. Cảm giác như anh của mười năm trước vậy.”

“Anh có nhận ra mình đã đọc những thứ không đúng tuổi không. Mười năm trước, lúc đó anh Saku còn chưa đủ tuổi thành niên mà. Hơn nữa, em nhìn ảnh thời cấp Ba của anh Saku trong album thấy vẻ mặt anh gian manh lắm, khác hẳn nét thanh khiết của Ao.”

Sau khi than vãn, chị lại dịu giọng nói.

“Em cũng hiểu được sự ghen tị của anh Saku với Ao. Ao thực sự rất tuyệt vời, cả sự ngây thơ thuần phác nữa. Em mong có được một trái tim nhân hậu có thể vị tha với mọi thứ, cũng thấy mọi thứ đều mới mẻ như Ao. Cũng mong có thể dịu dàng với những người xung quanh như cậu bé vậy...”

Thế rồi, chị khẽ khàng giơ bàn tay ra, vuốt mái đầu rối bời đang gục trên bàn của Sakutaro.

“Anh Saku chắc cũng nhìn em bằng ánh mắt gán ghép một màu vậy chăng.”

Chị làm bầm với giọng cay đắng, nhưng Sakutaro vẫn áp mặt trên bàn mà nói.

“Wako là một cô gái rất tốt, chỉ là trái tim anh đã mục nát mất rồi.”

“Hi hi. Có lẽ chúng ta đã đi qua giai đoạn mới mẻ, đang bước tiếp lên giai đoạn tiếp theo rồi chẳng. Một sự tồn tại không thể thiếu như không khí vậy. Hoàn toàn đã thành một cặp có thể thoải mái bên nhau rồi, anh nghĩ thế nào? Anh Saku có muốn cùng em cố gắng không?”

Sakutaro nghiêng đầu sang nhìn lên Aeka. Khi thấy nụ cười trong trẻo của Aeka, khóe miệng dường như cũng không dừng được mà nhếch lên.

“Cũng được đấy chứ.”

Anh làm bầm như vậy, Aeka cũng ghé mặt lại gần mà nhanh lẹ đặt lên đó một nụ hôn.

“Được rồi, đã bơm thêm sức lực. Về nhà rồi chăm chỉ làm việc thôi.”

Thấy Sakutaro đột nhiên hồ hởi đứng dậy như vậy, Aeka cũng đỏ mặt mà ôm lấy anh nhõng nhẽo.

“Đồ ngốc này! Lâu rồi mới có tâm trạng tốt như thế! Hừ, bây giờ thì còn lâu mới có chuyện... chia tay nhé!”

...

Khi sắc trời vàng vọt từng khắc chuyển sang màu xanh thẫm của đêm, Ao đã phóng xe qua cổng trường.

Giống hết cảnh tượng cuối cùng giữa Subaru và Cyan.

Khi Subaru đứng lặng trên bãi biển với những con sóng khẽ khàng xô vào bờ và chuẩn bị quay trở về thế giới cũ, Cyan đã lao về phía cậu...

Dừng chiếc xe đạp ở một góc rào bao quanh khu bể bơi, cậu nhìn thấy bóng dáng của Hiyuki phía sau hàng rào.

Mái tóc dài màu trà như bắt ánh đèn từ bên ngoài chiếu lại, khẽ sáng lên nhạt nhòa. Chiếc váy đơn giản ôm sát lấy thân thể cô, nhẹ đung đưa theo cơn gió Hè trong y như mỹ nhân ngư bị sóng đánh dạt vào bờ biển. Đôi mắt cô lặng nhìn xuống làn nước đang dập vào thành bể.

Chắc cô bạn đã nghe thấy tiếng xe đạp. Hiyuki ngẩng đầu lên. Khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Ao qua hàng rào, đôi môi xinh điểm nốt ruồi duyên dáng khẽ động nhưng chẳng lời nào phát ra, không khác gì nàng công chúa nhân ngư. Gương mặt nhỏ xinh như hiện lên vẻ nôn nóng.

“Có chuyện gì thế, bạn Hinomiya?”

Cyan dốc sức chạy tới, tai không thể nào nghe rõ những lời nói chào hỏi của Subaru. Với cùng thứ cảm xúc như khi Cyan bắn loạn chạy tới gần Subaru trước khi cậu tan biến mất, Ao chống chiếc xe đạp lại, lao về phía hàng rào. Giọng nói của Hiyuki như nhuộm cùng sắc trời khuya mà lọt vào tai cậu.

“Bạn Kazetani... cảm ơn... cảm ơn cậu.”

Cô bé đứng một mình cạnh bể bơi dưới ánh đèn soi sáng, cậu đứng ở bên này hàng rào nhăn nhúm mặt mày mà gào về phía Hiyuki.

Mái tóc dài khẽ đung đưa, đôi mắt đắm lệ kia nhìn Ao, rất nhiều, rất nhiều lần.

“Tôi luôn muốn nói cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu vì đã đọc tác phẩm

của tớ! Cảm ơn cậu vì đã khen nó thú vị! Cảm ơn cậu vì đã tìm ra rất nhiều điểm hay ho từ đó! Cảm ơn cậu vì đã chịu nghe lời thỉnh cầu của tớ mà cùng tớ viết nên tác phẩm lần này! Nhờ có Kazetani, tớ mới lấy được sự tự tin! Cảm ơn cậu!”

Giống như khi Subaru chẳng thể nói gì khác ngoài lời cảm ơn với Cyan, nhớ lại từng kỷ niệm đẹp đẽ khi ở bên Cyan, niềm hạnh phúc đong đầy trong lồng ngực khiến cậu lặp đi lặp lại những lời nói cảm ơn y như Hiyuki đang nói bây giờ.

Cảm ơn cậu, Kazetani, cảm ơn cậu!

Cảm ơn cậu vì đã thay đổi con người tớ!

Cảm ơn cậu vì đã đối xử dịu dàng với tớ!

Bên bể bơi ngập đầy thứ ánh sáng trong leo lẻo sắc xanh, Ao nhìn chúng không khác gì đáy biển sâu thăm thẳm.

Cậu chợt nhớ đến lần cùng Hiyuki đi chơi Viện hải dương học, trái tim run rẩy trong khi từng bước, từng bước tiến lại chỗ cô.

“... Không phải là thấy người ta hấp dẫn nên mới thích... mà vì thích nên mới nhìn ra điểm hấp dẫn sao?”

“Có lẽ là cả hai chẳng. Tớ cho rằng ngay từ khi nhìn ra được điểm hấp dẫn của người kia, đó đã là thích rồi.”

A, đó cũng là một ngụ ý chẳng.

Khi thấy người kia rực rỡ như ánh sáng... Đó chẳng phải là...”

Hiyuki mím chặt bờ môi với chàm nốt ruồi xinh xắn, đôi hàng mi run rẩy, cô bé bước về phía hàng rào. Cả đôi mắt Hiyuki, mái tóc dài lẫn gò má trắng muốt đến đôi môi mỏng đều như trở nên trong suốt, tỏa sáng rực rỡ.

Đó chắc chắn là...

Những ngón tay trắng muốt của Hiyuki bám vào tường rào.

Bàn tay Ao cũng khẽ luồn qua đó mà chạm vào những ngón tay lạnh ngắt của Hiyuki.

Đôi mắt sâu thăm thẳm, thăm thẳm như lòng biển đó... đang nhìn Ao chăm chú.

Như những giây phút cuối cùng khi Subaru nắm chặt bàn tay Cyan.

Khi nhìn thấy nốt ruồi nho nhỏ, rồi bờ môi kia khẽ động, Ao cũng giống như Cyan, lồng ngực cũng ngập đầy bao cảm xúc đau lòng về người kia mà mở miệng thì thào.

“Tớ thích Kazetani.”

“Tớ thích Hinomiya.”

“Tớ thích Cyan.”

“Tớ thích Subaru.”

Hai người vẫn nắm tay nhau, bóng hình Subaru dần mờ đi và tan biến trước đôi mắt đắm lệ của Cyan. Chỉ để lại một nụ cười hạnh phúc trên môi.

Cảm giác những ngón tay đan vào nhau đã mất đi nhưng những lời lặp đi lặp lại mãi của Cyan vẫn còn vang vẳng nơi tai “Tớ rất thích cậu, sẽ mãi mãi thích cậu!”, rồi cậu quay về với thế giới cũ.

Đó là kết cục của hai nhân vật chính trong câu chuyện do Ao và Hiyuki tạo ra.

Nhưng mà, bàn tay của Ao hiện đang nắm rất chặt bàn tay Hiyuki qua lớp hàng rào.

Cậu khẽ khàng cảm thấy hơi ấm dịu dàng của bàn tay Hiyuki. Trong ánh mắt Ao là đôi môi Hiyuki điểm nốt ruồi nhỏ, là đôi mắt đang đẫm nước mắt... đôi mắt sâu thăm thẳm như ánh trăng chiếu rọi, và nụ cười e lệ kia.

Trong thứ ánh sáng nhợt nhạt của buổi đêm như dưới đáy biển sâu, bên bể nước dập dềnh gió vỗ sóng, hai đứa giờ đã có thể nhìn nhau và tỏ rõ lòng mình.

Như phần tiếp theo của câu chuyện giữa Subaru và Cyan...

Dẫu một lần phải xa cách, nhưng hai con người đó...

Gương mặt Ao và Hiyuki khẽ ghé sát qua lớp rào. Những ngón tay lạnh lạnh của Hiyuki được Ao truyền cho hơi ấm.

Và rồi...

Chương kết

Ba tháng sau.

Đó là một ngày giữa tháng Mười một, khi mùa Thu đã đắm sâu vào tiết trời.

Ao đạp xe giữa đôi hàng cây ngân hạnh đã chuyển sang sắc vàng, rồi dừng lại trước quán cà phê nằm tại một con ngách nhỏ. Cậu mở cửa bước vào bên trong.

Hiyuki đang hí hoáy viết gì đó trên cái bàn tròn cạnh tường, cô bé ngẩng lên tươi cười.

“Xin lỗi, buổi họp Ban cán sự kéo dài quá. Cậu đợi lâu chưa?”

“Chưa đâu.”

Hiyuki khẽ lắc đầu. Cô ấy đang viết dở bản thảo mới cho một cuộc thi có hạn vào tháng Mười hai.

Sau giờ học, cậu thi thoảng lại đến quán cà phê này cùng Hiyuki nói chuyện về Light novel cũng như đưa ra những lời khuyên cho bản thảo mới. Thi thoảng hai đứa cũng đến những chỗ khác như cùng nhau đi xem phim hay đi chơi cung thiên văn.

Đám bạn bè cùng lớp bảo Hiyuki là “bạn gái” Ao, còn Ao là “bạn trai” Hiyuki.

Hai đứa chẳng hề phủ nhận chuyện đó.

“Kết quả của cuộc thi cậu gửi bản thảo đợt mùa Hè đã đăng lên

trang chủ rồi đó.”

Ao ngồi xuống cái ghế trước mặt Hiyuki và tươi tỉnh nói vậy, Hiyuki cũng đáp lời với vẻ rất vui.

“Ừ, tớ... cũng xem rồi.”

Nhận thấy gương mặt tươi cười rục rờ như thể chẳng có niềm hạnh phúc nào hơn thế nữa nơi cô, Ao cũng tủm tỉm cười mà nói.

“Chúc mừng cậu đã vượt qua vòng sơ khảo.”

Lời bạt

Xin chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki đây. Câu chuyện *Chàng thám định viên và nữ tác giả tập sự - Ngắm nhìn bầu trời dịu dàng từ lòng đại dương thăm thẳm* - đúng như tên gọi của nó là câu chuyện về nhân vật chính là một cậu nam sinh cấp Ba làm nghề thám định bản thảo Light novel.

Hồi mới bắt đầu làm nghề thám định này, tôi cũng cảm động như Ao khi nghĩ rằng chỉ cần đọc truyện lại kiếm được tiền, đúng là công việc tuyệt vời nhất thế gian! Thám định bản thảo lại có cơm ăn thì niềm vui để đâu cho hết, nên tôi đã khẩn cầu một người quen làm biên tập.

“Cứ giao công việc thám định cho tớ với! Tớ thích đọc sách lắm! Mấy chục bản thảo tớ cũng đọc được! Nhất định sẽ giữ đúng hẹn!”

Sau khi nhờ vả họ như thế, tôi đã có cơ hội làm thám định viên cho mười nhà xuất bản khác nhau, cũng đưa được hơn ba mươi người vào vòng hai và đạt được giải thưởng sau cùng.

Cũng tùy vào nhà xuất bản, và bởi tôi còn là nhà văn chuyên nghiệp nữa nên cũng phải từ chối không ít, nhưng tôi từng đọc đến đỉnh điểm là 200 bản thảo trong một tháng.

Khi lấp mình giữa đám bản thảo chất chồng, tôi đã cảm thấy hồi hộp không rõ tiếp theo mình sẽ được đọc tác phẩm nào, cũng cảm thấy sự vui vẻ ngập tràn khi đọc một bản thảo, đây đích thực là một

công việc hạnh phúc.

Đọc thì cảm thấy hạnh phúc đến thế, nhưng khi viết phiếu đánh giá lại cực kỳ khó khăn. Tôi tốn rất nhiều thời gian và đầu bút tai suy nghĩ xem nên viết như thế nào, luôn rên rỉ khổ sở trước cái máy tính.

Ngày xưa không có phiếu đánh giá dành cho thí sinh gửi bản thảo như thế này, nhưng dạo gần đây hầu như các nhà xuất bản đều yêu cầu phải có nó, thành thử số lượng bản thảo thẩm định tôi nhận về ít hơn nhiều. Tôi sẽ muốn đọc nhiều hơn nữa nếu không có phiếu đánh giá kia.

Này, chị có tham gia Ban giám khảo cho vòng cuối không? Khi có người tìm đến hỏi tôi điều đó, tôi đã từ chối liền!

Sau khi vượt qua được vòng hai, qua hai lần đọc và lọc bản thảo, những bản thảo còn lại đều vô cùng thú vị với một nội dung tổng thể tương đối hoàn thiện, thực sự sẽ phải vô cùng đau đầu khi lựa chọn, lắm khi ám ảnh đến mức đi cả vào giấc mơ của mình. Qua vòng hai đã như vậy rồi, tôi không có gan gánh vác trọng trách thẩm định những tác phẩm đã tới được vòng cuối cùng, càng không thể chọn lựa những thứ nằm ngoài sở thích.

Tôi vẫn luôn nghĩ mình vẫn thích đọc thẩm định cho vòng sơ khảo nhất. Tôi rất thích những tập bản thảo đầy rẫy lỗi nhưng tràn ngập nhiệt huyết.

Đương nhiên, tôi cũng nhiều lần phải đau đầu cân nhắc xem nên chọn tác phẩm nào vào vòng hai. Nhưng đúng như lời Ao nói, không một tác phẩm nào tốn nhiều công cân nhắc qua nổi vòng tiếp theo. Tôi là một thẩm định viên chuyên nghiệp, nhưng cũng không

tránh khỏi điều đó.

Có thể một số người từng nhận được phiếu đánh giá của tôi cũng đang là độc giả của tác phẩm lần này. Có thể những đánh giá của tôi không được tốt lắm, nhưng nếu chúng giúp ích được phần nào cho các bạn thì tôi cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nửa sau tác phẩm này tôi viết khi đang nằm trong viện.

Vào đêm trước ngày phẫu thuật. Tôi nhớ mình đã đi dọc theo hành lang bệnh viện, ngồi xuống cái ghế đầu trong khu vực dành cho người muốn gọi điện thoại, để cái máy pomera chổng chênh lên trên đùi và gõ bản thảo đến tận hơn ba giờ sáng dưới thứ ánh sáng nhò nhò.

Chị y tá đã nói rằng tôi có thể làm việc ở đó đến tận sau giờ tắt đèn, nên tôi cứ tự nhiên làm theo lời của chị.

Tôi đã quen ngủ sớm dậy sớm từ xưa, hầu như trước 12 giờ là đã ngủ khò rồi. Chỉ duy có đêm hôm đó, tôi muốn làm hoàn thành được càng nhiều càng tốt, vì không rõ sau khi phẫu thuật xong thì chân tay mình sẽ hoạt động được đến đâu và sẽ đau tới mức nào.

Trên hành lang vắng lặng, thi thoảng lại nghe thấy những tiếng ồn lớn vọng lại như tiếng công trường, tôi đã thắc mắc liệu đây có phải tiếng của phòng phẫu thuật? Cũng thăm nghĩ các bác sĩ vẫn luôn phải làm việc thế này bất kể ngày đêm.

May mắn thay, ngay buổi chiều hôm làm xong phẫu thuật, cơ thể tôi vẫn còn đau nhưng tay đã có thể hoạt động bình thường nên có thể viết phần tiếp theo trên giường bệnh.

Ngoài ra, cái giường bệnh có thể điều khiển để nâng lên hạ xuống rồi thay đổi góc nghiêng thật là tốt. Với một cái giường như

thế, ta vẫn có thể viết được khi không muốn rời khỏi giường, nên tôi tự nhiên thêm một cái như vậy. Sau khi được ra viện, tôi cũng có lên trên mạng tra thử, còn suýt nữa đặt mua một cái... Nhưng mua cái giường như thế về, giờ ngủ của tôi kiểu gì cũng tăng lên trông thấy, rồi trở thành một con lười dính với mặt giường thì cũng không ổn.

Tóm lại, câu chuyện tình thơ giữa cậu trai thẩm định viên và cô bé viết truyện dự thi đã được hoàn thành như thế đấy. Bất chấp lĩnh vực ngành nghề, đây vẫn là một câu chuyện tình cảm thanh xuân, Ao và Hiyuki vẫn là những đứa trẻ bình thường.

Nhân vật Konoha trong “Cô gái văn chương” được ban tặng cho một tài năng thiên bẩm bất chấp ý chí cá nhân, cậu bé viết như thể làm bài tập vậy. Còn Tooko là một cô bé không thể sống được nếu không đọc sách.

Nhưng Hiyuki thì không có tài năng đó, chỉ là một cô bé hết sức bình thường ngoài ngoại hình xuất sắc của mình. Cô bé muốn viết để tìm kiếm và sửa đổi chính mình, muốn viết để mở rộng thế giới quan và mang đến những sự thay đổi. Ao là người đưa ra những lời khuyên cho Hiyuki, cậu bé tìm thấy niềm vui khi đọc sách nên cũng đồng nghĩa với cậu sống bằng điều đó chẳng.

Tôi từng thấy không ít ý kiến khác nhau về đặc thù cái nghề chuyên viết và chuyên đọc này, nhưng tôi cho rằng chính kiến khác nhau cũng là điều hay ho.

Có những người viết ra những nhân vật mang sự ảnh hưởng của chính mình như Hiyuki thì sẽ có những người viết ra những nhân vật hoàn toàn khác với mình như Sakutarō. Tôi nghĩ các nhà văn chuyên nghiệp thường sẽ viết theo khuynh hướng đó.

Cách viết nào cũng có tính thời sự của nó. Nếu một câu chuyện không phải do chính nhà văn trải nghiệm qua, cứ coi nhà văn như người kể lại cũng được đúng không nào? Khi ai đó hỏi những điều như vậy, tôi cho rằng họ đang áp một cái mặt nạ lên những người viết mà họ không có tí hiểu biết nào, thật sự khiến người ta thấy phiền.

Hơn nữa, nếu chỉ viết ra những thứ mình từng trải nghiệm qua, thì đến một lúc nào đó sẽ cạn điều để nói. Tôi đem kinh nghiệm làm thẩm định viên của mình để nhào nặn vào Ao, nhưng mọi suy nghĩ của Ao không thể là 100% những điều tôi suy nghĩ. Ao có những suy nghĩ và chủ kiến độc lập của riêng Ao, nên tôi mong quý độc giả có thể hiểu thấu.

Phần tranh minh họa của bộ này do Eihi giúp đỡ thực hiện. Chỉ cần một bức tranh màu đã đủ khiến trí tưởng tượng của con người trải rộng ra trước mắt, quả thật là một nghệ sĩ tài năng. Bản phác thảo Cyan cực kỳ dễ thương khiến tôi không thể đừng tùm tùm cười.

Vào ngày 22 tháng Bảy tới, DASH X Bunko của nhà xuất bản Shueisha sẽ cho ra mắt tập một của bộ “S to S no furachi na doumei”. Cả tựa đề lẫn lời dẫn truyện nghe có vẻ nguy hiểm nhưng thực sự là một bộ truyện để lại nhiều hoài niệm, mọi người hãy cùng đón đọc nhé.

Cuối tháng Tám, tập năm của “Kyuketsuki” cũng sẽ ra mắt. Tôi rất vui nếu tác phẩm này cũng được các bạn chọn đọc.

Vậy thì, hẹn gặp lại mọi người ở “S to S” nhé.

Ngày 18 tháng 5 năm 2015

Nomura Mizuki

Từng câu từng chữ trong đoạn viết về xây hình tượng nhân vật như đập dồn vào trái tim tôi. Tôi thực sự rất hạnh diện khi có thể phụ trách vẽ tranh minh họa cho bộ truyện này.

Xin chân thành cảm ơn!

Eihi

Nomura Mizuki

Cô sinh ra và lớn lên tại tỉnh Fukushima, một tỉnh nằm ở phía Đông Bắc Nhật Bản được mệnh danh là “Vương quốc của những bài hợp xướng”. Từ khi còn nhỏ, cô đã rất yêu thích sáng tác truyện, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn.

Với tác phẩm đầu tay *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*, cô đã đoạt giải Nhất dành cho hạng mục tiểu thuyết của giải thưởng Entame lần thứ ba do Famitsu Entertainment tổ chức. Sở thích của cô là sáng ngủ, chiều ngủ, tối ngủ, nói chung là tất cả những gì liên quan tới ngủ.

Eihi

Sinh ra ở tỉnh Miyagi, hiện đang sống tại Tokyo. Eihi là một họa sĩ minh họa sắc sảo, có khả năng điểm tô sắc màu cực kỳ tinh tế cho thế giới trong những câu chuyện. Mê điện tử, thích ngắm tranh. Nhưng hiện tại đang đắm chìm trong những ngày tháng mua trò chơi điện tử về tích trữ.

[Http://ei.2-d.jp/](http://ei.2-d.jp/)

Mục Lục

- 1 Công việc tuyệt vời nhất thế gian
  - 2 Lý do cô ấy viết
  - 3 Sự cô độc của cá mập vây quanh
  - 4 Những điều phiền nhiễu hàng ngày, ngọt ngào mà ngốc nghếch
  - 5 Người đối xử dịu dàng với tôi ngày hôm ấy
  - 6 Cuộc chia li cuối Hạ
- Chương kết
- Lời bạt